

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΝΑ ΜΑΣΤΕΡΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΣΤΟ Παρίσι, μέσα στο έκκλησάκι Μινύ, ο παππας Ρενώ καθότανε στο εξομολογητήρι. Δυό ώρες είχε εκεί και άκουγε μεγάλες και μικρές αμαρτίες από άντρες και γυναίκες γονατισμένους μπροστά του. Τη στιγμή που ο παππας έτοιμαζότανε να φύγει, άκουσε κάποιον που σταμάτησε μπροστά στην πόρτα και τη χτύπησε ελαφρά. Ο παππας κατάλαβε από τα βήματα πως ήταν γυναίκα. Θύμωσε λιγάκι, γιατί σκέφτηκε το δέηνο του. Τέλος, πρέμισε κι άνοιξε την πόρτα.

Μάντεψε από το πρόσωπό της γυναίκας πως ήταν νέα και από τη μοναξιά της πως θ' άκουγε τρομερά πράγματα. Έσκυψε συγχρόνως το κεφάλι του, για ν' ακούσει καλύτερα. Η γυναίκα ύστερα από τη συνεισμένη προσευχή, είπε με άγαστη φωνή:

— "Θα εδω, γιατί βρίσκομαι σε τρομερά δύσκολη θέση... Είμαι απογοησμένη να κάνω έγκλημα... Ερχομαι, λοιπόν, να σας παρακαλέσω να με συγχωρέσετε από πριν, για εκείνο που σκοπεύω να κάνω!... Ξέρω πως αυτό που ζητώ είναι παράξενο!... "Αν μπορούσα να σας τα πω όλα, θα νοιάζατε τη δυστυχία μου και θα με λυπόσαστε..."

Δε μπορούσε πια να υποφέρει τη λύπη και την απελπισία της κι άρχισε να κλαίει...

Ο παππας—Ρενώ μάντεψε το έγκλημα, που έπρεπε να κάνει. Κι αφού σκέφτηκε λίγο της είπε:

— Παιδί μου, αυτό που μου ζητάει είναι αδύνατο. Ξέρετε πως το κακό διπλάσιάζεται όταν είναι προμελετημένο. Ζήτηστε, λοιπόν, συγχώρεση από το Θεό, για την κακή σκέψη που κάνετε.

Εκείνη τον άκουγε να μιλάει, κουνώντας το κεφάλι της.

— "Οχι! είπε τέλος. Η απόφασί μου είναι οριστική!... Θα κάνω αυτό που αποφάσισα. Κι αν πεθάνω, ως πώ κολασμένη στον άλλο κόσμο."

ΟΙ ΑΓΘΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Από τριών κι' επέκεινα περίπου εβδομάδων έχουν εμπνεύσεις τοιγαρούν κι' ιδέες φαινικές την τύχη ον εξήλευσαν την τών μαχαραιδών οίτινες έχουν, ως είκος, νδουζίνας τας γυνάς. Νδουζίνας τας κατέχουσιν νομίμως είν οντάδας έφ' ο και απέφασιν σκεφθείς πολλας φοράδας μαχαραιγύς να καταστό δοθείσης ενκαιρίας έχων ούζυγους συνπατς τρεις πλήρεις δι-οιρίας. Προς τούτοις προετοιμασθείς κι' είν ετυχίαν πλέων προυκάλεσαν συγκέντρωσιν συλλήδων τών θηλέων κι' επί εδράνω ανέλθων μετά ποζών άφωγων ήρξάμην παίδες, εκφωνών, τόν μνημειώδη λόγον.

— "Ω! θήλεα! εδόρουν ποός δίδας και προς χήρας, ένεκεν γάρ ερωτικής μακροχρονίου πείρας μαχαραιγύς καθίσταται εκ ταύτης της στιγμής και προσκαλώ προς νύμφευσιν πεντακοσίας Μίς.

Πεντακοσίας συνπατς, θα λάβω, μα (την) Ήραν κι' όσαι ποθούν να τύχωσιν της συνα- (φοής) τιμής των χείραν... Καί όντας τας άνήγειρον συλλήδων (μεθ' όρμης, ώς βροχήν (των) άνθοδίσμων και ούτω νύν μαχαραιγύς τυγχάνω (κατ' εύχην) φορών λαμβρόν σαρίκιον ω Ζεώ! ές... (επιδέσμων!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η μεγάλη υπόσχεσι

— Σκεφθήτε καλά στο μεταξύ κι' έλάτε αύριο, της είπε ο παπα — Ρενώ.

— Κι' αν δε μπορέσω να ξανόρθω; απάντησε εκείνη. Αύριο ίσως!... Σύρθηκα απόψε, μαζεύοντας τις δυνάμεις μου, για να μην κάνω αυτό το κακό, πριν πάρω τη συγχώρεσι!... "Α! είμαι χαμένη και ο Θεός βλέπω πως με διώχνει, όπως με διώχνουν και οι άνθρωποι..."

Ο παπα — Ρενώ συνθησισμένος τριάντα χρόνια ν' άκούε τέτοιες εξομολογήσεις, σήκωσε τα χέρια του στον ούρανό, παρακαλώντας το Θεό να τον φωτίση στην τρομερή αυτή περιστασι. Σε λιγάκι της είπε με αυστηρή φωνή:

— Θα σας δώσω τη συγχώρεσι, όταν ξανόρθετε, σας το υπόσχομαι, μα με μία συμφωνία.

— Ποιά πατέρα μου;

— Προτού σκοτώσετε το παιδί σας να το βυζάζετε! Τα κατάλαβα όλα... Προκειται να γεννησετε ένα παιδί και θέλετε να το σκοτώσετε. Σας υπόσχομαι λοιπόν, τη συγχώρεσι, αν το βυζάζετε πριν το σκοτώσετε...

Η γυναίκα τρομαγμένη για την απώλειά του παπα τάχασε κι' άρχισε να τρέμει. Τον άκουσε, που έθινε από την έκκλησι, μα δεν τόλμισε από ντροπή να πλησιάσει αυτόν τον άνθρωπο, που μάντεψε το μυστικό της. Βγήκε στο δρόμο περπατώντας με δυσκολία. Ο παπα — Ρενώ δε γελούσε. Θα γινότανε μητέρα και της είχε έρθει η τρομερή σκέψη να σκοτώση το παιδί της!

Η δυστυχισμένη αυτή νέα λέγονταν Ζουλιέττα Μπαυλέ. Ήταν κόρη ενός φτωχού δασκαλου και είχε μηη παιδαγωγός σε μία μεγάλη οικογένεια, που είχε δυο κοριτσάκια. Πως άφισε να ξεγελαστή από ένα φίλο της οικογένειας αυτής τον

Άρμάν ντε Κερι; Ούτε η ίδια δεν το ήξερε! Όταν το θυμόταν, της έρχοταν τρέλλα. Πίστεψε στα λόγια του, γιατί της υποσχέθηκε να την παντρευτεί. Ύστερα όμως, από δυό μήνες, την εγκατέλειψε.

Λίγο έλειψε τότε να τρελλαθώ κι' αλήθεια. Μία μέρα αισθάνθηκε πως θα γινότανε μητέρα! Εκρυψε όσο μπορούσε τη θέση της από τους γονείς των κοριτσιών. Ύστερα αποφασίστηκε πως η μητέρα της είναι αρρωστη κι' έφυγε από το Παρίσι. Κρυφτηκε στο Κλερμόν, σ' ένα ξενοδοχείο. Άλλαξε το όνομά της και τα γράμμάτα της για τον πατέρα της τα έστειλε σε μία φίλη της στο Παρίσι κι' εκείνη του τστέλενε από εκεί.

Το τέλος όμως της αγωνίας της πλησίαζε. Η Ζουλιέττα το κατάλαβε από τους πόνους, που την πιάσανε μόλις βγήκε από την έκκλησι.

— Θάρρος, ψιθύριζε, αυτό το άπαιστο δράμα θα τελειώση απόψε στην κλινικά μου, στο ξενοδοχείο! Θα πάρω το άψυχο σώμα του παιδιού και θα το ξεχάσω επίτηδες μέσα στο βαγόνι του σιδηροδρόμου! Κανείς δε θ' ανακαλύψη τα ίχνη μου. Κι' έτσι θα σώσω την τιμή μου και στο μέλλον θ' αλλάξω ζωή!

Μόλις μπήκε στην κλινικά της, έπεσε στο κρεβάτι. Υπόφερε φριχτά και για να μην ακούγονται οι φωνές της, δάγκανε το προσκέφαλο και παρακαλούσε το Θεό να την πάρη, για να γλυτώση...

— "Αν το παιδί είναι κορίτσι, σκεφτόταν, γιατί να το εκθέσω στην ίδια ζωή τη δική μου; Αν είναι αγόρι, γιατί να καταδικαστή στις δυστυχίες, που τραβάει ο άδελφός μου; Οχι, οι φτωχοί καλλιτερα να μη γεννιούνται ή να πεθαίνουν άμέσως!"

»Είναι έγκλημα, μου είπε ο παππας! Μα είναι έγκλημα να γλυτώση ένα παιδί από τέτοια δυστυνησμένη ζωή; Οχι, βέβαια!..."

Ύστερα από πόνους φριχτούς και αγωνίες, το παιδί ήρθε στον κόσμο! Τόβαλε κοντά της. Ένοιωσε την ανάσα του μα δεν τόλμισε ν' απλώσει το χέρι της, για να το πάρη στην αγκαλιά της. Το άπαιστο υχέδιο της ξανάρε στο νού. Έπρεπε να το πνίξη άμέσως! Μα της έλειπε η δύναμι. Κάτι μέσα της έκοβε το θάρρος της!

Πόση ώρα έμεινε έτσι; Μιά άπέραντη σισιπή απλώνοταν στο ξενοδοχείο. Το κλάψιμο του μωρού την έδυνπνε άσφανα από το λήθαργο, που είχε βυθιστή.

— Πρέπει να βιαστώ, είπε.

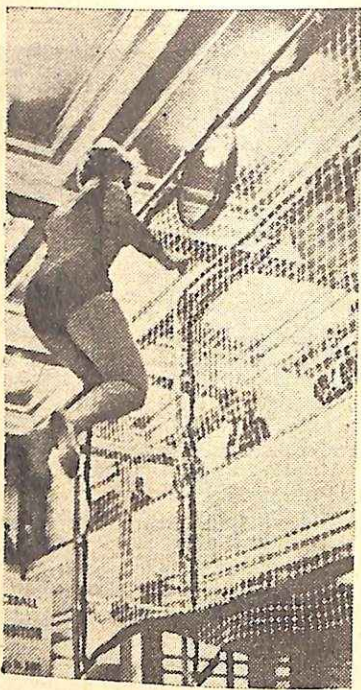
Με τα τραυλιστά χέρια της, μέσα στα σκοτεινά, έψαχνε το κοράκι του μωρού. Άναψε με δυσκολία το φως και το κύτταξε. Ήταν κοριτσάκι. Το άθωο πλάσματάκι κουνούσε τα ποδαράκια του, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του και τα χείλη του. Η Ζουλιέττα θυμήθηκε τί της παράγγειλε ο παππας.

»Άρχισε να το βυζαίνει κι' όσο ένοιωσε πως ροιφούσε το παιδί το γάλα της, τα δάκρυα τρέχανε από τα μάτια της! Άσφανα ήρθε το παιδί με αγάπη, το φίλησε κι' άρχισε να φαγάκι σαν τρελή!

— Παιδί μου, οχι, δε σου κάνω κακό! Θέλω να ζήσης!

Κι' άρχισε να το ναυοριζή με αγάπη, για να το αποκοιμή στην αγκαλιά της.

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΣΕ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΠΟΡ

Στην εποχή των πυραύλων και της προετοιμασίας για την αποστολή ανθρώπων σε άλλους πλανήτες έχει κατακτηθεί τους Αμερικανούς ένα καινούργιο σπόρ. Πού απαιτεί μαζί με τ' άλλα προόντα και ακροβατικές ικανότητες.

Προκειται για ένα είδος μπάσκετ, το οποίο κινούνται πάνω σ' ένα ελαστικό τραπέζι απ' αυτά, που χρησιμοποιούν πολλοί ακροβάτες, για να επιτύχουν διάφορες θεαματικές τοιμίες στον αέρα. Χοροπηδώντας πάνω στην ελαστική αυτή επιφάνεια, οι παίκτες προσπαθεί να περάση τη μπάλλα του μέσα από μία τρύπα (άνω βεζιά).

Η ΣΚΙΑΦΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΖΟ-ΝΑΥΤΕΣ

Στο μεγάλο έτήσιο χορό τους, στη Ρώμη, οι Αμερικανοί πεζοναύτες διάλεξαν τη βασίλισσα της βραδυάς, η οποία ήταν έφτος η γνωστή Ιταλίδα, στήρ Ροσάνα Σκιαφίνο, που έγινε, εδω και μερικές εβδομάδες κυρία Μινύ. Στη φωτογραφία μας η Ροσάνα χορεύει με τον Φρανκίσ Τήρ, αξιωματικό του πολεμικού ναυτικού, κατά τη χοροεσπερίδα, που τίμησε με την παρουσία του και ο Αμερικανός πρέσβης.

«Τών άντρωμένων τ' άσματα (δεν πρέπει να πουλιούνται μόν' πρέπει να γυαλίζονται στον τοίχο να κρεμούνται να τα θεωρούν οι γι' άλλοι νεοί (και να τα καμαρώνουν και τον αντίχριστο μ' αυτά πάν- (τοτε να πληρώνουν...».

ΔΕΝ είναι η Κρήτη μονάχα νησί. Δεν είναι κομμάτι της Ελλάδας, σαν όλα τ' άλλα. Είναι ένας πολεμιστής, χαπλωμένος στο γαλάζιο της θάλασσας. Στην καρδιά του φουντώνει ο ψηλορείτης. Κριμάται ο πολεμιστής ήσυχος, όσο πάντα καλά τα πράγματα στην Ελλάδα. Μα σαν έρθη η ώρα, πρώτος δίνει το παράδειγμα της θυσίας και του καθήκοντος. Πρώτος αρπάζει το ντουφέκι και πολεμάει σκληρά πάνω στις μαδάρες. Τού κάνει το σπίτι του. Ξεκλρίζουν το σόι του, σκορπίζουν στον άνεμο τα υπάρχοντά του, μα εκείνος έακολουθεί να πολεμάει. Κι' ύστερα, όπως λέει κι η μαντινάδα:

«Δεν χάνονται οι Κρητικοί όσους (κι αγέ σκοτώσης κι' ανέ σκοτώσης εκατό με χί- (λιους θό πληρώσης...».

Παντέρημη Κρήτη! Μαύρο το τοπικό ένδυμα της. Ο πασσαλός στη ζώνη του ντελικανή, το σύμμολο της. Κι' εκεί στο φρούριο του Ήρακλειου αναπαύεται, όπως είχε επιθυμεί, ο βάρρος της. Ο μεγάλος καζαντζάκης. Ο Καπετάν Μιχαήλς ζαναχί στο ιερό χωμα της κι' επάνω στον ψηλορείτη και στα λεικνα ύρη συνεχίζεται η παραδοσι του ραβίλια Μινώα, του τολμηρού θαλασσοπόρου, του πολεμιστή, του ανδρικού των Καλών Τεχνών και των Ιραμμάτων, που η φιλοσέβνια του είναι νόμος ακατάλυτος.

Υπερήφανος κι' ευγενής ο λαός της Κρήτης. Συναισθηματικός, αλλά και με τρομερές εκρήξεις. Στη λυρα και στην τοικουόλη, στις μαντινάδες και στον πεντοτάλη, κρυβεί τον καυμό του. Κι' ο Θεός δίκαια απλώνει πάνω σ' αυτό το εύφορο νησί την εύλογια του. Και γίνεται κεχρημπάρι το σταφύλι, γεροδένει η ελιά. Και κάτω στο Λασιθί κρεμούν καρπερά τα τσαμπιά τους οι μπαγανές. Πάνω στα μιστάς, στην κορυφογραμμή και στις πλαγιές του ψηλορείτη και των Λευκών Όρεών χιλιάδες πρόβατα συνθέτουν με την αρμονία των ήχων των κουδουνιών τους τον ύμνο του καλού κι' αγαθού ανθρώπου, του Κρητικού.

Την 1η Δεκεμβρίου θα εορτασθούν μ' επισημότητα τα πενήντα χρόνια της Ένωσεως της Κρήτης με την μητέρα Ελλάδα.

Πενήντα χρόνια πέρασαν από την 1η Δεκεμβρίου 1913, που ο Ραβίλιος Κωνσταντίνος κι' ο πρωθυπουργός Έλευθέριος Βενιζέλος πήγαν επίσημα στην Κρήτη, για να επισφραγίσουν και τυπικά την Ένωσι της με την Ελλάδα. Και τότε με μεγάλη πομπή υψώθηκε στο Ιστορικό φρούριο του Φιρκά η ελληνική σημαία.

Η Συνθήκη της Λωζάνης είχε επιβάλει την ανταλλαγή των πληθυσμών, είχαν φύγει όλοι οι Οθωμανοί από το νησί κι' η Κρήτη άναπνεε το ζωγόνο άνεμο της λευτερίας, που της είχαν δώσει με σκληρούς αγώνες τα παλληκάρια της.

Ας δούμε όμως από πιδ κοντά όλα αυτά την Ιστορία, που χάνεται στα βάθη των αιώνων και που άρχίζει από το 7.000 π.Χ. Οι συνοικισμοί των Μαγκασών, της Φαιστός και της Κνωσού αποκάλυπτον τις και της Κνωσού, άριστοι γεωγράφησαν καλοί ποιμένες. Ξεκίνησαν άγοι, μα και ποιμένες. Ξεκίνησαν άγοι, μα και ποιμένες. Ξεκίνησαν άγοι, μα και ποιμένες.

Ακολουθεί η Έλληνιστική περίοδος, που η Κρήτη παίρνει το ελληνιστικό πνεύμα. Προσδίδει στις τέχνες και στα Γράμματα. Αναπτύσσεται το μεγάλο πολιτισμό της ακομής πιδ πολύ.

Μα έρχονται δύσκολα χρόνια. Ο Ρωμαίος ύπατος Κόνιντος Μέτελλος την κατακτά με σκληρούς αγώνες και την προσαρτάει ως άπλη έπαρχια στην Κυρήνη. Αργότερα γίνεται έπαρχια του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους.

Στα 63—66 μ.Χ. ο Άπδότολος Παύλος διδάσκει τη θρησκεία του Χριστού κι' ο επίσκοπος Τίτος

ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΝΗΣΟΥ

Ο Κρητικός δεν σταμάτησε ποτέ να πολεμά και ν' αγωνίζεται...

ΠΑΝΤΕΡΗΜΗ ΚΡΗΤΗ...

Ηρωικοί αγώνες για την έλευθερία

τοικοι της Μεσαράς ταξιδεύουν στην Αίγυπτο, στη Λιβύη, στη Δυτική Μεσόγειο και θνήσκουν ως στις ακτές της Δυτικής Ευρώπης. Κι' ακόμη οι Κρήτες ναυτικοί απλώνουν τις κησείς τους στις Κυκλάδες, στην Ήπειρωτική Ελλάδα, στην Άττική κι' η νησιδα Μινώα έξω από τα Μέγαρα γίνεται έμπορικός σταθμός τους με τη Συρία και την Αραβία.

Στη Μεταμινωική εποχή και στη Γεωμετρική, ο πληθυσμός του νησιού άρχίζει να μεγαλώνει και στην Άρχαία εποχή, με τη μετανάστευσιν των Δωριέων, ο πληθυσμός πικνύνεται περισσότερο. Οι Κρητικοί ζούσε σε κοινότητες. Έχουν κοινή συνείσταςιν και μαθαίνουν την τέχνη του πολέμου με το τόσο και την ομορφιά του χορού. Ήταν οημισμένοι σ' όλο τον κόσμο, οι τοσάτες της Κρήτης κι' η κρητική νομαδισία θεωρούσε την έλευθερία, ως το μέγιστο αγαθό της πολιτείας. Καθε πιδ είχε το νομισμά της. Πρώτη η Γόρτυς έκοψε νομισματα χαλκίνα κι' αργύρεα. Κι' η Λισός χρυσά νομισματα...

Ακολουθεί η Έλληνιστική περίοδος, που η Κρήτη παίρνει το ελληνιστικό πνεύμα. Προσδίδει στις τέχνες και στα Γράμματα. Αναπτύσσεται το μεγάλο πολιτισμό της ακομής πιδ πολύ.

Μα έρχονται δύσκολα χρόνια. Ο Ρωμαίος ύπατος Κόνιντος Μέτελλος την κατακτά με σκληρούς αγώνες και την προσαρτάει ως άπλη έπαρχια στην Κυρήνη. Αργότερα γίνεται έπαρχια του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους.

Στα 63—66 μ.Χ. ο Άπδότολος Παύλος διδάσκει τη θρησκεία του Χριστού κι' ο επίσκοπος Τίτος

κτίσει στη Κόρτυνα την πρώτη έκκλησι.

Ακολουθούν τα χρόνια του Βυζαντίου, που η Κρήτη περνά μια άσχημη ζωή, όταν έσκανο ο άρχιτελεστής Άβού Άλνιρ κι' ο Μωαβίας, αφού λεηλάτησαν τη Ρόδο και την Κω έρχονται ν' αρπάξουν γυναικί-παιδιά κι' από την Κρήτη...

Κι' έτσι άρχίζουν από τότε τα βάσανα των Κρητών.

Τα σκατή των Άράβων αδειάζουν αιμοσταγείς πολεμιστές στο λιμάνι της Σούδας. Κι' οι Σαρακηνοί πειρατές μεταβάλλουν το Χανδάκα, το σημερινό Ηράκλειο, στο πιδ μεγάλο σκλαβοπάζαρο της Άσπρης Θάλασσας!

Γίνονται σκληροί πόλεμοι με το Βυζάντιο. Ο Νικηφόρος Φωκάς παρσατάσει 3.300 σκαφή που το καβένα έχει 250 άντρες. Οι Άράβες συντριβούνται: 200.000 μετριούνται οι νεκροί, 400.000 υπολογίζονται οι αιχμάλωτοι. Άθωνα και πλούσια τα λάφυρα.

Κι' ύστερα δώδεκα άγονόντοπυλα του Βυζαντίου μοιράζονται την Κρήτη κι' έρχονται να εγκατασταθούν με νασόδουλο του αυτοκράτορα Άλξιν Β'.

Μα στην Δ' Σταυροφορία που οι φράγκοι κατάρτησαν το Βυζάντιο η Κρήτη ποηλήθηκε στους Ένετους, για έκα χιλιάδες άργυρο μάρκι!... Έπειτα όσιος από άκετά χρόνια στα έρε να στενά στις Γάδες του Μαλεβιζίου κρινεται για πρώτη φορά η τύχη της Κρήτης από τα παλληκάρια της. Ακολουθούν κατόπιν ακόμη πιδ σκληροί αγώνες. Μα τα βάσανα της Κρήτης δεν έχουν τελειωμό. Άρχίζουν οι επιδρομές. Ο Χαιρέτίν Βαβερδάρσας με το άσκειο του, ο φοβερός πειρατής, δοκιμάζει την Κρήτη. Είκοσι-

πέντε χρόνια παλεύουν με τους έχθρούς τους οι Κρητικοί... Τέλος, όταν ο Βεζύρης Κιοπρούλης μπήκε στο Χανδάκα, τον βρήκε έρημωμένο!

Κι' από τότε άρχίζουν τα φοβερά μαρτύρια των Κρητών. Μα πάνω στις κορυφογραμμές ξεπηδούν οι «Χαϊνέδες», οι σταυραετοί της Κρήτης.

Το 1962 ξεσπά η πρώτη επανάστασι. Το 1770, στις 4 Απριλίου, το Πάσχα έσκυον 2.000 Σφακιανοί, ο θωλικός ήρωας ο Ιωάννης Βλάχος, ο οημισμένος Δασκαλογιάννης, αγωνίζεται για τη λευτεριά της Κρήτης. Άλλά με μπιμπια καταφέρουν οι έχθροί να τον αιχμαλωτίσουν και τον γδέρνουν ζωντανό στην πλατεία του Ήρακλειού ενώ ο άδελφός του παρακολούθεσε άλυσοδεμένος κι' αυτός το θέαμα!...

Ακολουθούν οι επαναστάσεις του 1774, του 1821, του 1823 και το 1828 η επανάστασι γενικεύεται.

Στις 3 Φεβρουαρίου 1830 το Πρωτόκολλο του Λονδίνου κηρύσσει ανεξάρτητο κράτος την Ελλάδα, αλλά άφίνει στο ζυγό της δουλείας την Κρήτη. Τότε η Κρήτη κάνει την ακόλουθη διαμαρτυρία:

«Έδω είναι η Κρήτη η Βασιλεία του Μίνωος, που έδωσε τους πρώτους θεσμούς και νόμους στον κόσμο, πολλές επιστήμες και τέχνες ακόμη δε και αυτήν τη ναυτική και πολεμική εις την Ελλάδα, η μητέρα των φώτων. Διέτηρε υπό το ελληνικό όνομα ύπερ τις τρεις χιλιάδες έτη τα τέκνα της τα όποια εγκαταλείφθεντα ήδη από τους συνάδελφους των χριστιανούς, ύστερ από έκα έτών αδιόκοπο εξολοθρευτικό πόλεμο...».

Ότ'όσο σπύη η διαμαρτυρία του Κρητικού Συμβουλίου άφισε άσυγκίνητες τις έθνες δυνάμεις. Η ευρωπαϊκή διπλωματία, μάλιστα, δέχτηκε την πόλησι της Κρήτης στο Μοχάμετ Άλη της Αίγυπτου για 21.000.000 γρόσια.

Μα η Κρήτη, δε σταμάτησε να πολεμά και ν' αγωνίζεται. Γίνεται η επανάστασι του Χαιρέτη. Το Κίνημα του Μαυρονήσι. Και στις 2 Σεπτεμβρίου 1866 υψώθηκε η σημαία «Έλευθερία ή θάνατος». Πολεμάει ακόμη κι' οι γυναίκες. Η μονη, του Άρκαδίου περνά στην Ιστορία, σαν ιερό σύμβολο με το όλοκαύτωμά της. Το 1867 στο Φωγκκάστρο τοιακούν στα στενά του Κατρέ τους έχθρούς τους. Τέλος, στις 15 Οκτωβρίου 1878 υλοποιείται η Σύμβαση της Χαλέπας. Καθιερώνεται ως γλώσσα έπίσημη η ελληνική. Γίνεται η πρώτη κρητική Βουλή, με 49 νομιστάτους αντιπροσώπους. Και το 1897 αποδίδεται ελληνικός στρατός στην Κρήτη και στελλούνται το «Υδρα» και το «Μικράλη» καθώς κι' η μοίρα των άντιστορπηλικών με τον πρίγκηπα Γεώργιο.

Ένα σύνταγμα υπό τον Τ. Βάσο αποδίδεται στο Κολιμπάρι των Χανίων και εγκαταλαμβάνει την Κρήτη εν όνόματι του Βασιλέως των Έλλήνων. Η Κρήτη γίνεται στην άρχή αυτόνομος.

Ακολουθεί η άμαρτία του πρίγκηπα Γεωργίου και του Άλ. Ζαΐμη. Στις 29 Απριλίου 1899 γίνεται η πρώτη κρητική κυβέρνηση υπό την προεδρία του άγωνιστού Έλευθερίου Βενιζέλου. Στις 10 Μαρτίου 1905 ο Βενιζέλος κηρύσσει το ένοπλο κίνημα του Θερσίου. Καταργείται το καθεστώς της Άρμιστείας και τριμελής επιτροπή διοικεί τη Μεγαλονήσο.

Τον Οκτώβριο του 1912 η Βουλή των Έλλήνων σε πανηγυρική συνεδρίασι, δέχεται τους Κρήτες βουλευτές και τέλος στις 30 Μαΐου 1913, με τη Συνθήκη του Λονδίνου, ο σουλτανός υποχρεώνεται να παραιτηθή όλων των δικαιωμάτων του επί της νήσου και το Νοέμβριο του ίδιου χρόνου πακτοποιούνται τυπικά και διεθνώς το θέμα Κρήτη!

Είναι μεγάλη η Ιστορία του κρητικού λαού, που άγωνίστηκε πάντα για την έλευθερία. Όπως στην άρχαιότητα, έτσι και σήμερα τη λευτεριά οι Κρήτες τη θεωρούν ως το πιδ μεγάλο αγαθό του ανθρώπου.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΥΣΤΕΡΑ από μακρόχρονη παραμονή του στην Αθήνα, ο εκλεκτός Έλληνας τραγουδιστής Τζιμης Μακούλης γύρισε στη Γερμανία, προκειμένου να συνεχίσει εκεί τη διακοπεύσα εργασία του, δηλαδή το τραγούδι.

Ο Τζιμης Μακούλης, όμως, αυτή τη φορά, δε θα είναι μονάχος εκεί. Πήρε μαζί του την παλαιόμαχο του ελληνικού τραγουδιού συνθέτιδα και τραγουδίστρια Νινη Ζαχα και μαζί της θ' αποτελέσει τραγουδιστικό ντουέτο, με το σκοπό, η Ελλάδα, μέσω των δυο τους, να κατακτήσει τη Γερμανία και την Ευρώπη.

Πρώτο στάδιο της κατακτήσεως αυτής θα είναι η ηχογράφηση σε 4 γλώσσες (γερμανικά, αγγλικά, γαλλικά και ιταλικά) του βραβευθέντος στο Φεστιβάλ της Βαρκελώνης τραγουδιού της Νινης Ζαχα «Μαρία», που πιστεύεται πως θα γίνει παγκόσμιο σουέ, και κατόπιν η εμφάνιση των δυο τραγουδιστών απ' τη γερμανική τηλεόραση. Έπειτα, ο Μακούλης θα γράψει στα γερμανικά τραγούδια των Έλλνων συνθετών Μ. Πλέσσα, Γ. Λαυράνου, Κ. Κλάβα, Γ. Μουζάκη, Σ. Τομπουλ και Ι. Διδόλη, με τους οποίους υπέγραψε σχετική συμβόλαιο.

Δεύτερο στάδιο θάναί η εμφάνιση του τραγουδιστικού ντουέτου στο Παρίσι.

Τρίτο... Άλλ' ως περιμένουμε να εφαρμόσουν πρώτα στην πράξη τα σχέδια αυτά του Μακούλη.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργιοι δίσκοι — καινούργια παραγωγή, καινούργια τραγούδια και καινούργιες... εισπράξεις για τους Έλληνες στιχουργούς, μαέστρους και τραγουδιστές. Σημειώνουμε μερικούς τίτλους και ονόματα:

1) «Το γελαστό παιδί». Μουσική Μίκυ Θεοδωράκη - ερμηνεία Ντόρας Γιαννακοπούλου. Το τραγούδι αυτό είναι αφιερωμένο στον τραγικό θάνατο του Αμερικανού Προέδρου Κένεντυ. Τραγουδήθηκε για πρώτη φορά στη συναυλία της Μ.Ο.Α. και γράφτηκε κατόπιν σε δίσκο.

2) «Ένα αγόρι μελαγχολικό». Στίχοι Πυθαγόρα - μουσική Μ. Θεοφανίδη. Τραγουδούν οι Κωστής - Σκουλούδη.

3) «Σεϊλί-Σεϊλί». (Από την ταινία «Μικροί και μεγάλοι εν δράσει»). Μουσική Κ. Κλάβα-τραγουδιστή Βαγγέλη Σεϊληνού.

4) «Χάρλεμ». Χορευτική μουσική του Μ. Θεοφανίδη. Τραγουδίζει η Κ. Σκουλούδη.

5) «Μπόσας-νάβας». Μουσική Γιώργου Καταράου. Τραγουδίζει η Τζένη Βάνου.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πάλι πλούσια η σοδεία της εβδομάδας, σε λαϊκά τραγούδια. Παραθέτουμε τα καλύτερα:

1) «Εσένα δε σου άξιζε αγάπη». Στίχοι Πυθαγόρα - μουσική Γιάννη Καραμπεσίου. Τραγουδίζει η Πόλυ Πάνου.

2) «Θά ξανάρθεις». Στίχοι-μουσική των ίδιων. Τραγουδίζει πάλι η Πόλυ Πάνου.

3) «Είμαι άρα γι' αγαλιάς». Στίχοι - μουσική Τόλη Καλδάρη. Τραγουδούν ο Πάνος Γαβράς, η Ρία Κούρη και ο συνθέτης.

4) «Σε λίγο θα με συνθέσεις». Στίχοι - μουσική Απ. Καλδάρη.

Η Έλληνίδα τραγουδίστρια Ντόρα Γιαννακοπούλου, που η ερμηνεία της στο «Γελαστό παιδί» του Μ. Θεοδωράκη σημειώνει ιδιαίτερη επιτυχία.

Τραγουδούν ο Μ. Μενιδιάτης και η Σοφία Κολλητήρη.

5) «Μούσες στα χείλη ψάρι». Στίχοι-μουσική Γ. Κονιτόπουλου - Σ. Αττάλδη. Τραγουδούν η Γιώτα Λίδια.

6) «Το πιο μεγάλο άδικο» (στιφτελί). Στίχοι-μουσική Ν. Δαλίου. Τραγουδούν ο Μ. Μενιδιάτης και η Ρία Κούρη.

7) «Την κλειδωμένη πόρτα». Στίχοι-μουσική Χρ. Κολοκοτρώνη-Μτ. Δολιάνη. Τραγουδούν ο Στρ. Διονυσίου και η Γιώτα Λίδια.

8) «Ποιος σου πές πώς δε σ' αγαπά». Στίχοι-μουσική Απ. Καλδάρη. Τραγουδούν ο Στ. Καζαντζίδης και η Μαρινέλλα.

9) «Τί να φορέσω» (συστοσιφτελί). Στίχοι-μουσική Θ. Σοφού. Τραγουδίζει η Καίτη Γκοεύ.

10) «Είμαι πληγωμένος». Στίχοι-μουσική Γ. Κόρου. Τραγουδούν ο Έμμ. Αγγελόπουλος και η Άννα Βασιλείου.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Πάμε άπόμε με μιά βάρκα» (στυτό). Στίχοι-μουσική Κουλούρη-Περπινιάδη. Τραγουδούν ο Περπινιάδης και η Γιώτα Λίδια.

2) «Τά μάτια σου τ' αγάπησα» (Ζαγοριανό). Στίχοι-μουσική Γ. Τράκη. Τραγουδούν η Νίτσα Νταή και ο συνθέτης.

3) «Μάγισσες δεν ξαναρωτώ» (Κρητικό στυτό). Τού Α. Σκορδαλού. Τραγουδίζει ο ίδιος και παίζει λαούτο ο Μαρκογιαννάκης.

4) «Η Δέσπω» (Καλαματιανό). Στίχοι - μουσική Κ. Στεφανοπούλου - Παπασιδέρη. Τραγουδίζει ο Παπασιδέρης.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Βίβα, βίβα» (Ισπανικό). Τραγουδίζει ο Μαντέλ.

2) «Νότ φορ μί» (Όχι γιά μένα). Τραγουδίζει ο Μπ. Ντρίν.

3) «Δή μουν ούας γέλλου» (Τό φεγγάρι ήταν κίτρινο). Στίχοι-μουσική Άχλερ - Έντγκαρ Λέσλι. Τραγουδίζει ο Φράνκ Σινάπρα.

4) «Αι χέβ κίρ δάτε σόνγκ μπιφόρ» (Άκουσα πριν αυτό το τραγούδι). Στίχοι-μουσική Άχλερ-Λέσλι. Τραγουδίζει ο Σινάπρα.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ

ΡΟΚΚΟΣ ΧΟΪΔΑΣ

Ο ΡΟΚΚΟΣ ΧΟΪΔΑΣ ήταν εισαγγελέας και καταγόταν από την Κεφαλληνία, όπου υπήρχε τότε κάποια δημοκρατική κίνηση, χωρίς στους ξένους, που κατέλαβαν τη νήσο κι' έσπειραν εκεί τις ιδέες για τις λαϊκές ελευθερίες.

Ο Ρόκκος Χοΐδας ήταν φλογερός πατριώτης. Ήθελε την Ελλάδα μεγάλη, ιδανική, μιά Ελλάδα — πηγή ελευθεριών και μέσα στα όριά της και για τους ξένους.

— Η Ελλάδα είναι ιδέα! συνήθιζε να λέει.

Δεν άνεχότανε βασιλιάδες και αυθέντες. Στους ήγεμονες έβλεπε μιά μεταμφιεσμένη τουρκική κυριαρχία στους λαούς. Μπορεί, λοιπόν, να φανταστή κανείς με πόση πίκρα και αγανάκτηση είδε να εγκαθιδρύουν οι προστάτιδες Δυνάμεις τον Όθωνα ως βασιλιά της Ελλάδας. Την πράξη αυτή της Ευρώπης τη χαρακτήριζε «ως μιά παραποίηση και νοθεία του πνεύματος της Έλληνικής Έπανάστασης»!

Οι δημοκράτες στην Ελλάδα, πριν γδύνεται τρία χρόνια, ήταν ελάχιστα. Η δημοκρατία ήταν τότε ακόμη το όνειρο μερικών ιδεολόγων, μερικών ονειροπόλων... Γι' αυτό, ο μακαρίτης βασιλιάς Γεώργιος είχε πη στον αείμνηστο Φιλάρτο, που τον αποκαλούσαν «Πατέρα της Δημοκρατίας», όταν του μιλούσε κάποτε για τα δημοκρατικά αισθήματα του ελληνικού λαού:

— Πολύ εύχαριστά να παραχωρήσω το θρόνο μου στη δημοκρατία, αν μου τη ζητήσουν άλλοι... πενήντα Φιλάρτοι δημοκράτες, όπως εσείς!...

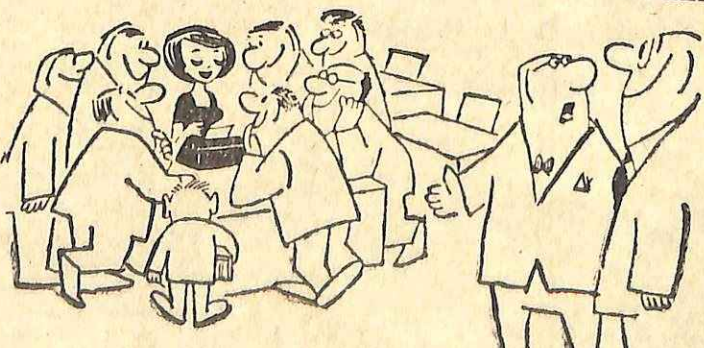
Τόσο λίγοι δημοκράτες ήταν τότε στην Ελλάδα, που ο Βλάσης Γαβριηλίδης, σ' ένα από τα περιήματα ταξιδιά του στην Ευρώπη, όταν ρωτήθηκε, στην Κοπεγχάγη, από το φίλο του διευθυντή της εφημερίδας «Πολίτικεν»:

— Καί πώς πάνε οι δημοκρατικές ιδέες στην πατρίδα σας;

— Δεν πάνε πουθενά, απάντησε. Στέκουν!...

— Και είναι άφρονες; Ξαναρώτησε ο ξένος δημοσιογράφος.

— Πάρα πολλές, αλλά... στα μουσεία!... αποκρίθηκε ο Γαβριηλίδης.

— Είναι πρώτης τάξεως υπάλληλος, αλλά δυστυχώς, όπως βλέπεις, πρέπει να στερεθώ των υπηρεσιών της!

Ο Ρόκκος Χοΐδας δεν άγωνιζότανε μόνο για την απελευθέρωση του ελληνικού λαού από τη βασιλεία, αλλά και του ελληνικού γένους από το ζυγό του κατακτητή. Γι' αυτό, κατά τα τελευταία χρόνια του Όθωνος, είχε πάει στην Ιταλία, μαζί με τον άλλο Έπτανησιο και ιδεολόγο δημοκράτη Κωνσταντίνο Λομβάρδο, για να συνεννοηθούν με το Γαριβάλδη, με ποιά τρόπο να ξεσηκώσουν όλη την Ανατολή.

Ήταν η μόνη εποχή, που ο Χοΐδας ανέχθηκε τον Όθωνα. Κι' αυτό γιατί ο Όθων και η Κυβέρνησή της Αθήνας συνεννοούνταν με την Κυβέρνηση του Πεδεμοντίου για κοινή δράση εναντίον της Τουρκίας στη Μικρά Ασία.

Για το σκοπό αυτό, είχε πάει στο Τουρίνο κι' ο υπασπιστής του Όθωνος και υπουργός των Στρατιωτικών Δημήτριος Βάτσαρης.

Οι συνεννοήσεις αυτές είχαν καταλήξει σε θετικές αποφάσεις, αλλά τα μυήματα και η αγγλική πολιτική πρόλαβε και εξερρόνισε τον Όθωνα. Έτσι ματαιώσανε την επανάστασι στην Ανατολή.

Καταπικραμένος για την αποτυχία των σχεδίων του ο Ρόκκος Χοΐδας δεν έμεινε ήσυχος για πολύ καιρό, γιατί νέα γεγονότα τον έκαναν ν' αναστατώσει.

Τα έδαλε αμέσως με το βασιλιά Γεώργιο, που την εκλογή του ως βασιλιά της Ελλάδας τη θεωρούσε «ως παρανόμως γενομένην». Όπως είναι γνωστό, είχε γίνει τότε σ' όλη την Ελλάδα δημοψήφισμα για να διαλέξουν οι Έλληνες ένα βασιλιά και το δημοψήφισμα έφερε, ως βασιλιά της Ελλάδας τον Άλφρεδο της Αγγλίας.

Στο δημοψήφισμα αυτό ο Γεώργιος δεν πήρε παρά μόνο έφτα ψήφους σ' όλη την Ελλάδα.

Έπειδή όμως ο Άλφρεδός δε δέχτηκε το ελληνικό στέμμα, η Αγγλία, με το λόρδο Πάλμερστον, επέβαλε ως βασιλιά των Ελλήνων το Γεώργιο και η Έθνοσυνέλευσι του 1863, που πιεζόταν από την Αγγλία, τον εξέλεξε ως βασιλιά της Ελλάδας.

Τό ώραίο είναι, ότι, κατά την εκλογή αυτή, τα 99% των ψηφοφύων δεν ήσαν ούτε τ' όνομα του βασιλιά, που διάλεξαν!...

Τότε πιά ο Ρόκκος Χοΐδας, έξω φρενών, δεν έπαψε να φωνάζει και να καταγγέλλει την εκλογή του βασιλιά Γεωργίου, ως παράνομη.

— Πρόπει, έλεγε, να διεργηθή εκ νέου δημοψήφισμα και όχι να

έλθω ως βασιλεύς ο μη λαών παρά έπτα μόνο ψήφους!...

Όταν εγκαταστάθηκε η νέα δυναστεία, ήσυχασαν οι λίγοι δημοκρατικοί, κουρασμένοι από τα γεγονότα, και μόνο ο Ρόκκος Χοΐδας εξακολούθησε να φωνάζει και να κηρύττει τις ιδέες του, αδιαφορώντας για τις συνέπειες, αν και ήταν... εισαγγελέας.

Άφου όμως είδε, ότι δε μπορούσε να διώξει τον «παράνομως ενθρονισθέντα» Γεώργιο, τα έδαλε με το Δανό μυστικισμό, που του είχαν προσκολληθεί και που έπειδή δεν ήξερε τις συνέπειες και τη νοστορία των Ελλήνων, είχε γίνει σκάνδαλο, δημιουργώντας ζητήματα και ανακατεύοντας την πολιτική κατάσταση.

Ο Ρόκκος Χοΐδας, στην περίπτωση αυτή, νίκησε. Ο μυστικισμός αποκρύφθηκε από την Ελλάδα και έτσι ήσυχασε ο τόπος και ήσυχασε κι' ο Χοΐδας, για λίγο καιρό.

Στο μεταξύ, ο Χοΐδας, για να μπορεί να μιλά ελεύθερα, όπως μιλούσε πάντα, και χωρίς να τον ένοχλουν, παραιτήθηκε από εισαγγελέας και δικηγόρους στα δικαστήρια, υπερασπίζοντας τους πελάτες του... δωρεάν! Καί, την εποχή αυτή, άρχισε νέο πόλεμο κατά της βασιλείας και υπέρ της δημοκρατίας.

Δεν άφηνε ευκαιρία, που να μην παρουσιάσει κάποιο και να μη μιλήσει. Κι' ο λαός, αν και δεν καταλάβαινε καλά-καλά τι του έλεγε ο Χοΐδας, δεχόταν μ' ενθουσιασμό τα λόγια του.

Όλοι οι Έθνησίοι γνώριζαν και αναπόσπαστο τον ανιδιοτελή εκείνο δημοκράτη.

Ο Χοΐδας ήταν μετρίου αναστήματος, νευρής ις τις κινήσεις του και είχε χειμαρρώδη ευλογησία. Γνώριζε από μνήμης τις θεωρίες των Ευρωπαίων δημοκρατιών και επαναστατών της εποχής του κι' έτσι στόλιζε τους λόγους του με ώριπες θεωρίες και ιδίως με αποφεύγματα του μεγάλου Ιταλού δημοκράτη Μαρσίνι.

Ο Χοΐδας αγαπούσε πολύ τα όπλα και στην εποχή του ήταν ο καλύτερος σκοπευτής της Ελλάδας.

Όταν έγινε το Σκοπευτήριο κοντά στον Ίλισσό, πήγαινε καθημερινώς εκεί πέρα και γυμναζότανε στο πιστόλι. Κι' ήταν τόσο καλός σκοπευτής ο Χοΐδας, που έγραφε με τις σφαίρες τ' όνομα του, πυροβολώντας πάνω στο στόχο. Έτσι είχε κατακτήσει ο φόβος και ο τρόμος όλων εκείνων, που άνακατένυτσαν στην πολιτική. Κανείς δεν τολμούσε να τον καλέσει σε μονομαχία.

Η υπερηφία του αυτή άπέναντι στους άλλους τον είχε κάνει πιο ελευθερόστομο.

Τα πολιτικά πράγματα στην Ελλάδα, την εποχή του Γεωργίου, άρχισαν ν' ανακατεύονται. Ο πρωτογάνης της Έπανάστασης, του 1862 Δημήτριος Βουλγαρης, μαζί με το Δημητράκη Γρίβα, σαν να έλτο αντιδυναστικοί, νόημισαν, ότι έπρεπε να περιοριστούν οι λαϊκές ελευθερίες.

Τις ιδέες αυτές υιοθέτησε και ο βασιλιάς Γεώργιος. Μά, έπειδή η αγγλική Κυβέρνησι υποστή-

ριζε, ότι η Έπανάσταση παραχωρήθηκε στην Ελλάδα με τόν όρο ότι θα λειτουργούσε στη χώρα καθαρώς κοινοβουλευτικό πολίτευμα, στάλθηκε στο Λονδίνο ο Σπυρ. Βαλαωρίτης, για να καταπείση την αγγλική Κυβέρνησι, ότι ο ελληνικός λαός δεν ήταν ακόμη ώριμος για συνταγματικές ελευθερίες.

Μόλις τα έμαθε αυτά ο Ρόκκος Χοΐδας, έξεμνη και άναστάσανε κάθε μέρα την πλατεία του Συντάγματος με τους λόγους του.

Η ομάδα, που είχε σχηματισθή τότε γύρω από το βασιλιά, και λεγόταν «καμαρίλα», ήταν ο

Η δημοτικότητα του Χοΐδα έφτασε τότε στο κατακόρυφο. Όλοι μιλούσανε για τον Χοΐδα. Σ' όλες τις εκκλησίες γίνονταν δεήσεις για τη σωτηρία του κι' όλος ο κόσμος με άγνία παρακολουθούσε την κατάστασι του.

Ευτυχώς ο Χοΐδας σώθηκε και οι κατά του Συντάγματος απόπειρες του βασιλιά και της «καμαρίλας» απέτυχαν, γιατί η αγγλική Κυβέρνησι δήλωσε στο Γεώργιο, ότι: «Αν δε του άρέσει το κοινοβουλευτικό πολίτευμα, μπορεί να φύγει από την Ελλάδα»!

Μά κι' ο βασιλιάς Γεώργιος

— Έξακολουθείς να θέλεις να με κρεμάσεις, Ρόκκο; ρώτησε ο Γεώργιος το Χοΐδα.

στόχος των επιθέσεων του Χοΐδα.

Σε μιά τέτοια περίπτωση πιάστηκε με τον αείμνηστο του πεζικού Δημοσθένη Στάικο, που ήταν συγγενής του Δημητράκη Γρίβα. Έτσι προκλήθηκε μονομαχία και όλοι κλαίγανε τόν αίσιαματικό, γιατί σίγουρα θα τόν σκότωνε ο Χοΐδας, που όλοι ήσαν την ευθυβολία του.

Έγινε όμως η μονομαχία κι' αντί να κτυπηθή ο Στάικος, τραυματίστηκε ο Χοΐδας, που το στήθος του και τούς πνευμόνες του πέρασε πέρα-πέρα η σφαίρα του αντιπάλου του.

Απερίγραπτη ήταν τότε η συγκίνησι, που έπιασε τους Έθνησίου. Όλοι έλεγαν, ότι λίγες μέρες ζωής άπόμειναν στο Χοΐδα. Τό σπύτι του είχε μεταβληθή σε λαϊκό προσκύνημα και ο περίφημος φιλοπόμων Παρασκευασιδης, βγαίνοντας τόν πανηγυρικό της ημέρας, σε μιά πολυσύχνη συγκέντρωσι, στις 25 Μαρτίου, έχασε την Έπανάστασι του 1821

Τις ιδέες αυτές υιοθέτησε και ο βασιλιάς Γεώργιος. Μά, έπειδή η αγγλική Κυβέρνησι υποστή-

Τότε ο Χοΐδας σταμάτησε και του έπτε, μ' ένα ύφος σά να τόν φοβέριζε, ότι θα τόν καλούσε σε μονομαχία:

— Έλευθερίε Μυκόνιε, ετοιμάσου ν' αποθάνεις...

— Δεν τόν έχω σκοπό, αγαπητέ Ρόκκο! του άπάντησε ο Μυκόνιος, ενώ η Βουλή ξεκαρδίζόταν από τά γέλια.

Έπειδή όμως ο Ρόκκος Χοΐδας ήταν παράφορος, αλλά κατά βάθος αγαθότατος και καλός άνθρωπος, γι' αυτό κανείς, ακόμη κι' αν του επιτίθετο ο Χοΐδας, δεν αισθανότανε μνησικακία εναντίον του. Κι' ο ίδιος, όταν κατέβαινε από το βήμα, πλησίαζε φιλικώς, τακα και μιλούσε με αγάπη μ' όσους, πριν από λίγο, τόν είχε κεραινοβολήσει.

Μιά μέρα ο Ρόκκος συναντήθηκε με το βασιλιά Γεώργιο, που τόσο τόν πολεμούσε.

— Έξακολουθείς να θέλεις να με κρεμάσεις, Ρόκκο; τόν ρώτησε ο Γεώργιος.

— Πάντοτε, Μεγαλειότατε, έφ' όσον μένετε στο θρόνο! του άπάντησε εκείνος. Ήν όμως παραιτηθήτε και γίνετε δημοκρατικός πολίτης, θα γίνω ο στενότερός σας φίλος.

— Ο Θεός να με φυλάξη από τέτοιους φίλους! του άπάντησε γελώντας ο βασιλιάς.

Στα 1889 δεν γινόταν πιά λόγος για δημοκρατικές ιδέες στην Αθήνα. Τότε ο Ρόκκος Χοΐδας, μαζί με το διευθυντή του «Ραυμπαγιά», τόν Κλεάνθη Τριαντάφυλλο, ξαναεξέδωκαν το «Ραυμπαγιά», που η έκδοσι του είχε διακοπή στο μεταξύ, με υπερδημοκρατικές άρχες. Τά άρθρα, που δημοσίευαν ήταν βίαια και εξυδιστικά για το βασιλιά κι' έτσι η Δικαιοσύνη τούς κυνήγησε και τούς δυό, Πιάσθηκαν, λοιπόν, δικαστήκαν στο κακούργιοδικείο της Άμφισσας και καταδικάστηκαν σε φυλάκισι.

Η απόφασι αυτή έκανε έντύπως σ' όλη την Ελλάδα, γιατί ήταν η πρώτη καταδικαστική άποφασι, που εξέδωθε από ελληνικό δικαστήριο «έπί εξυδισίας ανιστάτου όρχοντος». Μέχρι της εποχής εκείνης, όλοι οι κατηγορούμενοι σχετικά άθωνούντοσαν.

Ο Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, που ήταν άρρωστος, αέσθηκε λυθροσε σε λίγο. Μά, όταν γύρισε στην Αθήνα, αυτόκτονησε, ύστερ' από λίγες μέρες.

Ο Χοΐδας φυλακίσθηκε στη Χαλκίδα. Κι' εκεί, στις ύγρες κι' απάνθρωπες φυλάκες, πέθανε ένα πρωί. Έτσι, χάθηκε ο ακατάβλητος εκείνος δημοκράτης.

Τόν έθαψε τόν καρλό του, λένε, ότι έπτε ο Στέφανος Δραγούμης στον Τρικούπη, όταν έμαθε τόν θάνατό του.

— Όχι! άπάντησε ο Τρικούπης. Τόν έθαγαν οι δικασταί!

Κι' έπειδή ήταν άγνός ιδεολόγος και μεγάλος πατριώτης, παρ' όλες τις παραφροσύνες του, όλοι οι Έλληνες λυπήθηκαν για τόν θάνατό του.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ του 35ου προέδρου των Η.Π.Α.

Ματιές στη ζωή του Τζων Φίτζεραλντ Κέννεντυ

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Τζων Φ. Κέννεντυ.

Χωρούσε κατ' εὐθείαν στο σκοπό, χωρίς την παραμικρή παρέκκλιση. Εξέλεγε τον δρόμο που τον έκανε ανιδιοτελή. «Εκείνα δὲν τὴν ἀπογύρισε ἡ συνείδησός μου κι' αὐτὸ μὲ εἶναι ἀρκετὸς», ἀπάντησε.

Εμφανιζόμενος ἀπὸ παρόμοιες ἀρχές, δὲ δίστασε νὰρθε στὴν ἀντιπαράθεση μετὰ πολλοὺς ἰσχυροὺς παρὰγοντες τῆς δημοσίας ζωῆς τῆς Ἀμερικής: — Τὴν φιλοπόλεμη καὶ ἐξτρεμιστικὴ δεξιὰ, ποὺ ἤθελε μιά δυναμικὴ ἀναμέτρηση μετὰ τὴν Ρωσία.

— Τὸς ρατσιστὰς. (Ὁ Κέννεντυ θέλησε νὰ κόψει τὴν πραγματικότητά τὴν ἰσότητα τῶν μαύρων πρὸς τοὺς ὀλοὺς Ἀμερικανούς πολίτες).

— Τὴν πολεμικὴ βιομηχανία, περιορίζοντας τὴν κρατικὴ παραγγελία, πρὸς ὄφελος τῆς παιδείας καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας.

— Τὸ μεγάλο κεφάλαιο καὶ τὰ τράστ, ποὺ τὰ καταπολέμησε μετὰ σεβασμὸν ἐνὸς ἀντιπολιτευτικοῦ ἐκτελεστικοῦ ὀργάνου, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐπαίρνε μέτρα γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν λαϊκῶν τάξεων.

— Τὸ παντοδύναμο Πεντάγωνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφῆρε τὴν πρωτοβουλία στρατιωτικῆς δράσεως (Ὁ Κέννεντυ ὄχι μόνον ἀπαγόρευσε στοὺς στρατιωτικοὺς νὰ κάνουν δηλώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐπέβαλε αὐστηρότατο ἔλεγχο στὶς προμήθειες, ἀπὸ τίς ὁποῖες εἰσπράττονταν τεράστια ποσά).

— Τὴν διάφορη μουσικὴ ὁργάνωση, ποὺ τὴν ἀπέκλεισε στήν ἑξῆς τῆς ζωῆς τῆς Ἀμερικής.

Ὁ Κέννεντυ ἔθεσε ἀκόμη τέρμα στὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν πυρηνικῶν ἐξοπλισμῶν καὶ ἐγκαινίασε τὴν ἀπ' εὐθείας ἐπικοινωνία μετὰ τὸ Κρεμλίνο γιὰ τὴν πρόληψη οἰαδήποτε παρεξηγήσεως, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποβῇ ὅταν ὁ πόλεμος ἔπαιρνε ἀνὰ ἑξῆς.

Υπῆρξε ἔτσι ἕνας μεγάλος ἀναμορφωτὴς γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ ἀνέλεος εἰρήνης γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ θαρραλέα ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ κι' ἐπὶ σὺν ἀνάνια, χωρὶς νὰ παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν γραμμὴν ποὺ εἶχε χάραξει καὶ χωρὶς νὰ διστάσει, ἔλαβε τὸ ἀποφασιστικὸ νὰ σταματήσει τὸ ἐργὸ τοῦ. Τὸ ἐργὸ αὐτὸ σημεῖται γιὰ τὴν Ἀμερικὴν, ἐξυμνοῦν καὶ ἀνδρόθεοι καὶ γιὰ τοὺς λαοὺς τοῦ πλανῆτῆ μας, συνεισφέροντας εἰρήνην. Γιὰ τὴν ἐξουσία του, ὁ Κέννεντυ ἔδωκε τὸ αἷμα του. Ἡ ἀνθρωπότης δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσῃ τὴν μεγάλην θυσία.

Τὸς 35οὺς ἡμερῶς τοῦ 1963, ὁ 35ος πρόεδρος τῶν Η.Π.Α., ὁ Τζων Φίτζεραλντ Κέννεντυ, ὁ δολοφονηθεὶς ἀπὸ ἕνα παραθύρου τοῦ πυροβόλου ἀπὸ ἕνα ἀνδρὸς τοῦ πεμπτοῦ ὁρόφου ἐνὸς κτιρίου. Μέσα στὸ ἴδιο ἀντικείμενο ἦταν ἡ γυναίκα του κι' ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἰταλίας, ποὺ κι' αὐτὸς τραυματίστηκε ἀπὸ ἀλλή σφαῖρα στὸ στήθος, ἀλλὰ ὄχι ἀσπασίας τὴν ἀσφάλεια νὰ ἀντιμετωπίζει κατὰ μέτωπο τὰ γεγονότα. Καὶ ποῖς δὲ δίστασε νὰ πάρῃ μιά ἱστορικὴ ἀπόφαση ἀν καὶ γνώριζε ὅτι πολλὰς φορὲς κινδύνευε ἡ ζωὴ του. Κι' ἔλεγε:

«Ἀποστολὴν μὲς εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς νέας κοινωνίας, ἐγκαθιδρύσας πάλιν σὲ ἀρχὲς ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης, ποὺ οἱ ἀνθρώποι θὰ εἶναι κύριοι τῆς τύχης τους, ποὺ τὰ κράτη θὰ εἶναι ὑπερῆτες τῶν πολιτῶν καὶ ποὺ οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες, θὰ μποροῦν νὰ ἔχουν μιά καλύτερη ζωὴ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὰ παιδιά τους».

Ὁ Κέννεντυ γεννήθηκε στὴν 29 Μαΐου 1917 στὸ Μπρούκλιν τῆς Μασσαχουσέτης. Ὁ πατέρας του ὁ Τζόζεφ Π. Κέννεντυ ἦταν πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικής στὸ Λονδίνο. Καταγόταν τόσο ἀπὸ τὴν μητέρα του, ὅσο ἀπὸ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴν ἱρλανδική. Οἱ γονεῖς του εἶχαν μεταναστεύσει τὴν ἐποχὴ τοῦ εἰσιῶς τῆς πατρίδας. Μα γρήγορα ἀπέκτησαν σημαντικὴ περιουσία καὶ δὲν ἀργήσαν νὰ ἐμφανιστοῦν στὸ προσκήνιο τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς Μασσαχουσέτης.

Ὁ Κέννεντυ ἐπὶ τῆς Μασσαχουσέτης, ἀπὸ ἀπόφασιν τῆς οἰκογενείας του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν παράδοσιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωσήφ, ποὺ εἶχε σκοτώθῃ στὸν πόλεμο, ἐνῶ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα τῆς Μάγχης. Ἐστὶν σὲ ἡλικία 25 χρόνων κέρδισε τὴν ἔδρα στὴν Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων. Τὸ 1952 ἐξελέγη γενοσησιαστής. Καὶ τὸ 1960 ἐξελέγη 35ος Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Τὸ 1953 ὁ Τζων Κέννεντυ παντρεύτηκε τὴν δημοσιογράφου Ζακελίν Μπουθιέ, ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει, ὅταν ἐκεῖνος τὸν εἶχε πάρει μιά συνέντευξη. Ἡ Ζακελίν Κέννεντυ ποὺ χάρισε δύο παιδιά, τὴν Κάρολιν, ποὺ εἶναι σήμερα ἐξ ἡλικίας ὀκτώ, καὶ τὸν Τζων, ποὺ εἶναι τριῶν. Τὸ καλοκαίρι ἡ Ζακελίν Κέννεντυ ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἄλλο ἀγόρας τὸν Πάτρικ, ποὺ δὲν ἔζησε παρά μόνον δύο ἡμέρες. Πέθανε, πληγώοντας θανάτῳ τὴν καρδιά τὸν γυναικα του.

Ὁ Τζων Κέννεντυ δὲν ἦταν ὁ ἀνθρώπος τῶν ἐντυπωσιακῶν λόγων καὶ τῶν θορυβωδῶν ἐκδηλώσεων. Ἀπὸ γι' αὐτὲς προτιμοῦσε τὴν σταθερὰ καὶ ἀποδοτικὴ ἐργασία. Προτὶν ἀπὸ μὴ ἀποφασίσει νὰ μετεκτείνῃ ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς. Ἀλλ' ὅταν τὴν ἐπαίρνε, προ-

βόλετο τὴν σκληρὰ γιὰ νὰ καταταχθῇ στὸ στρατὸ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ στὴν ἀρμὴν τῶν μετώπων. Τέλος κατὰφερε νὰ σταλῇ ὡς αξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ στὸν Εἰρηνικό, κι' ὅπως ἀναφέραμε ἔγραψε μιά ἀπὸ τίς πιὸ ἡρωϊκὲς ἐπελάσεις τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ μετὰ τὴν περπιετία καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ PT-109, ποὺ κυβερνοῦσε. Γι' αὐτὸ τὸ ἀπένευχε μὴτὴν τὸ μετᾶλλο τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τὸν Πεζοναυτῶν, τὸ μετᾶλλο τῆς «Κυανῆς Καρδίας».

Ὁ Τζων Κέννεντυ ἦταν καλὸς δι-

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Τζόζεφ Π. Κέννεντυ. Ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ὁ 35ος Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. εἶχε μάθει ν' ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τοῦ λαοῦ του μετὰ θυσία τῶν συμπερομένων του καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς του.

ἔρωτα καὶ πρὶν νὰ παντρευτοῦμε, ἐγὼ ὅμως ὄχι. Γι' αὐτὸ τὰ γράμματα τοῦ γαμήσιον κάποιον κενὸ στήν καρδιά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ τὰ γράμματα αὐτὰ τὰ φυλάς πάντα; ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Ἄν θέλεις μπορῶ νὰ σοῦ τὰ δείξω. Θὰ δῆς... Ἐκεῖνο ποὺ με συγκινοῦσε πρὶν πολλὴν ἡμέραν τὸ παιδικό, τὸ ἀδέσποτο, τὸ ἀτόλμη καὶ δεῖλο γράμματό του.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπὸν, ἀγαπημένη μου κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν πάντα εἰλικρινὴς μαζί σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ εἶναι τρομερό!... Ἐμεῖς, ποὺ μας ἔχουν γιὰ παράδειγμα... εμεῖς νὰ μιλάμε ἐστὶ ἀποπνεύματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἴμαστε δύο ἀνθρώπινες ἀνθρώπινες καρδιές. Δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε τύψεις. Νὰ παρὲς αὐτὸ τὸ κλειδί κι' ἀνοίξῃς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου σου. Ἐκεῖ θὰ βρῇς ἕνα δεμά μετὰ γράμματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ! Κι' ἐσύ, λοιπὸν; Εἶχες κι' ἐσύ ἀλληλογραφία μετὰ καποιᾶ... Ποῖα ἦταν, Τὴν ἔρω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κυτταρε, λοιπὸν, στὸ συρτάρι...

Ἐκεῖνη ἀνοίγει τὸ συρτάρι καὶ παίρνει τὸ δεμά. Τὸ ἀνοίγει. Βλέπει ἕνα γράμμα κι' ἀπορροεῖ καταπληκτῶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπὸν; Νομίζεις πᾶς μὲν ἐσὺ μὲν ἐκρυβες κατὶ;

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι τρομερό!... (Κυττάει καὶ τ' ἄλλα γράμματα). Ναι, ναι, οἱ ἀπαιτήσεις μου!... Τὰ γράμματα ποὺ τοῦ ἐστελνουν... ἴσως τὸ πρῶτο... Ἄν, τὸν ὁλοῦν! Με πρό-βλεπε! Σοῦδωσε τὰ γράμματα μου! Ἰατρί! Για νὰ μ' ἐκδικηθῇ, γιὰτὶ δὲν εἶχα παῖς στὰ ραντεβού του; Κι' ὅμως φαίνεται ἐννεύνη ψυχῇ! Δὲν το πιστεύω... Πές μου τὴν ἀλήθεια. Πῶς βρέθηκαν τὰ γράμματα ἐδῶ; Ἄ! Τώρα καταλάβα! Θὰ πῇς θὰν καὶ δὲν πρόφτασε νὰ τὰ στείλῃ. Ποῖος ἔφερε τοὺς παῖδες τὰ βρήκε! Γνώρισε τὸ γράμμα μου καὶ σοῦ τὰ ἐδῶσε... Πές μου, λοιπὸν, ἀπὸ ποῦ τὰ εἶχες ἐδῶ; Ἀπὸ ποῦ τὴν γνώριζες τὸ μυστικὸ μου; Τὰ ἔφερες ἐδῶ... Καὶ ὅμως δὲν μοῦ εἶχες τί τίποτα. Ὁ! Ἦσαν πάντα καλὸς καὶ στοργικὸς μαζί μου. Εἶδες ὅμως, ποῦ σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθειαν; Νὰ σοῦ τὰ ἐξομολογήσῃς ἀπὸ κἀκὶ πιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κλάεις καλὴ μου Ἰωάννα!... Δὲν πρὸδῶσε κανένα. Τὰ γράμματα τὰ γράμματα φλογερὰ ἐρωτα, σοῦ τὰ γράφα ἔγω!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσύ; Ἐσύ... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ἐγὼ! Στὴν ἀρχὴ θέλησα νὰ σε δοκιμάσω. Κι' ὅταν ἄρχισες κι' ἐσὺ νὰ μὲ γράφεις, μοῦ ἄρεσε τόσο, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ μὴν ἐξοκολοθῶ. Τὰ γράμματα σου ἦταν ἡ γὰρ μου. Μεῖς εἶχαν γίνῃ ἀπαραίτητα! Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ σοῦ γράφω ταχτικά, ὡς ὅτου οἱ φροντίδες γιὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ εἶχαν πιά μεγαλώσει, μὲς ἀπασχόλησαν τόσο, ὥστε ν' ἀρραβωνιστοῦν σιγά-σιγά καὶ νὰ πᾶν. Πάντως ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ ἦταν ἡ χάρις τῆς ζωῆς μας. Κι' ἔγινε ἡ αἰτία νὰ φανερώσουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τίς ψυχὲς μας, χωρὶς μᾶσκα, ὅπως δὲν τοῖς ἔμελλε νὰ φανερωθῶμε ποτὲ στὴν καθημερινὴ μας ζωὴ.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι μποροῦσε νὰ γράφῃς τόσο ὁμορφά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐσὺ ἔγραφες θαυμάσια! Ἐγραφες μετὰ τὸ συνήθειο σου γράψιμο. Ἐγὼ ὅμως βασανίζομαι γιὰ νὰ γράψω ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα μετὰ τ' ἀριστερὸ χεῖρ, γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃς τὸ γράψιμό μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ ἐμεῖς μου Ἄντρε!... (Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ). Ἐνὸς ἔχει γονατίζει μπροστά τῇ-ν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν μποροῦσε ν' ἀνοήθῃ, Ἰωάννα, ὅτι ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ γέμισε τὴν ζωὴν καὶ μετὰ τὴν γοητεία τοῦ μυστηρίου, τοῦ ἀγνώστου, τοῦ πάθους, τοῦ ἰδανικοῦ. Ναι, ἡμᾶς πάντα πολὺ εὐτυχισμένοι. Μὰ ἡ εὐτυχία μας θάταν κάπως μονότονη, δίχως αὐτὴν τὴν ἀμοιβαία καὶ γλυκερὰ ἀμοιρία. Ἐ-στὶν δὲν ἡμᾶς μόνο δύο καλὸι σύζυγοι, ἡμᾶς καὶ δύο ἰδανικοὶ ἐρωτευμένοι.

Φ. ΜΠΕΡΖΕ

Ερωτική αλληλογραφία

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΥΡΑΝ: 60 χρόνων.
ΙΩΑΝΝΑ: 55 χρόνων γυναίκα του.

(Στὸ κατάφωτο σαλόνι τους στολίσμένο με λουλούδια Ἀργὰ τὴ νύκτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα, λοιπὸν ποὺ φύγαμε οἱ καλεσμένοι μας, μποροῦμε νὰ καθήσουμε λίγο ἐδῶ, γιὰ νὰ μιλήσουμε μοναχοὶ μας... Γιὰ σκέψω Ἰωάννα, πῆς ἀπὸψε γιορτάσαμε τὴν τριακοστὴ ἐπέτειο τοῦ γάμου μας!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλήθεια, Ἄντρε!... Ποτὲ πέρασαν τριάντα χρόνια!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν πέρασαν κι' ἄσχημα. Δὲν εἶν' ἐτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, ἔτσι εἶναι. Ἄντρε! Εἴμαστε ζευγάρι εὐτυχισμένο! Ἡ τύχη, βέβαια, δὲ μᾶς χαμογελοῦσε πάντα. Μὰ ἡ στοργή, ποὺ μας συνδένει, μᾶς ἔδινε δυνάμεις γιὰ νὰ παλέψουμε καὶ νὰ νικήσουμε. Καὶ νὰ τῶρα κι' οἱ δύο μ' ἄσπρα μαλλιά, μετὰ τὰ παιδιά κι' ἐγγόνια καὶ πάντα ἀγαπημένα. Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο εἴμαστε ἕνας παππούς καὶ μιά γιανιά. Καὶ ὅμως εἶσαι γιὰ μένα πάντα ὁ Ἄντρεας κι' ἐγὼ εἶμαι πάντα ἡ Ἰωάννα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ἕνα ζευγάρι γερασμένο πιά. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς πῶς ὅλοι μᾶς ἔχουν γιὰ παράδειγμα!... Οἱ τῶν σὴν πόλιν μας παντρεύονται ἕνας νέος καὶ μιά νέα ἡ καλύτερη εὐχὴ ποὺ τοὺς δίδουν εἶναι νὰ ζήσουν σὰν τὸ ἀνθρώπινο Ντυράν!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐτσι εἶναι... Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν πεθαίνει ποτὲ. Κι' ὅσο περνᾷ τὰ χρόνια γίνεται βω-θύτερη. Καὶ τώρα καληνύχτα. Ἄντρε! Εἶναι ἡ ὥρα περσινῆς. Δὲν ἀντέχουμε πιά στὴν ἀνυπνία. Αἰ-ρίο τὰ ξεναλέμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἰωάννα, μὴ φύγεις, σὲ παρακαλῶ. Σὲ κρατῶ, γιὰτὶ θέλω κατὶ νὰ σε ρωτήσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί θέλεις, Ἄντρε! ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι ἴσως λεπτὸ ἀπὸ μέρους μου... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην... Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τὸ πῶ, ὅστερ' ἀπὸ τριάντα χρόνων συμβίωσι.

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω τί θέλεις νὰ μὲ πῇς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπὸν... Ναι... Ἄκουσέ με... Πές μου, (Ἀποδοχιστῇ) καὶ Μὲ ἀπάτησε καμμιὰ φορὰ. Ἰωάννα, μέσα σ' αὐτὰ τὰ τριάντα χρόνια;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶσαι καλὰ, Ἄντρε! Νυστάζει φαίνεται καὶ δὲν ἔχεις τί λέει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νυστάζω μὰ ξέρω καὶ τί λέω. Πές μου, λοιπὸν...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί λόγια εἶν' αὐτά, Ἄντρε! Δὲν ἀμφέβαλες ποτὲ γιὰ μένα, ὅσο ἤμουν νέα καὶ με ὑπο-πτεύσεις τώρα στὰ γράμματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τοῖς μὲνα νὰ σὸ πῶ, ὅσο ἡμᾶς νέοι...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τοῖς μὲνα; Πο-τὲ δὲν ἤσουν ζηλιάρης. Εἶχες ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Τί ἐπῄσες ἀπὸ-ψε; Καληνύχτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι! Δὲ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῶ. Θέλω νὰ σοῦ πῇς... Ἐ-ξορκιστῇ!... Μ' ἀπάτησε καμμιὰ φορὰ; Ὅχι πιστέψω ὅτι κι' ἂν μὲ πῇς. Κι' ἂν μ' ἔχῃς ἀπάτησει μὴ φοβάσαι... Ὑστερὰ ἀπὸ τόσα χρό-νια, δὲ μπορῶ παρά νὰ σε συγχα-ρέσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀφ' οὗ μὲ κάνει μὴ τέτοια ἐρώτησι σὲ ρωτῶ κι' ἐγὼ; Ἦσουν πάντα πιστὸς κι' ἀφοσιω-μένος σὲ μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι σοῦ πῶ, ὅταν μὲ ἀπατήσῃς...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐπιμένεις; Ἐσὺ ποὺ

ἦσαν πάντα λεπτὸς ἀπέναντί μου, γιὰτὶ με πικραίνει ἀπόψε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄκουσέ με. Εἴμαστε δύο ἀγαπημένοι φίλοι. Ὁ ἕνας μπο-ρεῖ νὰ ἐμπιστευτῇ στὸν ἄλλο τὰ μυσ-τικά του χωρὶς φόβον καὶ ντρο-πή...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἰσως θάταν καλύτερα νὰ πῆμε νὰ κοιμηθῶμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι! Ἐπιμένω. Θέ-λω νὰ σοῦ μιλήσῃς καθορά...

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐπιμέ-νεις καί, σ' ἀπάτησα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄ! Ἐτσι... Μίλη-σέ μου λοιπὸν. Τὸν ἀπατούσε; Σ' ἀπατούσε; Σὲ φίλούσε; Εἴχατε ραν-τεβού;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, ὄχι!... Ὅχι!... Σοῦ τ' ὀρκίζομαι στὰ παιδιά μας! Δὲ συναντηθήκαμε ποτενὰ, δὲ φιλη-θήκαμε ποτὲ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ ποῖος ἦταν. Πῶς τὸν ἔλεγον; Θάταν ἀσφαλὲς κανέ-νας ἀπὸ τοὺς στενοὺς μου φίλους...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω τὸ ὄνομά του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ρωμαντισμός!... Ἕνας ἀγνωστός... Ἦταν ὁμορφος;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅποτε αὐτὸ τὸ ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ἐπὶ τέλους, ἐ-ξηγήσου... Δὲν τὸν ἔβλεπες ποτὲ στὸ φῶς; Σὲ συναντοῦσε μόνο στὸ σκοτάδι;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ εἶσαι τρομερὸς ἀ-πόψε!... Σοῦ εἶπα ὅτι δὲ συναντη-θήκαμε ποτὲ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ συναντηθήκατε, δὲ φιληθήκατε, δὲ ἰδωθήκατε. Τί κά-νατε, λοιπὸν;

ΕΚΕΙΝΗ: Γράφαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ναι, εἴχαμε ἀλληλογραφία ἐ-πὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπὶ δέκα, λοιπὸν, χρόνια με ἀπατούσε; Κι' ἐγὼ οὐτὸ ὑποπτεύομαι καν!

ΕΚΕΙΝΗ: Συγχώρεσέ με, Ἄν-τρε! Εὐ εἶχες γνωρίσει τὸν

ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΑΘΟΥΡΒΑ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πᾶρθηκε σ' ἕνα καινοῦριο νάιτ κλάμπ τοῦ Πα-ρισιῶ, ὅπου μπορεῖ νὰ πάρῃ κανεὶς ἕνα ποτὶ καὶ νὰ δῇ τοὺς θαυμά-γιους καὶ χορεύοντες, χωρὶς ν' ἀκούσῃ καθόλου μουσική. Κάθε ζευγάρι χορευτῶν εἶναι ἀπαραίτητος ἐφοδιασμένο μ' ἕνα τρανζίστορ, ποὺ συν-δέεται μετὰ τ' αὐτίου μετὰ ἀκουστικά, ὥστε ν' ἀκούῃ μόνο αὐτὸ τὴ μουσικὴ τῆς προτιμώμενῃ του καὶ νὰ χορεύῃ τὸ χορὸ τῆς ἀρεσκείας του. Ἐτσι χωρὶς ν' ἀκούσῃ μουσική, προσφέρεται στὸ θεατὴ ἕνα πραγματικὸ πρωτότυπο θέαμα γιὰτὶ ἐνὸς τὸ ἕνα ζευγάρι χορεύει στὴν πίστα ἕνα ἐξωφρενικὸ τοῦτο, ἕνα ἄλλο πάλι τοῦ χορεύει ἕνα παθητικὸ ταγκὸ καὶ ἕνα τρίτο ἕνα κλασσικὸ θάλας.

δυσήσυχας για να συνέλθω.
«Καταλαβαίνω πως αυτά τα λόγια του εκρυβαν μια φοβέρα: Σήμαιναν πως θα μ' άφηνε πολύ λές βραδυές μόνη...»

Η ανάσα της ακουγόταν τώρα σά λυγμός.
— Πάμε, για όνομα του Θεού, παρακάλεσε ο Ντίνος.

— Όχι, θα σπά πω όλα... δ... λα... Έφυγε... Με φίλησε κι έφυγε. Μου άρπαξε το κεφάλι με το στανό και με φίλησε. Κι' ενώ έμεινα ανατριχιάζοντας σύγκορμη από το φίλι του, πούδηνε πιά πολύ μίσος, παρά αγάπη.

«Εκείνο το βράδυ, απόφασισα να πεθάνω...»

— Έλσα...

— Αποφάσισα να πεθάνουμε μαζί, πρόφερε η άρρωστη με φωνή άχρωμη. «Έκανα το σχέδιο στο μυαλό μου... Με το αμάξι...»

Τις τελευταίες ημέρες αισθανόμουν τόσο ένκεννο, πού έ...

...τρέχα πολύ. Αυτός δεν ήθελε να μ' αφήσει να οδηγώ, ενώ όμως επέμεινε να κ' έτρεχα σαν τρελή. «Έκείνος φοβόταν, ενώ όμως έτρεχα...» Έκανα λοιπόν, το σχέδιό μου...

«Ετσι θα πηγαίναμε μαζί. Έτσι θα είνα την λύτρωσι μαζί και την έκδικοσι...»

— Τον μισούσες τόσο, ρώτησε ο Ντίνος με φόικη.

Κούνησε η κοπέλλα άρνητικά το κεφάλι της:

— Δεν ήταν μίσος... «Αν ήταν μονάνα μίσος δεν θ' αποφάσιζα να κάνω έγκλημα. Ήταν αγάπη και μίσος μαζί...»

— Κι' έρωτες επίτηδες το άμαξι; τη ρώτησε πιθουριστά.

Τον κύτταξε με μάτια πνιγμένα στα δάκρυα:

— Όχι, Ντίνω. Στο όρκίζομαι πως δεν τώρριξα επίτηδες το άμαξι... «Αν και εκείνος λέει, ότι τόκανα επίτηδες. Σου όρκίζομαι στην ψυχή, πού θα δώσω στο Θεό, ότι δεν τόκανα επίτηδες. Μόλις ξεκίνησσε την άλλη μέρα για το δάσος της Βουλώνης, σκέφθηκα να έφορμάσω το σχέδιό μου. Μου συνέβη όμως κάτι παράξενο. Άντι να τρέχα πιά πολύ, έτρεχα λιγώτερο από άλλες φορές. Όσο συλλογιζόμουν πώς είχα αρεσθή να κάνω έγκλημα, τόσο έτρεχα και λιγώτερο. Δεν ήθελα να κάνω έγκλημα, δεν ήθελα... δεν ήθελα να τον σκοτώσω... Τα χέρια

μου όμως έτρεμαν, το καλό νευ ήταν θολό... Και το κακό έγινε χωρίς να το καταλάβω. Ήμουν σά μεθυσμένη. Μεθυσμένη από αγρύπνια και δυστυχία... Είχαμε περάσει το δάσος της Βουλώνης, είχαμε μπή στο Παρίσι πάλι... Τραβούσα ίσια μπροστά μου, σχεδόν στην τύχη... Πώς μπήκα σ' ένα στενό δρόμο κι' εγώ δεν ξέρω... Το μόνο, πού θυμάμαι είναι, ότι, άξαφνα, μου φάνηκε πως ο τοίχος κάποιου σπιτιού προχώρησε, ήρθε καταπάνω μου... Ναι, αυτή την έντύπωσι είχα πως περπάτησε ο τοίχος... Κι' έτσι, όπως έρχινα το αμάξι στον τοίχο, κατάλαβα πως κάτι μου χωνόταν στο στήθος... Το τελευταίο πού θυμάμαι, είναι η φωνή του... η φωνή του, τρελή από φόβο και θυμό: «Κακούργα!... Τί κάνεις». Ναι, αυτά ήταν τα λόγια του... «Επειτα, όλα έσβυσαν πιά, όλα...

«ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ...»

— Φτάνει, Έλσα, ίκέτευσε ο Ντίνος. Δέ θέλω να μου πής όλα.

Τον κύτταξε με μάτια πελώρια, φοβισμένα.

— Ντίνω, με πιστεύεις πως δεν τόκανα επίτηδες;

— Σε πιστεύω! της αποκρίθηκε τρυφερά. Μην ταραξέσαι...

— Εκείνος, όμως, δε με πίστεψε... πρόφερε με χείλη τρεμουλιαστά η κοπέλλα. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, ενώ ούρλιαξα από τους πόνους, τον είδα να ακυβή απάνω μου. Τα λόγια του έσταζαν φαρμάκι:

«Θέλησες να με σκοτώσης, μου είπε, αλλά την έπαθες...»

«Οι γιατροί μου απαγόρευαν να μιλήσω και, κάθε φορά πούκανα να πω μια λέξη, ένοιωθα αίμα στο στόμα μου. Ίαρι! όλα αυτά, του μίλησα:

— Σου όρκίζομαι! του είπα. Θέλω να με πιστέμης... Πεθαίνω και σου όρκίζομαι...

— Δέ σε πιστεύω... μου είπε. «Και μ' αυτή τη λέξη, μου γύρισε την πλάτη...»

«Όταν τον ξανάδα, είχε τελειώσει η επέμβασι, πού μουκόνα εκεί. Καταλαβαίνω πως πέθαινα... Ήμουν σίγουρη πως πέθαινα... Τότε έβγαλα τις φωνές, ά-

ναστάτως το νοσοκομείο:

«Θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μου... Θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου...»

«Ήρθαν οι γιατροί, ήρθαν οι αδελφές... Ο Ρένος έπαιξε το ρόλο του ανήσυχου συζύγου. Οι γιατροί τον λυπόταν και με κάκιζαν έντονα, πρώτα-πρώτα, πού ήμουν υπεύθυνη για το δυστύχημα. Έπειτα, πού ριψοκινδύνευα τη ζωή μου με την τρελή μου επιθυμία να γυρίσω.

— Ή θέσι μου είναι φοβερή, τον άκουσα κάποια στιγμή να λέει... Φαντασθήτε, είμαστε νεόπαντροι, στο ταξίδι του γάμου... Και τώρα, αν της συμβη τίποτε, τί θα πω εγώ, τί θα φανταστή ο κόσμος;...»

«Εγώ έβγαλα τότε πιά δυνατά τις φωνές. Στο τέλος κατάλαβαν πως, αν δεν ύποχωρούσαν, θα πέθαινα όπωσδήποτε. Μ' έβαλαν, λοιπόν, και υπέγραψα ένα χαρτί, πώς θέλω να πετάξω πίσω στην Έλλάδα, υπό δική μου ευθύνη... Πάντως, μου δήλωσαν, ότι έπρεπε να περιμένω όπωσδήποτε δυο-τρεις ημέρες...»

Σταμάτησε η Έλσα, λαχανιασμένη.

— Έκείνος... ρώτησε τρέμοντας σύγκορμος ο Ντίνος.

— Εκείνος έπαιξε το ρόλο του. Δεν έφευγε από το πλευρό μου εκείνες τις ημέρες... Δέ ήθελε να γυρίσω και να πω, ότι μ' έγκατέλειψε. Μπορώ να πω, ότι, εκείνες τις ημέρες, μου φέθηκε με καλωσύνη... Τόσε, πού πίστεψα για μια στιγμή, ότι όλη μου ή δυστυχία δεν ήταν παρά πλάσμα της φαντασίας μου, ένα εφιαλτικό όνειρο... Ναι... θέλησα να το πιστέψω αυτό. Κι' όμως δεν τόλαξα γνώμη. Έπέμεινα να γυρίσω στην Αθήνα.

Πέρασε η Έλσα το χέρι της στο μέτωπό της. Ή φωνή της ακούστηκε σά ρόγχος:

— Ντίνω... γελάστηκα πάλι. Τις πρώτες ημέρες, όσο δεν ήξερε ακόμα πως είμαι καταδικασμένη σε άναπνρία, δεν αποφάσιζε να πετάξω τη μάσκα. Έπειτα, όμως, όταν του το είπαν φανερά και έστειρα οι γιατροί, δε δίστασε. Μια βραδυά, πήγε στη δεξίωσι της

κουρίας Μαρινάκη.

— Το ξέρω...

— Και την άλλη μέρα ήρθε μ' ένα ύφος τόχα στενωχωρημένο και μου είπε...

Τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— Δεν είναι ανάγκη να μου το επαναλάβης... της ψιθύρισε ο Ντίνος.

— Μου είπα... ότι είμαι καταδικασμένη... Μου είπα εκείνα τα λόγια... πολύ μαλακά, πολύ πολιτισμένα... Μου είπα, ότι θέλει να χωρίσουμε...

— Τόλμησε... ψιθύρισε ο Ντίνος, άπληθαμένος.

— Για το δικό μου το καλό... μου είπε. Κατάλαβε, λέει, ότι η ένωσι μας ήταν άτυχη και μούφερε δυστυχία. Κατάλαβε πως θα μου ήταν πολύ δυσάρεστο να ύποφέρω και να τον έχω δίπλα μου... Κατάλαβε πως ο γάμος μας ήταν κατ' άρχην ένα λάθος, έπειδή εγώ, αν τον αγαπούσα αλθρινά, δε θα είχα παντρευτή κ' άλλον άντρα... Κατάλαβε... κατάλαβε... και τί δεν κατάλαβε... Και, στο τέλος, μου είπε, ότι πρέπει να δείξω κατανόηση... «Ότι είναι τριάντα χρονών άντρας, άπάνω στον άνθο της ηλικίας του, κι' ότι, αν δε χωρίσουμε, θα τον άναγκάσω να ζή μια διπλή ζωή...»

Της άρπαξε ο Ντίνος τα χέρια με πάθος. Ή καρδιά του ξεχείλιζε από συμπόνια και τρυφερότητα:

— Έλσα, της φώναξε. Σταμάτα... Δέ θέλω να μου πής τίποτ' άλλο, τίποτα...

— Του είπα, ότι δε θα φέρω αντίρρηση, τέλειωσε την άφήγησι της η Έλσα.

— Σταμάτα! της φώναξε πάλι. Έλσα, αγάπη μου, ακούμπη το κεφάλι σου άπάνω μου... Έτσι θα ζήσουμε πιά, έτσι... Θ' άκουμπήσης άπάνω μου, ώσπου να γίνης καλά...

— Το ξέρεις πως δε θα γίνω καλά...

— Το ξέρω πως θα γίνης. Κι' αν δε γίνης τελείως καλά, δε έχει σημασία... Θα είσαι γυναίκα μου... Θα σε κάνω ευτυχισμένη, Έλσα, κι' η ευτυχία θα σε γιορτάζει. Ή ευτυχία θα σου χαρίση την υγεία σου ξανά...

Τον κύτταξε με μάτια πελώρια. Τον κύτταξε σά να μην καταλάβαινε τα λόγια του. Έπειτα,

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

— Τον ξέρω. Κάθεται πάντα σ' αυτό το παγκάκι και προσπαθεί με τον τρόπο αυτό να γνωρίση κανένα κορίτσι!

Επίμαχοι δίχτυοι

ΒΙΟΣ... ΑΝΕΜΕΛΟΣ

Σαφώς μ' άλεπε, πρό τινος, έπισημος πηγή, ότι μελιού θα έχουμε άπεροαγωγή και τα μελομυρία μας εις τον βαθμόν θα φτάσουν, ώστε με μελι μπόλικο κι' οί... γύφτοι θα χορτάσουν!

Κατόπιν τούτου έπαψε το μέλλον να μ' άζει μελι γιατί θα δώμε, σύντομα, γλυκειά ζωή σαν μελι κι' έκτος από τα κέρδη μας, τα πράγματα, μεγάλο κι' η γενική κατάσταση θα γίνη «μελι-γάλα»!

ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ

Εις την Χαλάστρα έγιναν μαζί τριάντα γάμοι και πλείστοι νέοι, βέβαια, έπήγαγε χαράμι, διότι έαν έμεναν άνυμφευτοι στο ραφι, θα μένανε κι' άκτήμενες, κοινώς χωρίς χωράφι!

Τόν 'Ησαία χόρσων, γι' άμπελιά και σπαρτά, διότι στον αιώνα μας π' άρος άντεστροφή κι' ο νεαρός ο σύγχρονος άρχίζει κι' έξαστά τόν «βίον τόν άνθρώπων» απ' τό... σπαρτό χωράφι!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ...

Ή 'Αρχοντίτση δούλευε σέ πλούσια κυρία κι' εθής μόλις της δόθηκε κατάλληλη ευκαιρία, μ' άσαστίνα έάφρισε κι' ένα κοντάκι πλήρες από χαρτονομίσματα, κοσμήματα και... λίρες!

Χρυσάφι και κομποδέμα, τουτέστιν, άπεκόμισε, γιατί η παρανομία της ή άρελή ένομιζε πως τ' όνειρό της έμελλε να βγή πραγματικότητα κι' ως 'Αρχοντίτση θάρτανε... άρχοντιό δικό της!

ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ...

Τροφονεία λέγεται η νέα επιδημία, πού ξέσπασε σέ κάμποσα της χώρας μας σημεία και όπως ίσχυρίζονται ειδήμονες πολλοί, άμπελιά κι' έλαιόδεντρα κυρίως άπειλεί...

Άνησυχία εύλογος, λοιπόν, επικρατεί κι' οι πάντες αισθανόμαστε μεγάλη άγωνία, διότι στην... πενία μας, την τόσο αισθητή, άρχίζει και προστίθεται και η... τροφονεία!

«ΘΑΛΑΣΣΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΗ»

Του Παρισιού οι «μόδιστοι» και οι πλασιέ τους όλοι, πού τόν άντρών όμεινονε το δόλιο πορτοφόλι, καινούργιο και πανάκριβο μοντέλλο έτοιμάζουν, και «άδελφή της θάλασσας», αίσίως, τ' όνομάζουν!

Μ' αυτή, λοιπόν, τη μόδα τους κι' αυτά τα νέα σχήματα στους άντρες θα προσέδωσαν σπατάλη νέα κύματα κι' η «άδελφή της... θάλασσας», έλ πάση συντομία, θα προκαλή σι' άντρώγυνα μεγάλη... τρικυμία!

ΑΣΙΟΝ ΑΠΟΡΙΑΣ

Στα τελευταία χρόνια μας, τα τραγελαφικά, άδασανίστως έβγαιναν πιστοποιητικά και άνευ άντιρρήσεως, αλλά και μαρτυρίας, πολλοί ρωμηοί έπαιρναν δελτίον άπορίας!

Κατόπιν τούτου εύκολα μπορεί να πη κανείς, πως δούλευε το σύστημα «στημένης μηχανής» και σέ πολλούς «μεσάζοντες» και σέ καμινάδουρες ή... άπορία έδινε πολλούς άδηλους... πόρους!

«ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ»

Κατόπιν νέων σκέψεων και νέων αποφάσεων, έτέθη το έμπόριον επί καινούργιων βάσεων και του λοιπού στην άγορη και ξεριζική μας γή έλεύθεση θα γίνεται... κοινώς εισαγωγή!

Κουκιά, λοιπόν, θα πένουνε πολλά σόν παντοπώλη και προστά θα γίνονε για κάθε πορτοφόλι, γιατί αν άκριβήνουνε κι' αυτά στην άγορά, «κουκιά έα τρώη ο Έλληνας, κουκιά θα... μαρτυρά»!

ΚΑΤΑ ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Έκφράζουν το παρόνοιο δικάδες νεαρόκοι, γιατί έγιναν άδασταγοι τού βίον τόν οι όσοι και μ' όλο πού έπήγαγε πολλάκις ύποσέσεις, κοντεύουν με τα τσόφια να κόβουνε... τις σχέσεις!

Καιρός, λοιπόν, να τύχουνε δεούσης προσοχής κι' οι νεοκόκοι οι πάγοντες και τόσο άνηγείς, γιατί άλλεως... αύλιοι, οι τάλαινες, θα μείνουν κι' έν κατακλείδι, άγιοι και... όσοι θα γίνον!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Σε στενωχώρησα πού σου φανέωσα την αγάπη μου. Πές μου!

— Άδρησε να του άποκριθί. Στο τέλος, η φωνή της άκούστηκε σά θρήνος, σαν προσόνοτο: — Γιατί δέ μίλησες. Ντίνω, γιατί;

«ΠΕΡΙΜΕΝΑ»

— Έλσα, πως ήθελες πως ήταν δυνατόν...

Τον κύτταξε τώρα στα μάτια. Τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει.

— Περιμένα! του ψιθύρισε. Πόσες φορές δεν περιμένα! Μιά σου λέξι... τη λέξι, πού θα με ένπνούσε, τη λέξι, πού θα μουδινε να κατ' () πώς τραβούσα το στομάχο δρόμο.

Την κύτταξε με κατάπληξι.

— Περιμένα; Γιατί δέ μου έκανες ποτέ νύξι;

— Σου έκανα αλλά έσύ δεν κατάλαβες...

— Πότε; Πότε;

— Πολλές φορές. Ντίνω... «Όταν κατάλαβα πως θα μπορούσα να είμαι ευτυχισμένη με σενα...»

— Το κατάλαβες... τη στιγμή, τρέμοντας σύγκορμος. Κι' όμως τράβηξε το δρόμο σου;

Γέλασε άχνα:

— Ήμουν η όρειβάτις Ντίνω... Είχα ύποσχεθί στον έαυτό μου να φτάσω στην κορυφή... Έβλεπα, ότι ύπάρχον κι' άλλες γωνίες ευτυχίας, ενώ όμως είχα ύποσχεθί στον έαυτό μου να φτάσω στο τέμα...

— Τότε, λοιπόν, αγάπη μου, γιατί με κακίσεις έμένα; Άφού ήθελες να μείνεις πιστή στην ύποσχεσι, πού είχες δώσει στον έαυτό σου;...

— Περιμένα... του ξανάπε. Περιμένα πως θα κρατούσες την ύποσχεσί σου, Ντίνω. Περιμένα πως, κάποια μέρα... κάποια νύχτα... θα μου χτυπούσες την πόρτα μου... Περιμένα πού θα με τρώαζες, πως θα με έάφνιαζες...

Τα μάτια του κόντευαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους:

— Μά, αν τόκανα αυτό δε θα με μισούσες...

— Θα σου πω όλη την αλήθεια, Ντίνω. Άν τόκανες στην άοχή, τον πρώτο καιρό, τότε πού δέ σ' αγαπούσα, τότε πού πίστευα πως η έπιθυμία μου ήταν να μείνουμε κι' οι δύο μας πιστοί στη συμφωνία μας, ίσως θα θυμόνα, ίσως να σέ μισούσα...

Οι πυροβολισμοί, στο ζεστό φθινοπωρινό μεσημέρι του Ντάλλας, που έφθιναν νεκρό τον Τζών Κέννεντυ, έκαιγαν να σταματήσει η ανάσα της ύπληξης...

Και η ανθρώπινη, αλλά και η πολιτική συγκίνηση, για τη δολοφονία του 'Αμερικανού Προέδρου, γτύπησε κατάστηθα τις καρδιές όλων των ανθρώπων, σ' όλη την υφήλιο.

ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΟ

Γιατί ο Τζών Κέννεντυ είχε γίνει, το σύμβολο — μέσα στα τρία χρόνια της Προεδρίας του — μερικών πραγματοποιήσεων, πολλών ιδεών και περισσοτέρων ελπίδων.

Σε ηλικία 46 ετών, φαινότανε δέκα τουλάχιστον χρόνια νεώτερος. Κι' η πρώτη εντύπωση, που άφηνε, ήταν η νεότητά του. Μια νεότητα σώματος, πνεύματος και ψυχής. Τα μάτια του διαπεραστικά και γελαστά, τα μαλλιά του πυκνά και χρυσόξανθα, με έλαφρες αποχρώσεις γκριζού, το δυνατό του σσόνι, το ψηλό του σώμα χωρίς ένα ίχνος πάχους, του έδιναν την όψη αθάλητη και διανοούμενου.

Εμοιαζε πώς ήτανε φτιαγμένος για την ευτυχία, ακριβώς όπως και η σύντροφος της ζωής του, η γλυκειά, η τόσο καλλιεργημένη Τζάκυ.

«Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ...»

— 'Επιαναλαμβάνουμε: 'Ο Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών είναι νεκρός... 'Ο Πρόεδρος Τζών Κέννεντυ είναι νεκρός...

Κάθε λίγα δευτερόλεπτα, όλοι οι ραδιοφωνικοί σταθμοί των 'Ηνωμένων Πολιτειών επαναλάμβαναν το φοιχτό μήνυμα, ρίχνοντας τον αμερικανικό λαό στη πιο μαύρη απελτία.

Αλλά, γεγονός πρωτόφαντο στην ιστορία, η ίδια απελτία, η ίδια βαρεία συγκίνηση, έσφιξε τις καρδιές όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από την εθνικότητά τους, τις πολιτικές τους αντιλήψεις ή το χρώμα του δέρματός τους.

Κι' ακριβώς οι σφαίρες του δολοφόνου ή των δολοφόνων, οι σφαίρες ακόμα εκείνων, που ίσως να όπλισαν τα άνομα χέρια τους, απέδειξαν σ' όλη την υφήλιο, στην παγκόσμια κοινή γνώμη, πόση επίδραση είχαν στις τύχες του κόσμου το βάρος μιας θηλήσεως, η όρμη μιας αδέσμευτης εξυπνάδας και οι δημιουργικές ιδέες ενός ατόμου.

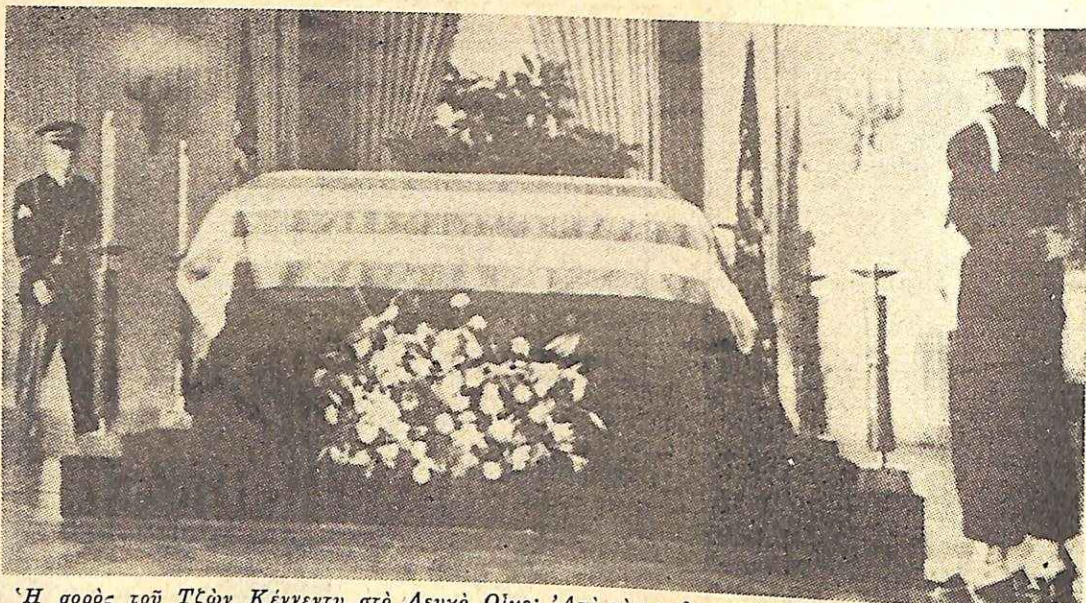
«Εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις—έγραφε πριν από χρόνια, ο Λίπμαν—τόσο ελάχιστες, ώστε να θεωρούνται θαύματα της φύσεως, οι πολιτικοί, που πετυχαίνουν σε μία δημοκρατία, είναι άσταθες και φοδισμένοι».

Ο Τζών Κέννεντυ, σ' όλη τη σύνταξη — άλλοι μόνον — καρριέρα του, βώθηκε να αποδείξει το αντίθετο.

Υποψήφιος Βουλευτής μετά τον πόλεμο αφού ψήφισε, πήρε τους δικούς του και πήγε στον κινηματογράφο να δει το έργο «Μία νύχτα στην Καζαμπλάνκα», ενώ οι αντίπαλοί του τον κορόιδευαν σαν «πλουσιόπαιδο». Την επομένη το πρωί — σε ηλικία 29 ετών — είχε εκλεγεί με ισχυρή πλειοψηφία. 'Η βοήθεια, βέβαια, της οικογενείας του ήτανε πολύτιμη, αλλά και ο ίδιος, αφού εκλέγεται και το 1948 και το 1950, δηλώνει: «Μόνο όσοι είναι θαρραλέοι, θα έχουν την ικανότητα να λάβουν αποφάσεις χρήσιμες αλλά συχνά πολύ δύσκολες και αντιδημοτικές».

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Υπάρχουν σελίδες της πρώτης

Η σορός του Τζών Κέννεντυ στο Λευκό Οίκο: 'Από την καθημερινή πολιτική δράση, στην ιστορία.

ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΝΤΥ:

Τα παρασκήνια της αμερικανικής και διεθνούς πολιτικής

δράσεως του Τζών Κέννεντυ, που είναι πολύ λίγο γνωστές, αλλά φωτίζουν καλύτερα και από τις πράξεις του, σαν Προέδρου, την προσωπικότητά του.

Δεν υποχωρεί ούτε ένα μέτρο μπροστά στις πανίσχυρες οργανώσεις των ιδιωτικών συμφερόντων. Φτάνει ακόμα να ανοίξει ανοιχτή μάχη — ο ίδιος ήτανε ένας από τους αυθεντικούς ήρωες του πολέμου — με την 'Οργάνωση των Παλαιών Πολεμιστών, που η δύναμή της είναι τεράστια, όσο τουλάχιστο και οι αντιδραστικές της ιδέες.

Είναι στην πρώτη γραμμή, για την ψήφισή του δόγματος Τρούμαν, του Σχεδίου Μάρσαλ και όλων των γόνιμων πρωτοβουλιών του Λευκού Οίκου.

Στην ενηλικίωσή του, ο Τζών Κέννεντυ — όπως άλλωστε και

όλα τ' αδέρφια του — είχε δεχτεί από τον πατέρα του ένα εκκατομμύριο δολάρια, γεγονός που του επιτρέπει να αντιμετωπίζει τα θέματα του προεκλογικού του αγώνα με άνεση και αίσιοδοξία.

Δε διατάζει, υποψήφιος γερο-στρατής, να παρουσιαστεί, το 1952, στο Μπόστον, σαν αντίπαλος του Κάμπτον Λότζ, που αντιπροσωπεύει την πιο αριστοκρατική οικογένεια της πόλεως.

Κι' ακόμα μία φορά, όλη η οικογένεια Κέννεντυ ρίχνεται στη μάχη. Ο Τζών μιλάει παντού και ο βέβαιος για τη νίκη του Κάμπτον — το δεξί χέρι του 'Αϊζενχάουερ — ήττάται...

ΜΙΑ ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΑ ΦΛΕΡΤ

Η μάχη αυτή για τη Γερουσία διέκοψε για λίγο το φλέρτ του

Τζών με τη χαριτωμένη, με τη γλυκύτατη Ζακελίν Μπουβιέ.

Αλλά, το Σεπτέμβριο του 1953, δύο χιλιάδες προσκεκλημένοι συνωθούνται στο γάμο τους...

Ένα χρόνο αργότερα, το πολεμικό του τραύμα στη σπονδυλική στήλη τον ένοχληε τρομερά. Έγχειρίζεται στο νοσοκομείο και δύο φορές μεταλαμβάνει, γιατί η κατάσταση του ήτανε πολύ κρίσιμη.

Τότε — στην περίοδο της ανωριμότητάς του — γράφει το βιβλίο του «Πορτογαία γενναία».

Οι ισχυροί προβολείς της δημοσιότητας αρχίζουν να στρέφονται προς το νεαρό γεροστρατή.

Η ιδέα να βάλει υποψηφιότητα για Πρόεδρος, δεν είναι βέβαια καινούργια στην οικογένεια Κέννεντυ. Αλλά τα εμπόδια είναι τεράστια και σχεδόν ανυπερβλήτα.

ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΨΙΣ

Αλλά, στις 28 'Οκτωβρίου 1959, στο Χιάνιπορτ, 16 πρόσωπα συνέρχονται σ' ένα είδος πολεμικού συμβουλίου.

Ο ίδιος ο Τζών Κέννεντυ, ο αδελφός του Ρόμπερτ και μερικοί φίλοι, αποφασίζουν το μεγάλο τόλμημα να γίνουν στις Προεδρικές εκλογές του 1960.

Τίποτα δεν αφήνουν στην τύχη. Αναλύσεις της κοινής γνώμης, μελέτη των διεθνών, αλλά και των τοπικών προβλημάτων, στατιστικές, ηλεκτρονικές μηχανές, τα πάντα ασχίζονται να δουλεύουν.

Ο Τζών Κέννεντυ είναι Καθολικός, κι' αυτό είναι σοβαρό εμπόδιο για τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Αν εκλεγεί, θα είναι ο πρώτος Καθολικός Πρόεδρος.

Σιγά-σιγά επιβάλλεται — συχνά με ελάχιστη διαφορά — όλων των αντιπάλων του του Δημοκρατικού Κόμματος.

Και νικεί τον υποψήφιο των Ρεπουμπλικάνων Ρίτσαντ Νίξον, με διαφορά 110.000 ψήφων.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1961

Τον 'Ιανουάριο του 1961 εγκαθίσταται στο Λευκό Οίκο και, στον πρώτο του λόγο, τονίζει: «Μη ζητάτε να μάθετε τί μπορεί

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

να κάνει η πατρίδα σας για σας. Προσπαθήστε καλύτερα να δείτε τί μπορείτε εσείς να προσφέρετε στην πατρίδα σας...».

Οι ώρες είναι πολύ δύσκολες. Κι' οι αποφάσεις πρέπει να είναι ανάλογες με τις δυσκολίες.

Ο νέος Πρόεδρος δημιουργεί αμέσως όλη την καινούργια πολιτική γραμμή των «ένων συνόρων». Τα «ένα σύνορα» είναι η επιστημονική πρόοδος, ο αγώνας έναντι της ανέχειας, η πάλη για την Ισότητα, η διαφύλαξη μίας δίκαιης ειρήνης.

Γύρω του συγκεντρώνει μερικούς από τους καλύτερους διανοούμενους, που συνδυάζουν την πολιτική φαντασία με τη θέληση της πραγματοποίησής τους.

Η πρώτη του συνάντηση με τον Κρούτσσεφ στη Βιέννη, είναι μία αποτυχία και του αποδεικνύει, ότι η Σοβιετική Ένωση είναι αποφασισμένη να επιβληθεί σε όλα τα πεδία.

ΕΚΤΟΣ ΑΝ...

Εκτός αν... οι 'Ηνωμένες Πο-

ταλήθηκε ούτε από πανικό, ούτε από ασυλλόγιστο ψευτοπαληκτισμό, που μπορούσε να οδηγήσει στην καταστροφή. Ένιχυσε όσο κανείς τη στρατιωτική μηχανή των 'Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά με ένα και μόνο κεντρικό σκοπό: Να προλάβει ακριβώς τον πόλεμο.

Και το πέτυχε... Καί, μαζί μ' αυτό, κέρδισε και το βαθύ σεβασμό του Νικήτα Κρούτσσεφ.

Ο κατακλυσμός, που λίγο έλειψε — με την κρίση της Κούβας — να καλύψει όλη τη γη, έφερε πολύ κοντά τους ήγέτες των δύο υπερδυνάμεων της Ιστορίας. Καί, αργότερα, η συμφωνία της Μόσχας για την απαγόρευση των πυρηνικών δοκιμών, δημιούργησε πρόσθετες ελπίδες για την ειρήνη.

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ ΕΥΘΥΝΗΣ

Ο Τζών Κέννεντυ ήτανε ίσως ο πιο μορφωμένος Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Έγραφε μία ζουμερή και ώραία γλώσσα και ήξερε θαυμάσια όλα τα πολιτικά, οικονομικά, λογοτεχνικά και καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής μας.

Μία πολιτική τραγωδία

λιτείες αποφασίζουν να δώσουν με τείσιμα, με τόλμη και με σύνεση τη μάχη της ειρήνης.

Τα νεύρα του Τζών Κέννεντυ είναι άσταθena. Ο έγκεφαλός του μένει ψυχρός.

Η μία κρίση διαδέχεται την άλλη μέχρι τη μεγάλη, τη δραματική κρίση της Κούβας. Το Κογκρέσο αντιδρά στα γενναίφρονα και τολμηρά του μέτρα.

Οι ρατσιστές των Νοτίων Πολιτειών κάνουν το πάν, για να τροπιάσουν την πολιτική του της Ισότητας. Ο ίδιος ο Τζών Κέννεντυ έγραφε: «Οι θυσίες, στις όποιες πρέπει κανείς να επιβληθεί, έάν ακολουθή τα προτάγματα της συνειδήσεώς του, είναι: η χάση των φίλων του, την ευτυχία του, συχνά την εκτίμησή των γύρω του...».

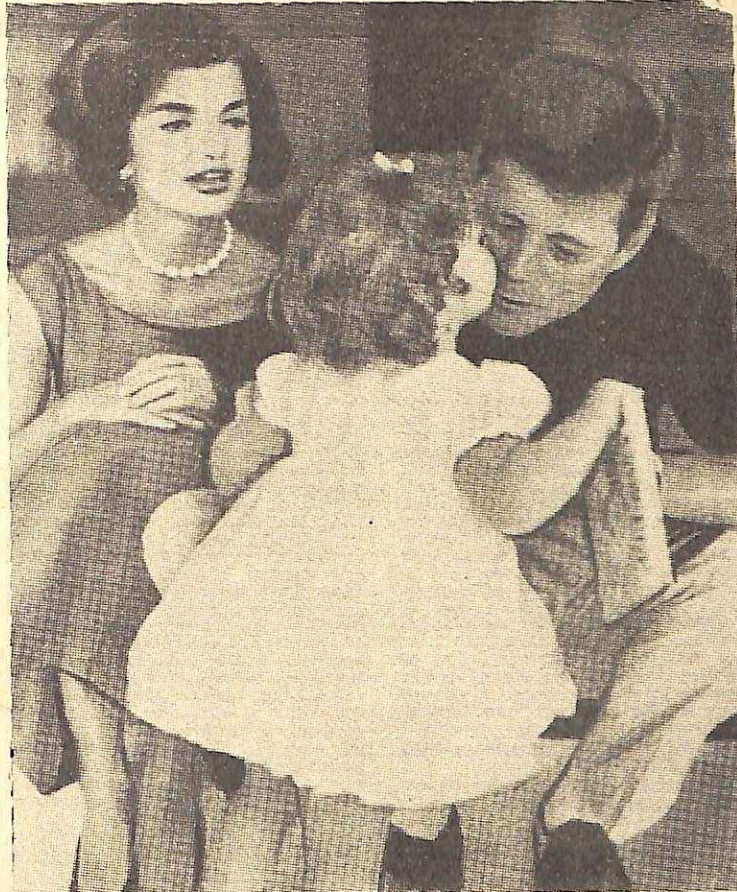
Ίσως να σκέφτηκε, καθώς έγραφε αυτή τη φορά, και την υπέρτατη θυσία: τη θυσία της ίδιας του της ζωής.

ΤΟΛΜΗ ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΙΚΟ...

Στην κρίση της Κούβας δεν κα-

Η δραματική πάλη του Νίξον και του Κέννεντυ στην τηλεόραση για την Προεδρική εκλογή του 1960: 110.000 ψήφοι διαφορά.

Η Τζάνυ, η μικρή Καρολίνα και ο Τζών Κέννεντυ στην έξοχή: Ημέρες ευτυχίας.

Μετά την αναγγελία της τραγικής ειδήσεως. Στους δρόμους των δημοτικών πόλεων ο κόσμος κλαίει το χαμό του Τζών Κέννεντυ.

Ο Σοβιετικός ήγέτης Νικήτας Κρούτσσεφ, έσπευσε στην αμερικανική πρεσβεία της Μόσχας, για να συλλυπηθεί τον 'Αμερικανό προεδρεύτη.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(στον άρραβώνα, στον έρωτα, στο γάμο)

Η ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΗΣΙ

ΚΑΙ νά ακόμα μιιά φορά οι «άλλοι», οι γονείς και πολύ πιο συχνά οι γονείς του νέου. Τους συναντήσαμε στην εποχή του άραβώνα να φέρουν αντίρρησης στην ένωση των δύο νέων, να προβάλλουν άρνησεις, να επιβάλλουν αναστολές. Τώρα, θέβαια, τα πράγματα έχουν αλλάξει. Έκείνοι κ' εκείνη είναι πια ένα άνθρωπο. Η πρόθεσι των άλλων νά εμποδίσουν την ένωσι τους — αν ύπρχε τέτοια πρόθεσι — έχει ναυαγήσει. Τα πρόβληματα, όμως, που ύπάρχουν ανάμεσα στο νεαρό ζευγάρι και τους γονείς δεν τελειώνουν ακόμ και, όχι πολύ σπάνια, τώρα άκρίτως δημιουργείται ένα πρόβλημα πολύ σοβαρό και λεπτό: ή συγκατοίκισι. Το πρόβλημα αυτό παρουσιάζεται πιο συχνά στην περίπτωση του μοναχογιου ή της μοναχοκόρης με τη χίρα μητέρα.

Δέ μπορεί, θέβαια, νά άρνηθι κανείς ότι τό ιδεώδες γιά ένα νεόπαντρο άντρώπινο είναι νά κατοικήσιν μόνοχο του. Γιατί μόνο έτσι οι νεαροί σύζυγοι θα μπόρουν ν' άρχίσουν «πραγματικά» μιιά ζωή «δική τους», νά γνωρίσουν ό ένας τόν άλλο και νά περάσουν από τις πρώτες κρίσεις της κοινής ζωής χωρίς μάρτυρες, χωρίς γνώμες και έπεμβάσεις τρίτων. Μόνο έτσι θα μπόρουν σιγά-σιγά νά καταλάβουν και νά δοηθούν ό ένας τόν άλλον, νά παραμερίσουν τούς έγωισμούς τους, νά τελειοποιήσουν την ένωσι τους.

Δυστυχώς, παρ' όλο πού ή μοναξιά είναι ή ιδανική άτμόσφαιρα γιά τό νεαρό άντρώπινο, σε ώρισμένες περιπτώσεις, είτε γιά τόν ένα, είτε γιά τόν άλλο λόγο, γίνεται άπαραίτητη ή συγκατοίκισι με τούς «άλλους». Και τότε πώς πρέπει νά αντιμετώπισουν οι νεόπαντροί στή λιγώτερο ή περισσότερο δύσκολη κατάσταση, πού είναι φυσικό νά δημιουργηθί άπ' αυτήν την συγκατοίκισι άκόμη κ' όταν και από τις δύο πλευρές ύπάρχουν οι καλλίτερες διαθέσεις. Αυτό είναι τό έρώτημα, πού θα προσπαθήσουμε νά δώσουμε σ' αυτό μια άπάντησι με τό «παιχνίδι της Αλήθειας».

ΔΥΣΚΟΛΗ ΜΑ ΟΧΙ ΑΔΥΝΑΤΗ

— Είναι αλήθεια πώς ή συγκατοίκισι των νεόπαντρων και των πεθερικών είναι δύσκολη και ιδιαίτερα στην εποχή μας, πού ή νοοτροπία των νέων ανθρώπων έχει απομακρυνθί μ' ένα τεράστιο πήδημα από την νοοτροπία των παλιών; μού είπε ό Κώστας Φουτής, 29 χρόνων.

«Τα πράγματα δυσκολεύονται ακόμ περισσότερο από την προκατάληψι, πού ύπάρχει συνήθως ανάμεσα στις ύψες και τις πεθερές, όπως και ανάμεσα στους γαμπρούς και τις πεθερές. Οι διηγηματογράφοι και οι γελοιογράφοι έκαναν ό,τι μπόρεσαν γιά νά κάνουν πιο έντονος αυτός τις προκαταλήψεις. Αλλά, θέβαια, ακόμ περισσότερο συντελούν οι καθημερινές «ζωιτανές» άφηγήσεις γύρω από τά θάσανα, πού τραβάει ή τάδε από την πεθερά της ή ό δεινά από τη δική του πεθερά.

— Έσείς, λοιπόν, πώς νομίζετε ότι θα πρέπει νά αντιμετωπίσι τό νεαρό ζευγάρι τις δυσκολίες πού θα παρουσιαστούν από την συγκατοίκισι;

— Νομίζω ότι πρέπει νά ύπάρχει κάποιος διαφορετικός τρόπος από περιπτώσι. Έγώ, π. χ., βρήκα έναν μάλλον πρωτότυπο και διασκεδαστικό τρόπο γιά νά αντιμετώπισω αυτό τό πρόβλημα.

«Έχω στον κόσμο μόνο τη μητέρα μου πού δε μού ήταν δυνατόν νά την άφισω μόνη, όταν παντρεύτηκα. Μια και ή γυναίκα μου, τελευταία

κόρη μιās άρκετά πολυάριθμης οικογένειας, πού έχει σκορπίσει στο έσωτερικό, δέν ήθελε ν' άφισι τη μητέρα της με την όποια είναι πολύ συνδεδεμένη. Συζητήσαμε τό πράγμα με ήρεμία και έπειδή είμαστε άνθρωποι πολιτισμένοι, κατορθώσαμε νά δώσουμε μιιά πολιτισμένη λύσι στο πρόβλημά μας. Όταν παντρεύτηκα, με πήραμε μαζί μας και τις δύο μητέρες μας. Πιο πριν, φροντίσαμε νά τις κάσουμε φίλες. Σ' αυτό μας βοήθησε τό γεγονός ότι έχουν και οι δύο σχετική ηλικία και μύρφωσι. Τώρα ζουν πολύ άρμονικά. Διαδάζουν, πλεκούν, φροντίζουν τό σπίτι, πηγαίνουν μαζί στην εκκλησία ή στον κινηματογράφο και τό καλοκαιρι στά λουτρά γιά τούς ρευματισμούς τους. Φυσικά, ή κάθε μιιά τους εκδηλώνει κάπου-κάπου μερικές ιδιοτητιές, με έγω και ή γυναίκα μου έχουμε αποφασίσει νά τās αντιμετώπιζουμε όλα με χιούμορ. Τώρα περιμένουμε τό πρώτο μας παιδί και είμαστε θέβαιοι πώς οι δύο γιογαίίδες θα μας βοηθήσουν πολύ νά τό μεγαλώσουμε όπως και τ' άλλα, πού θάρθουν.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

— Για μένα τό πρόβλημα αυτό είναι τόσο φοβερό, πού μ' έχει κάνει πολλές φορές νά σκεφτώ τό χωρισμό, παρ' όλο, πού άγαστώ τόν άντρα μου και μ' άγαπάει κ' εκείνος — μού είπε ή Κάκια Σ. 23 χρόνων. Παντρεύτηκα πριν δύο χρόνια και οι γονείς μου μού έδωσαν γιά προίκα ένα σπίτι άχι μεγάλο, μά καινούργιο και χαρούμενο, πού δινειρέτηκα νά γίνι ή φωλιά της εύτυχίας μου. «Και πραγματικά, τούς δύο πρώτους μήνες τού γάμου μας ζήσαμε σ' αυτό εύτυχισμένα με τή συνθημιέναν μικροκαυσαδάκια, τις μικροδιαφορές, τās πείσματα, πού δυνάμωσαν την άγάπη μας άντι νά τη λιγοστεύουν. Οι γονείς, όμως, τή άντρα μου έπέμεναν από την άρχή

νά πάμε νά ζήσουμε μαζί τους γιά οικονομία. Αυτοί έχουν ένα άρκετά μεγάλο σπίτι, όπου ζουν και τās δύο μικρότερα παιδιά τους. Ένα άγόρι κ' ένα κορίτσι, πού σπουδάζουν άκόμη. Γι' αυτό ήθελαν νά νυμφώσουμε τό σπίτι μας γιά νά βοηθήσουμε με τό νοίκι τās δύο παιδιά νά τελειώσουν τις σπουδές τους, μιιά και ό άντρας μου δε μπόρουν πια νά τούς βοηθήσι με τό μισθό του. Στο τέλος, καταφεραν νά τόν πείσουν και άναγκάστηκα κ' έγω νά σκύψω τό κεφάλι. Έτσι όμως, άρχισι γιά μέν ή δυστυχία. Μέσα σ' αυτό τό μεγάλο σπίτι οι δουλιές δέν τελειώνουν ποτέ και άναγκάζομαι νά τις κάνω όλες σχεδόν έγώ γιατί ή πεθερά μου, παρ' όλο πού είναι άκόμ νύα, παραπονιέται άδιάκοπα γιά τις άρρώστιες της. Δέ βρίσκω ποτέ μιιά στιγμή νά περιποιηθώ λίγο τόν εαυτό μου, νά πάω κ' έγώ σ' ένα κομμωτήριο, νά έπισκεφτώ μιιά φίλη μου. Δουλεύω σαν σκλάβο και δέν ύπάρχει γιά μένα ούτε λιγη εύγνωμοσύνη. Η πεθερά μου είναι έτοιμη σε κάθε στιγμή νά μού κάνει έπιλήξεις, παρατηρήσεις και όλοι οι άλλοι μού φέρνουν σαν νά ήμουν υπηρέτρια. Ο άντρας μου τās βλέπει όλα αυτά με δέ βρίσκει τό θάρρος νά αντιδράσι.

«Φαντασθήτε ότι και όλος ό μισθός του πηγαίνει στα έξοδα τού σπιτιού — παρ' όλο πού ό πατέρας του παίρνει μιιά πολύ καλή σύνταξι — και ό,τι ή πεθερά μου μιās άπαγορεύει νά άποκτήσουμε παιδί, έπειδή, όπως λέει, πρέπει πρώτα νά τελειώσουν τις σπουδές τους τās αδελφια του — δηλαδή τό λιγώτερο σε έξη χρόνια! Μπορείτε νά καταλάβετε τί είδους ζωή είναι ή δική μου και πόσο φρικτό είναι γιά μένα τό πρόβλημα της συγκατοίκισις με τās πεθερικά; Καταλαβαίνω πώς μονάχα μιιά λύσι ύπάρχει γιά νά μην τρελλαθώ, γιά νά μη φτάσω στην ασυτοκτονία. Πρέπει νά μιλήσω στον άντρα μου σοβαρά και

αυτήρα μαζί. Είναι καιρός πια νά πάρουμε μιιά άπόρρι, νά φύγουμε άπ' αυτήν την κόλασι, νά ξαναγυρίσουμε στο σπίτι μας. Αν δε δεχθί, θα φύγω μόνη μου, θα ξαναγυρίσω στους δικούς μου. Τά ξέρω πώς θα ύποφέρω, γιατί τόν άγαστώ, μά τι άλλο νά κάνω;

Η άφήγησι της Κάκιας Σ. μιās άποκαλύπτει ένα από τās μεγαλύτερα δράματα, πού δημιουργεί ή συγκατοίκισι της οικογένειας εκείνου με τό νεαρό άντρώπινο. Αλλά, θέβαια, γιά κάτι τέτοιες καταστάσεις τό φταίξιμο είναι πάντα τού νεαρού σύζυγου, πού δε θα έπρεπε ποτέ νά άφισι τās πράγματα νά φτάσουν σε τέτοιο σημείο. Είναι χρέος του στην περιπτώσι, πού θα δεχθί νά συγκατοικήσι με τούς δικούς του, νά τούς επιβάλι πριν άπ' όλα νά σεβώνται τη σύζυγο του — όπως πρέπει νά μισθί κ' σ' εκείνη νά σεβεται τούς γονείς του. Οι άδυναμιες, οι ύποχωρητικότητες οδηγούν σε καταστάσεις φοβερές, όπως αυτή πού είδαμε πιο πάνω. Και τότε δέν ύπάρχουν παρά μόνο δύο λύσεις: ή άμεση άπομάκρυνσι τού ζευγαριού από την πατρική στέγη ή ό χωρισμός.

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΧΡΟΝΟ

— Η δική μου γνώμη είναι ότι όπως και νά έχουν τās πράγματα, τουλάχιστον τόν πρώτο χρόνο, τό ζευγάρι πρέπει νά τās καταφέρει νά ζήσι μόνο του, χωριστά άπ' όλους τούς άλλους, μού είπε ό Άντρέας Βρυώνης, μηχανικός 28 χρόνων. Τουλάχιστον μ' αυτό τόν τρόπο τό άντρώπινο θα μπόρσι νά γνωρίσι και νά λύσι τις διαφορές του και θα μπόρσι εύκολώτερα ύστερα νά αντιμετώπισι τούς άλλους. Ακόμη και στην περιπτώσι πού ό νέος ή η νέα έχουν μιιά μητέρα μόνη, πρέπει κ' αυτή νά κάνει λιγη ύπομονή, νά ύπομεινι δηλαδή γιά μερικούς μήνες τη μοναξιά. Έγώ και ή γυναίκα μου έφαρμόσαμε αυτή τη μέθοδο έντελώς τυχαία. Όταν παντρεύτηκαμε, φύγαμε μαζί γιά τη Γερμανία, όπου πήγα γιά κάποια ειδίκευσι. Έτσι ή μητέρα μου έμεινε μόνη.

Σ τούς πρώτους μήνες τού γάμου μας δυσκολευτήκαμε άρκετά νά προσαρμόσουμε τούς χαρακτήρες μας και τις ιδέες μας και πολλές φορές σκεπτόμουν ότι αυτό θα ήταν πολύ πιο δύσκολο, αν βρισκόταν και ή μητέρα μου ανάμεσά μας. Όταν γυρίσαμε στην Ελλάδα, ύστερα από ένα χρόνο σχεδόν, είχαμε κατορθώσει πια νά αντιμετωπίσουμε κ' έτσι αντιμετώπισαμε έννομείνι τό καινούργιο πρόβλημα, πού μας παρουσιαζόταν, με τις διαφορές, πού ύπρχαν τώρα ανάμεσα στη γυναίκα μου και τη μητέρα μου. Μά έγώ ή ξέρα πια τόν χαρακτήρα και τόν ύπό τους και κατορθώσα νά τις «συμφιλώσω».

Αυτή ή μέθοδος, δηλαδή της χωριστής κατοικίας, «τουλάχιστον τόν πρώτο χρόνο», είναι ίσως ένας εύστοχος τρόπος γιά νά έμποδίσουν τίο πολύ δυσάρεστες καταστάσεις πού είναι δυνατόν νά δημιουργηθούν με την άμεση συγκατοίκισι. Μά όταν τās οικονομικά ή άλλοι λόγοι δέν τό επιτρέπουν αυτό;

Τότε... χρειάζεται πολλή καλή θέλησι, λογική, εύαισθησία, κατανόησι και ύποχωρητικότητα από τις δύο γυναίκες — την πεθερά και τη νύφη — αλλά και μεγάλη έξυπνάδα και διπλωματία από τό μέρος τού άντρα, πού πρέπει νά φροντίσι νά παίξι με όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη τέχνη τό ρόλο τού «μεσολαβητή» και νά κατορθώσι νά τις προσεγγίσι χωρίς νά πικράνι, νά δυσώσεψι ή νά τάπεινώσι καμμιά από τις δύο.

Όσο γιά την περιπτώσι, πού θα είναι ή μητέρα της νύφης εκείνη πού θα κατοικήσι μαζί με τό ζευγάρι, τότε πρέπει νά είναι ή νεαρή σύζυγος πού θα άναλάβι αυτό τό δύσκολο μεσολαβητικό ρόλο. Όπωςδήποτε, όμως όσο κ' αν ή συγκατοίκισι γαμπρού και πεθεράς άποτελει ένα από τās άγασμένα θέματα των γελοιογραφών, ή πιο δύσκολη και προβληματική από τις συγκατοικίες των «νέων» και των «παλιών» είναι πάντα εκείνη πού φέρνει μέσα στο ίδιο σπίτι τη νεαρή νύφη και τη μητέρα έκείνου.

ΤΕΛΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Η ανάπαυσι του πολεμιότη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : Ζενεβιέβ
ΖΑΚΕΛΙΝ ΠΟΡΦΑ : Μητέρα της
ΡΟΜΠΕΡ ΟΣΣΕΝ : Ρενώ
ΜΑΖΑ ΜΕΡΙΑ : Ραφαέλα
ΖΑΝ — ΜΑΡΚ ΜΠΟΥΡΥ : Πιέρ
ΤΖΕΝΗΣ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ : Κατόφ

Ένα φίλμ πού ό ΡΟΖΕ ΒΑΝΤΙΜ γύρισε βάσει τού περιφώνου μυθιστορήματος της ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΟΣΦΟΡ

13ΟΝ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Ζενεβιέβ, μιιά νέα φρόνιμη και λογική, πηγαίνει στη Ντιζόν γιά νά παραλάβι την κληρονομία, πού της άφησε μιιά πλουσία θεία της. Στο ξενοδοχείο άνακαλύπτει τυχαία τόν Ρενώ, πού έχει πάρει μιιά μεγάλη ποσότητα από ύπνοτικά χάπια και τού σώζει τη ζωή. Γυρίζουν μαζί στο Παρίσι και ή Ζενεβιέβ τόν φιλοξενεί γιά ένα βράδυ στο διαμέρισμά της. Μά οι μέρες περνούν και ό Ρενώ μένει εκεί, πίνει συνεχώς και δε δείχνει καμμιά διάθεσι νά έργασθι.

Η Ζενεβιέβ και ό Ρενώ βρίσκονται τώρα μαζί με τό φίλο τους, τόν γλύπτη Κατόφ, στη Φλωρεντία. Ένα βράδυ ό Ρενώ έγκαταλείπει τη Ζενεβιέβ, γιά νά πάι με μιιά γυναίκα, πού συναντά τυχαία στο δρόμο. Έξω φρενών, γιά τη στάσι τού φίλου της, ή Ζενεβιέβ μπαινιει στο αυτοκίνητό της και ξεκινά όλοταχώς...

Ο γλύπτης τρέχει άμέσως κοντά της.

— Τί σου συμβαίνει; Πού είναι ό Ρενώ;

— Έφυγε με μιιά άλλη...

Πηγαίνει κατ' εύθειαν στην έξοχική έπαυλι, στην όποια έχει έγκατασταθί ό Κατόφ...

— Κατόφ!... Κατόφ!... Έδώ είσαι;

Είναι πολύ δύσκολο γιά τη νεαρή νύφη νά δεχθί τις ύποδείξεις και τις παρατηρήσεις της πεθεράς της.

— Ο Κατώφ οδηγεί τη Ζενεβιέβ στη βεράντα της βίλλας του και της προσφέρει ένα καφέ...

— "Αν εξακολουθής να τον αγαπάς, πρέπει να χεις το κουράγιο να επιμείνεις ως το τέλος."

— Με το Ρενώ δεν υπάρχει τέλος... Δε θα υπάρξει ποτέ τέλος. Από τη στιγμή όμως που τον είδα μ' εκείνη τη γυναίκα κάτι έσπασε μέσα μου...

— Τον αγαπώ πάντα, μα δεν είμαι πια η ίδια... 'Εκείνος μ' έσπρωξε μακριά του...

— Κι' αν ξαναγυρίσει;... Δε θα συνεχίσεις;

— Κι' εγώ δεν ξέρω τι θα κάνω. Πάντως δε θα τον βλέπω πια όπως πρώτα... Θα ήθελα πολύ να βρω τη δύναμη ν' απαγκιστρωθώ απ' αυτόν...

— Η Ζενεβιέβ, για να μη μείνει μόνη εγκαθίσταται στη βίλλα του Κατώφ. Ένα πρωί χτυπά το τηλέφωνο...

— "Α!... Όχι!... Φτάνει πιά! Βαρέθηκα να πληρώνω..."

— Ο Ρενώ δε θ' αργήσει να κάνει την εμφάνισή του εδώ...

— Κανείς και τίποτα δε μπορεί να τον αλλάξει... Θα μείνει πάντα ο ίδιος!...

Ο Κατώφ κλείνει νευριασμένος το ακουστικό...

— Έκατον είκοσι χιλιάδες λιρέτες σε τρεις μέρες!... Πάει πολύ... Αυτό το τέρας θ' αδειάσει όλα τα μπάρα της Φλωρεντίας και θα μου στείλη εδώ τους λογαριασμούς... Είναι το πέμπτο τηλεφώνημα, που παίρνω...

— Όλα αυτά γίνονται για σένα, Ζενεβιέβ...

— Έγώ όμως έκλεισα την πόρτα μου...

Στο θαυμάσιο πάρκο της βίλλας, η Ζενεβιέβ ποζάρει την άλλη μέρα για τον Κατώφ. Φαίνεται εννευρισμένη.

— Φτάνει πιά, Κατώφ... Αφησέ με να κουνηθώ λιγάκι...

Ο Κατώφ την αφήνει ελεύθερη και η Ζενεβιέβ, χωρίς να βγάλει το φόρεμα της πόζας, τρέχει σαν παιδούλα στον κήπο. Ίστερα έρχεται κεφατη στη βεράντα.

— "Αν μου έλεγε κανείς, πριν από τρεις μέρες, πως θα μπορούσα να ξήσω χωρίς το Ρενώ, θα τον έπαιρνα για τρελλό!..."

Το βράδυ ο Κατώφ παραθέτει γεύμα σε μερικούς φίλους του.

— Σας αρέσει, λοιπόν, η Φλωρεντία;

— Τόσο, ώστε νομίζω πως δε θα μπορέσω πια στο μέλλον να εργαστώ σε άλλο μέρος...

— Ποτέ δεν ήσουν τόσο όμορφη, όσο τώρα που είσαι ξεγνοιαστή και χαρούμενη...

— Βλέπω τώρα πως ποτέ δεν κατάλαβα το Ρενώ... Τώρα ξω πάλι για μένα κι' αυτό είναι θαυμάσιο!...

Ένώ συζητούν, ο Ρενώ κάνει την εμφάνισή του. Η Ραφαέλα, που τον βλέπει πρώτη, τρέχει κοντά του...

— "Ηθελες, Ρενώ;... 'Εμείς σε θεωρούσαμε νεκρό ή τουλάχιστον τρελλό!..."

Ο Κατώφ τον πλησιάζει...

— Πού είναι εκείνος ο καλός μου άγγελος φύλακας; Πού είναι η αγία Γενεβιέβ;... Έδώ είναι!

— Είμαι και τα δύο!... Που βρίσκεται ο διευθυντής αυτού του ασύλου;

— Έδώ είναι, μα απαιτώ να την αφήσεις ήσυχη...

Η όμορφη γύμνια ΔΕΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΙ ΤΗΝ ΑΙΔΩ

Η απόφασι ενός Ιταλού
δικαστού

Μιά γυναίκα, που γυρίζει στους δρόμους με σόρτς, προσβάλλει τη δημοσία αιδώ;

Ναί, απάντησε το αυτόφωρο δικαστήριο του Μοντερόσσο, που καταδίκασε, τον περασμένο Αύγουστο, τρεις νέες, την Τζιοβάννα Μπόττα, την Ένφρικα Κολόμπο και την Άννα-Μαρία Λεονέτι, σε πρόστιμο 1000 λιρετών (50 δολαρίων), γιατί γύριζαν στους δρόμους η πήγαιναν στα διάφορα δημόσια κέντρα, φορώντας σόρτς.

Οι δυο πρώτες απ' αυτές, για να μην έχουν φασορίες, πλήρωσαν το πρόστιμο. Η τρίτη, όμως, όσνηθηκε να το πληρώσει και προσέβαλε την απόφασι ενώπιον του Πρωτοδικείου της Σπέτσια. Η δική έγινε τελευταία, σε δυο φάσεις.

Κατά την πρώτη, ο δικαστής, αφού άκουσε τα επιχειρήματα του υπηγομένου τής Λεονέτι, έπευλάθη να βγάλει την απόφασι του και ζήτησε να δη πρώτα αυτή τη νέα.

— Η πελάτις μου είναι εδώ, είπε ο συνήγορος. Θα τη φέρω αμέσως.

— Όχι, απάντησε ο δικαστής. Θα τη φέρετε στην έπομένη συνεδρίασι, αλλά με τα σόρτς, που φορούσε, όταν οι κοραμπινιέροι του Μοντερόσσο την ώδηγησαν στο αυτόφωρο.

Στην έπομένη συνεδρίασι του δικαστηρίου ξετυλίχθηκε μέσα στην αυστηρή αίθουσα ένα πρωτότυπο σκρίπ-τ της περιορισμένης διαρκείας.

Η Λεονέτι προσήλθε, φορώντας ένα εύρυχωρο φόρεμα, που το έβγαλε σ' ένα νεύρα του δικαστού. Έμφανίστηκε τότε με μιάν κίτρινη μπλουζά κι' ένα γαλάζιο σόρτς.

Ο δικαστής την κύτταξε μερικώς στιγμές, σιωπηλά. Έπειτα είπε:

— Δε θέλω τίποτ' άλλο. Ντυθήτε.

Στην απόφασί του, που εξέδωκε κατόπιν, την έκηρυξε άθωα. Τό σκεπτικό αυτής της απόφασης έχει ως εξής:

«Ο νόμος τιμωρεί τις προσβολές κατά της δημοσίας αιδούς, που γίνονται μ' οποιοδήποτε τρόπο και συνεπώς και με το ντύσιμο. Άλλ' η δημοσία αιδώ είναι διαφορετική σε κάθε εποχή. Και στη δική μας έχουμε συνηθίσει ν' αντικρίζουμε το γυμνό, χωρίς να σκανδαλιζώμεθα. Άκριβώς, όμως, επειδή βλέπουμε τόσα γυμνά γύρω μας, η αισθητική μας αντίληψη έχει καταλήξει να όξυνθί σε μέγιστο βαθμό.

Κατά τη γνώμη μου, λοιπόν, προσβολή κατά της δημοσίας αιδούς αποτελεί μόνο η έπίδειξις αντικαταστάσιμων σαρκών, ενώ, τουναντίον, ένα όρατο σώμα προκαλεί το θαυμασμό και άδυναμίζει τα ευγενέστερα αισθήματα του ανθρώπου.

»Περίπτωσης προσβολής της δημοσίας αιδούς δεν συντρέχει, συνεπώς, προκειμένου περί της Άννας-Μαρίας Λεονέτι, η οποία, καθ' όσον μπόρεσα ν' αντιληφθώ από την ενώπιόν μου εμφάνισί της, με το ένδυμα διά το όποιον κατεδικάστη, αποτελεί ένα ζωντανό κομψοτέχνημα, που όλοι οι καλλιτέχναι θα ήθελαν να το έχουν ως μοντέλ. Διό ταύτα, κλπ.».

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Μπράβο **ROL**!...
αυτό είναι λευκό!..

... Έσείς και το **ROL**
κερδίσατε αυτή την όραία στιγμή!...
Κάθε φορά που την ζητε, την χαιρεστε...
Χαίρεστε το λευκό που μόνον το **ROL** χαρίζει στα ρούχα.
Χαίρεστε το λεπτό άρωμά του, το άρωμα του **ROL**.
... Χαίρεστε χέρια βελούδινα!

Κάθε λεπτό φόρεμα, από ποπλίνα ή κοττονάντ, χρειάζεται ξεχωριστή περιποίηση. Χρειάζεται τον πλούσιον άφρο του **ROL**! Προσέξτε όμως μερικές λεπτομέρειες. Απλώστε στην σκιά το φόρεμα—σε κρεμάστρα—κάπως φορμαρισμένο. Αυτό βοηθά στο σιδερώματά του. Τυλίξτε το μετά, λίγο νοπό, σε χνουδάτη πετσέτα. Αφήστε το έτσι λίγη ώρα και σιδερώστε το, στην σανίδα του σιδερώματος, ως εξής: Γυρίστε το από την ανάποδη. Ανοίξτε και στρώστε, πρώτα, ραφές και στριψώματα. Τελειώστε την φούστα και μετά το άνω μέρος, χρησιμοποιώντας για τους ώμους και τα μανίκια τα γνωστά ειδικά μαξιλαράκια. Ένα ελαφρό κολλάριασμα είναι καμμία φορά αναγκαίο.

ROL
Me **07**

ΕΓΩ ΚΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ

ΜΙΑ και μοναδική είναι η αδυναμία, που έχω; το ντύσιμο. Ψοφάω για το καλό ντύσιμο, για το καλό παπούτσι και την καλοδεμένη γραβάτα. Οί γνωστοί, οί φίλοι κι' οί συγγενείς, άπορούν μαζί μου, επειδή χαλάω και την τελευταία μου πεντάρα σε γραβάτες και κοστούμια. Άλλά εκείνη, που κυριολεκτικά γίνεται θηρίο μ' αυτή τη μανία μου, είναι η βεία μου ή Διαμάντω, που είναι συνεχώς μπουρνιασμένη, γιατί έχει μουστάκι. Καί, κάθε φορά, που βάζει κερί — το όποιο τραβάει απότομα, για να ξεκολλήσει το μουστάκι — κυριολεκτικά αφηνιάζει και με βρίζει με τα πιο προσόλητικά λόγια:

— Βρε άνόητε, πάλι πήγες και πέταξες τα λεφτά σου και πήρες γραβάτα; Δεν ντρέπεσαι;

— Γιατί να ντρέπωμαι, σεβαστή μου θείσα; Το ντύσιμο σε κάνει άλλον άνθρωπο.

— Έμένα μού λές! απαντάει ειρωνικά η θεία Διαμάντω. Εσύ ό,τι και να φορέσης, πάντα ό ίδιος βλάκας θα είσαι...

— Πολύ καλά, Άντε τώρα, ξεκάλισε το μουστάκι σου κι' άφησέ με ήσυχο.

Όταν της λέω για το μουστάκι της, γίνεται το στίτι τρελλοκομείο απ' τα νεύρα της και με βρίζει συνέχεια μέχρι την έξωπορτα. Ένα πρωί όμως — αυτό γίνεται πολύ σπάνια — δε μού ανέφερε τίποτα. Την ώρα, που έφευγα, με πήγε ως την πόρτα και με πήρε με το μαλακό:

— Λαλάκη, νάχης την ευχή μου, παιδάκι μου... είτε. Κάνε μου τη χάρι, αγόρι μου, νάρθης νωρίς σήμερα να με πιάς στον κύριο Λεάνδρο...

— Ποιός είναι ο κύριος Λεάνδρος;

— Εκείνος ό φίλος του συχωρεμένου του άντρα μου.

— Ποιανού άντρα σου; ρώτησα. Του παύτου ή του δευτέρου;...

Κατάλαβα πως θυώσε μ' αυτό, αλλά, έπειδή είχε την ανάγκη μου, έκανε τάχα πως δεν την πείραζε.

— Καλέ του θείου σου! είπε. Ό πρώτος ό μαγκούφης με είχε άσπεραίνωτη έφτά χρόνια. Τί, κανείς πως δεν τα ξέρεις;...

— Τέλος πάντων, είπα. Άφου σε στεφανάθηκε το κορόιδο ό θείος μου, έμένα δε μού πέφτει κουθέντα... Τί θέλεις να κάνης στον κύριο Λεάνδρο;

Χαμογέλασε η θεία.

— Νά, παιδάκι μου, είπε. Τόν συνάντησα προχτές στο δρόμο και μās κάλεσε για σήμερα το απόγευμα. Τό ξέρεις πως είναι πολύ διαβασμένος;

— Και θα πάμε να μās διαβάση;

— Όχι, γυιόκα μου. Νά, μιάν έπίσκεψι θα κάνουμε...

— Και πρέπει όπωσδήποτε να πάμε μαζί;

— Ναί, γυιόκα μου.

Της ύποσχεθήκα πως θα γυρίσω νωρίς κι' έφυγα.

Στις 6 ακριβώς, φόρεσα το καινούργιο μου κοστούμι και η θεία ή Διαμάντω φόρεσε τη σκωροφαγώμηνη καπελλαδούρα της, με το φτερό, και ξεκινήσαμε. Στο δρόμο, κάτι άρχισε ρό, και ξεκινήσαμε. Στο δρόμο, κάτι άρχισε ρό, και ξεκινήσαμε. Στο δρόμο, κάτι άρχισε ρό, και ξεκινήσαμε.

Σας παρακαλώ, προνωσείτε στο διάδρομο. Έσείς, κύριε, με το όραίο ριγέ κοστούμι!

Ξαφιάσθηκα. Δίπλα μου στεκότανε μιάν έβαν, θεία κοπέλλα, που μού χαμογέλουσε συνέχεια.

— Έμένα τό λέτε; ρώτησα τον εισπράκτορα.

— Μάλιστα, σε σας τό λέω, είπε. Ποιός άλλος φοράει ριγέ κοστούμι;

Έρριξα γύρω μου μιάν ματιά, είδα, ότι πραγματικά δε φορούσε κανένας άλλος ριγέ κοστούμι και προχώρησα ένα βήμα. Σε λίγο, πάλι τα ίδια:

— Σας παρακαλώ, κύριε. Έσείς με τό

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

καρδών μαντηλάκι στο τσεπάκι του σακκακιού. Προχωρήστε ένα βηματάκι.

— Έμένα τό λέτε; ρώτησα πάλι.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ό εισπράκτορας. Ποιός άλλος φοράει τόσο όραίο μαντηλάκι;

Κύτταξα πάλι γύρω μου, διαπίστωσα, ότι δε φορούσε κανένας άλλος καρδών μαντηλάκι στο τσεπάκι, και προχώρησα ακόμη ένα βηματάκι. Σε λίγο, πάλι τα ίδια ό εισπράκτορας και πάλι μού χαμογέλασε ή κοπέλλα.

— Παρακαλώ, κύριε. Έσείς με την κόκκινη γραβάτα. Κάντε ένα βηματάκι στο διάδρομο.

— Σ' έμένα τό λέτε; ρώτησα και πάλι.

— Μάλιστα, απάντησε ό εισπράκτορας. Μόνο έσείς φοράτε τόσο όραία γραβάτα!

Ξανακύτταξα γύρω μου και συζητήκα τό άνδρικό φύλο. Οί περισσότεροι δε φορούσαν γραβάτα. Κι' εκείνοι, που φορούσαν, ήτανε για κλάματα. Τέτοιες γραβάτες, σαν κι' αυτές, που φορούσαν, έγω τίς είχα πετάξει προ πολλού. Τέλος πάντων, έκανα, ακόμη ένα βήμα, αλλά τό φαριστήθηκα. Όχι πως δέλω να τό παίνευτώ, αλλά τα μάτια όλων των έπιβατών είχαν κορφαθή άπάνω μου. Τό μόνο κακό ήτανε πως ό εισπράκτορας δε μπορούσε να δη τό καινούργιο μου παπούτσι, που τα είχα αγοράσει πριν από τρεις ήμέρες. Έκανα, βέβαια, κάποια σχετική προσπάθεια. Σήκωσα, δηλαδή, τό πόδι μου και τ' άκούμπησα στο σίδερο του καθίσματος, αλλά δεν έγινε τίποτα. Έτυχε, βλέπετε, κάποιος νευρικός, που έβαλε τις φωνές, επειδή τον άκούμπησε λίγο τό παπούτσι μου στα νύα.

— Κάτω τό πόδι σου, βρέ! φώναξε. Πού νομίζεις πως βρίσκεσαι; Στο χωριό σου; Γαϊδούρι τό πέραςες τό καθίσμα;

Δεν τούδωσα σημασία, αλλά, όσο νάναι, στενοχωρήθηκα λιγάκι, επειδή ό εισπράκτορας δεν πρόλαβε να δη τίποτα. Τέλος, πάντων, κατεβήκαμε στο τέμα και ή θεία Διαμάντω έβαλε τις φωνές:

— Μά, βρε γυιόκα μου! Ζουρλάθηκες; Την κύτταξα ειρωνικά και κούνησα τό κεφάλι μου με σημασία.

— Τα είδες τί έγινε στο λεωφορείο; είπα. Όλο τό λεωφορείο έμένα κυττούσε. Κι' ύστερα μού λες να μην ντύνομαι!... Όσο ξέρεις, τόσο μιλάς...

— Δεν είσαι με τα καλά σου, είπα. Γύρισα, την είδα με εκείνο τό γελοίο καπέλλο, και με πιάσανε τα νεύρα μου.

— Η τό βουλώνεις, ή σιγώνομαι και φεύγω! φώναξε.

Τό βούλωσε και, σε λίγο, στάσαμε στο στίτι του κυρίου Λεάνδρου. Μόλις μās είδε, κοταχάρηκε. Μās πέρασε αμέσως στο γραφείο του. Εκείνο, που μού έκανε έντύπωση, ήτανε τό ήμφως του διαμτιού. Όλο κι' όλο είχε άναψει ένα πράσινο λαμπτάκι πάνω στο γραφείο του και πίσω του, ακοίδως, πάνω σε μιάν έταξέρα, είχε ένα βολασμαμένο παγώνι. Άμέσως σχημάτισα την έντύπωση πως είναι τρολλός. Κάθισα σε μιάν πολυθρόνα και σε ένα-δυ λεπτά, όπως συνήθισαν τα μάτια μου στο σκοτάδι, κυττάω και τί να δω; Σε μιάν πολυθρόνα του βόθρου, καθότανε αναπαικτικώτατα ή έαυθεία κοπέλλα του λεωφορείου, που μού χαμογέλουσε.

— Λοιπόν, αγαπητοί μου, είπε ό κύριος Λεάνδρος, πριν να μπώ στο θέατρο, να σας συστήσω: Η άνηπιά μου ή Έση, ό κύριος Λαλάκης Κορτσούμης. Άν δεν κάνω λάθος, κυρία Διαμάντω, με την άνηψιά μου έχετε ανασυναντηθί εδώ.

— Πας, βέβαια! είπα ή θεία.

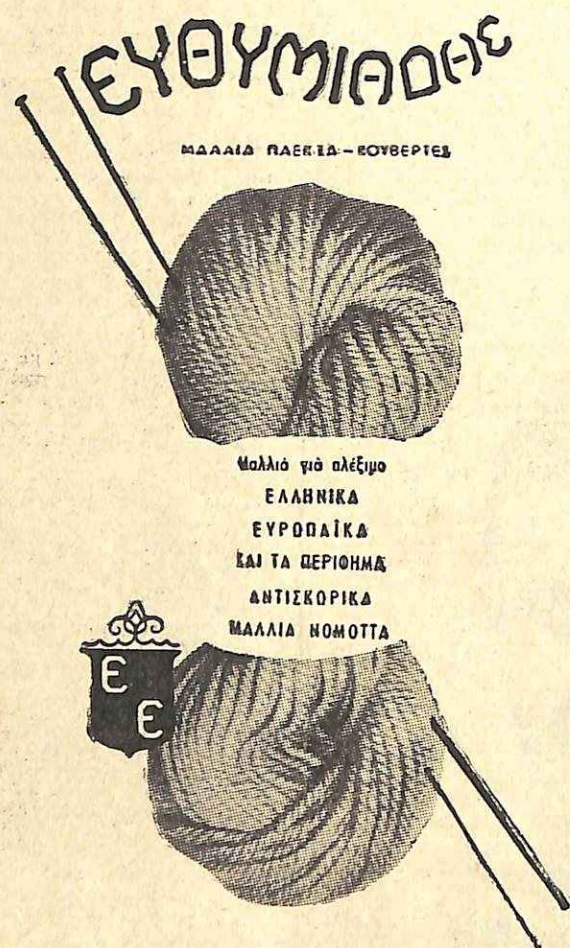
Χαρήκαμε, λοιπόν, αμοιβαίως, είπαμε τα τυπικά κι' ό κύριος Λεάνδρος μπήκε αμέσως στο θέατρο.

— Αγαπητέ Λαλάκη, ίσως να άγνοής τό σκοπό της έπισκέφσεως σας εδώ, αλλά θα μού τον πώ αμέσως: Η σεβαστή μου θεία σου, τη όποία συνήθισα προχτές στο δρόμο, τυχαία, μού παραπλήθηκε για τό φοβερά έξοδα, που κανείς για τό ντύσιμό σου. Για τον ίδιο λόγο, κάλεσα και την άνηψιά μου εδώ. Βέβαια, έπιστήμων δεν είμαι, αλλά έχω διαβάσει τόσα πολλά, που τους γράφω στα παλιά μου παπούτσια τους άπιστήμονες.

Από την άλλη άκρη του σαλονιού άκούστηκε ένα σκαστό γέλακι της Έσης.

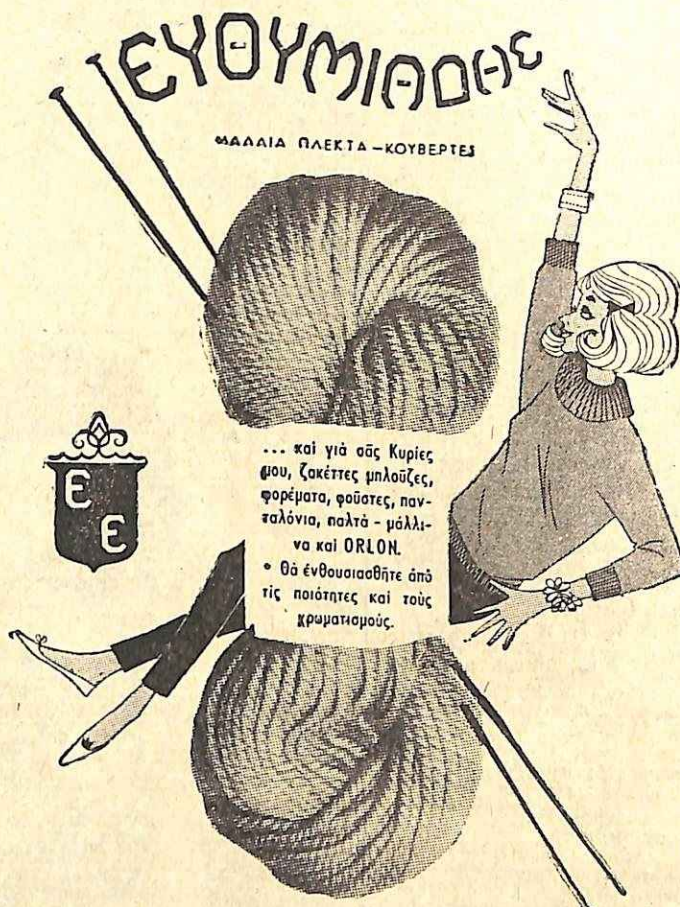
Ό κύριος Λεάνδρος θύλωσε.

— Σκασιμάς! φώναξε. Έχεις δηλαδή μούτρα και γελάς; Δεν κυττάς, που τον έχεις

Μαλλιά για αλέξιμο
ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΧΩΝ
ΑΝΤΙΣΚΟΡΙΚΑ
ΜΑΛΛΙΑ ΝΟΜΟΤΤΑ

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

... και για σας Κυρίες
μου, ζακέτες, μπλουζες,
φορέματα, φούστες, παν-
ταλόνια, παλτά - μάλλι-
να και ORLON.
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες και τους
χρωματισμούς.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΛΑΔΟΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΤΙΤΑΝ Α. Ε. ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Τὰ δάκρυα μιας γυναίκας μού ξεσπιζούν πάντα την καρδιά. Θά-
θελα να παρηγορήσω την Αιμιλία.
'Αλλά δεν εύρισκα τίποτα για να
της πω. Γι' αυτό σκέφτηκα πως
ήταν καλύτερο να την αφήσω να
συνέλθω μόνη της.

Συνήλαθε, άλλωστε, ύστερα από
μερικά λεπτά και σκούπισε τὰ δά-
κρυα που έτρεχαν από τα μάτια
της.

— Δέ με καταλαβαίνετε, λοιπόν,
μού είπε.

Δεν ήξερα τί άλλο έπρεπε ακό-
μη να καταλάβω;

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ

Κύτταξα τὸ μεγάλο έκκορμεν
που βρισκόταν στον προθάλαμο.
Κόντευαν δέκα. 'Η Αιμιλία βρι-
σκόταν από μια ώρα στο γραφείο
μου.

— Συγγωρόστε με, μού είπε.
'Τίσις δεν έρω πὰ τί λέω... 'Αλ-
λά δε θέλω να κορώπω τίποτα από
σας... Φοβάμαι μήπως ὁ Λουτσί-
νο έχει την τύχη του αδελφού του.

— Νομίζω ότι τὸ ενδιαφέρον
σας ήταν μεγαλύτερο για τὸν Σα-
τώ-Ρενώ.

— Κι' ἐγὼ τὸ εἶχα νομίζει, ἀ-
πάντησε ἡ Αἰμιλία. 'Ο Σατώ-Ρε-
νώ παρουσιάστηκε μπροστά μου
σαν γόης, ἀλλὰ δε μίλησε πο-
τέ στην παρουσία μου. 'Αν

ἡ καρδιά μου δεν ήταν πλημυρι-
σμένη από απογοήτευση, εἶμαι βέ-
βαιη ότι δε θα τὸν πρόσεχα... 'Αλ-
λά γιατί σας τὰ λέω όλα αυτά;

— Για να ξελαφρώσετε, τῆς εἶ-
πα. 'Αφήστε την καρδιά σας να
μιλήσει.

— Όλα αυτά τὰ κατάλαβα πολ-
λὸ ἀργότερα, συνέχισε ἡ Αἰμιλία.
Αἰσθανόμουν μιὰ παράξενη εὐχα-
ρίστησι κάνοντας τὸν Λουτσίνο νὰ
πονέσει.

— 'Ηταν ἡ ἐκδίκασί σας γιατί
θυσίσατε τὴν ἀγάπη του για σας
στή φίλα που ἐνοίωσε για τὸν ἀν-
τοα σας.

— 'Τίσις έχετε δίκιο, εἶπε ἡ Αἰ-
μιλία. Καὶ τώρα πρέπει να σας πω
κάτι. 'Από τὴν τραγική εκείνη ἡ-
μέρα, δε βόλεω ἡσυχία. Τὸ κατα-
λαβαίνετε αὐτό; Εἶχα φερθῇ τόσο
ἀσχημα στο Λουτσίνο, κι' όμως
θυσιάστηκε για μένα.

— 'Ο Λουτσίνο ήταν μιὰ εὐγενική
ψυχή.

— 'Ηταν από τοὺς ἀνθρώπους
που σπάνια συναντᾶται κανείς στη
ζωή.

— Καὶ γι' αὐτὸ ἡ μοῖρα τους
εἶναι νὰ φεύγουν γρήγορα. 'Α-
γνωστὸν τοὺς συμβαδισμούς, κι' ἡ
καζία τοῦ κόσμου τοὺς ἀφήνει ἀ-
διάφορους... Τώρα που μού ἀνοί-
ξατε τὴν καρδιά σας, μπορῶ νὰ
σας πω ότι σας ἐλάτρευε. Οἱ τε-
λευταίες του δὴνιες αὐ μὲνα ἦ-

ταν να σας κοῦψω με ποῖο τρόπο
πέθανε. Δεν ἤθελε νὰ σας λυτή-
σει... Θέλετε νὰ διαβάσετε τὸ
γράμμα που μού ἀφίσε;

Τὸ πήρα από τὸ συρτάρι μου
καὶ τῆς τὸ ἔδωκα.

'Η Αἰμιλία εἶχε γίνει κατακόρυ-
νη σαν νεκρή. Τὰ δάκρυα πλημ-
μύρισαν καὶ πάλι τὰ μάτια τῆς κα-
θὼς διάβαζε αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Δυστυχισμένη Λουτσίνο! ψιθύ-
ρισε. Τὸ ήξερε ότι θα σκοτωνό-
ταν σ' αὐτὴ τὴ μονομαχία;

— 'Ηξερε τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ
τὴν ώρα που θα τὸν εὗρισε ὁ θά-
νατος.

Τῆς ἀφηγήθηκα όλα ὅσα μού
εἶχε πῇ ὁ Λουτσίνο λίγο πριν ξε-
κίνησε για τὸν τόπο τῆς μονομα-
χίας.

— Πολὺ παράξενο, εἶπε ἡ Αἰ-
μιλία σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της.
Καὶ δὲν δειλιάσε;

— 'Ο Λουτσίνο δὲν ήταν από τοὺς
ἀνθρώπους που δειλιάζουν μπρο-
στά στον κίνδυνο. 'Αντιμετώπισε
τὸ θάνατο ἥρεμα καὶ με ἀπόλυτη
ψυχραιμία... 'Η τελευταία του
σκέψη ήταν για σας, κυρία.

'Η Αἰμιλία κοιτούσε ἀκόμη στὰ
χέρια τῆς τὸ γράμμα τοῦ Λουτσί-
νου, τὸ εἶχε βρεῖ με τὰ δάκρυά
της.

— 'Αλλά πὼς ὁ Λουτσίνο ἔμα-
θε με ποῖο τρόπο πέθανε ὁ Λουτ-
σίνο; με ρώτησε.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία,
τῆς ἀπάντησα.

Καὶ τῆς ἀφηγήθηκα με ποῖο
τρόπο ὁ Λουτσίνο εἶχε μάθει τὸ
θάνατο τοῦ ἀδελφού του.

— Συμμορφώθηκα ἀπόλυτα με
τις οδηγίες τοῦ Λουτσίνο, τῆς εἶπα.
Οἱ μισήντες τοῦ Σατώ-Ρενώ ἔ-
καμαν τὰ πάντα για νὰ τὸν πεί-
σουν νὰ φύγει από τὸ Παρίσι. 'Αλ-
λά χωρίς ἀποτέλεσμα... Ξέρετε για
ποῖο λόγο ὁ Σατώ-Ρενώ ἔμεινε
ἐδῶ;

— Τὸν μάντεψα. Καὶ γι' αὐτὸ
φρόντισα νὰ εξαφανιστοῦν τὰ ἴχνη
μου.

Πρόσθεσε ὕστερα από μιὰ στι-
γμή:

— Δέ θέλω νὰ ξαναἰδῶ τὸν Σα-
τώ-Ρενώ. Καὶ δε θα τὸν ξαναἰ-
δῶ... Θάθελα ἡ ἀγάπη τῆς ἀπε-
ρισκεψίας μου νὰ φύγει ὁλόκληρη
από τὸ μυαλό μου.

'Η σιωπὴ ἀπλώθηκε καὶ πάλι
ἀνέμεσά μας.

'Η Αἰμιλία σερκώθηκε σὲ λίγο.
— Πρέπει να πηγαῖνω, εἶπε.

— 'Η ώρα εἶναι περασμένη, πα-
ρατήρησα. Μου ἐπιτρέπετε νὰ σας
συνδεύσω;

Δίτασε για μιὰ στιγμή.

— 'Οχι, ἀπάντησε ἔπειτα. Μην
ἀνησυχῆτε για μένα... Δεν διατρέ-
χω κανένα κίνδυνο.

— Θα σας ξαναἰδῶ;
— Πιθανόν...

... για τὸν Κύριο πολὺ-
βερ, ζακέτες, πλεκτά,
ὑποκάμισα μάλλινα καὶ
ORLON.
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες καὶ τοὺς
χρωματισμούς.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

... καὶ για τὰ παιδιά
ζακέτες, φούστες, παλ-
τά, κουτούμια, μάλλινα
καὶ ORLON.
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες καὶ τοὺς
χρωματισμούς.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

65 - 87 ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΑΝΤΙΣΚΟΡΙΚΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΝΟΜΟΤΤΑ

Κατέβασε τὸ βέλο στο πρόσωπό
της καὶ βγήκε από τὸ γραφείο.

Τὴ συνώδεσα ὡς τὴν ἐξώπορ-
τα. 'Η Αἰμιλία μού ἔκαμε ἕνα μι-
κρὸ χαριεσμὸ με τὸ χέρι. 'Η
κομψὴ σιλουέττα τῆς χάθηκε σὲ
λίγο μέσα στο σκοτάδι τῆς νύχτας.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Εἶχα ὑποσχεθῇ στον Λουτσίνο
ὅτι θα πῆγα νὰ τὸν ἀφῶ από
στὶς ὀκτὼ για νὰ τὸν πάω από
τὸ σπίτι του, δηλαδή από τὸ σπίτι
ὅπου ἔμεινε πριν ὁ ἀδελφός του.

— 'Αλλ' ἔπειδή φοβόμουν πάντα
τις καθυστερήσεις, ἔφτασα ἀπὸ τίς
ὀκτὼ παρά τέταρτο.

— 'Όταν μπήκα, τὸν εἶδα νὰ κά-
θεται στο γραφείο τοῦ ἀδελφού
του. 'Ηταν κομψό μὲν κι' ἔγραφε.

Για μιὰ στιγμή, εἶχα τὴν ἐντύ-
πωση πως βρισκόμουν μπροστά στο
Λουτσίνο. 'Ο Λουτσίνο σήκωσε τὸ
κεφάλι καὶ μού χαμογέλασε.

— Καλημέρα, μού εἶπε. Καθῆ-
στε... Γράφω στὴ μητέρα μου...
Σὲ λίγο θα ἔχω τελειώσει.

'Ηταν τὰ ἴδια, λόγια που μού
εἶχε πῇ ἄλλοτε κι' ὁ Λουτσίνο.

— 'Ελπίζω, τὸν εἶπα, ὅτι τὰ νέα
που θα τῆς ἀναγγέλλετε θα εἶναι
περισσότερο εὐχάριστα ἀπὸ ἐκεῖνα
περίσσοτερο πρὶν ἀπὸ ὁ-
πὸν τῆς ἀναγγέλειτε.

— Θα ἔμεινε ὁ ἀδελφός σας;
— 'Ακριβῶς, μού ἀπάντησε. Τῆς

γράφω ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι ἡσυχῇ,
γιατὶ ἐκδικήθηκε τὸ θάνατο τοῦ ἀ-
δελφού μου.

— 'Ενοίωσα ἕνα σφίξιμο στο λαιμό.
— 'Αλλά... δε θα μπορούσατε νὰ
περιμένετε νὰ τελειώσω ἡ νομομα-
χία, για νὰ τῆς γράψετε; εἶπα.

— Για ποῖο λόγο; μού ἀπάντη-
σε. Ξέρω ἀπὸ πριν τὸ ἀποτέλεσμα.

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι;
— Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ στήρι-
ξε τὸ δείχτη στο δεξιὸ χροτάρι
του.

— Θα χτυπήσω τὸν ἀντίπαλό
μου ἐδῶ, μού ἀπάντησε.

— Πὼς μπορεῖτε νὰ εἰσαπτε τό-
σο βέβαιος;

— Δεν λαθεύτηκα ποτέ στη σκο-
ποβολή.

— Δέ θα ήταν καλύτερο νὰ
σκοπεύσατε στο στήθος;

— Θα ήταν, βέβαια, πολὺ εὐκο-
λο. 'Αλλά προτιμῶ νὰ τὸν χτυπή-
σω στο κεφάλι. 'Ο στόχος εἶναι
μικρότερος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν έχει για
μένα σημασία. Νὰ γιατί διαλέγω
τὸ πὸ δύσκολο.

— 'Εθαίμαξα τὴν ἀποτελεσιμὴ
με τὴν ὁποία μιλούσε.

Ξανάσκησε στο τραπέζι κι' ἔξα-
κολούθησε νὰ γράφει. 'Όταν τέ-
λειωσε, ἔλεισε τὸ γράμμα καὶ τὸ
σφράγισε. Τράβηξε κατόπιν τὸ
κορδόνι τοῦ κουδουνιῶ.

— 'Ο Τζιουζέππε, ὁ ὑπηρέτης τοῦ
ἀδελφού του, ἐμφανίστηκε ὕστερα

ἀπὸ μιὰ στιγμή.
— Πῆγανε αὐτὸ τὸ γράμμα στο
ταχυδρομείο, τὸν εἶπε ὁ Λουτσίνο.

Γύρισε ὕστερα πρὸς τὸ μέρος
μου.

— Καὶ τώρα εἶμαι στη διάθεσί
σας, μού εἶπε.

Φαγώταν πρόσχαρος καὶ ἀπόλυ-
τα σίγουρος για τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς μονομαχίας.

Οἱ ἀνθρώποι που πρόκειται νὰ
μονομαχήσουν ἐκφράζουν συνήθως
τις τελευταίες ἐπιθυμίες τους προ-
φορικά εἰτε με γράμμα στοὺς μά-
τυρές τους, ὅπως εἶχε κάνει κι'
ὁ Λουτσίνο. 'Αλλ' ὁ Λουτσίνο δὲν
αἰσθανόταν καμιά τέτοια ἀνάγκη
καὶ, βέβαια, θεωροῦσα περιττὸ νὰ
τοῦ τὸ ὑποθυμίσω.

Στὶς ὀκτὼ ἀκριβῶς ἔφτασε ὁ
βαρὼνος Μαστέλλι. Φύγαμε ἀμέ-
σως με τὸ αἶμά του.

'Ο Λουτσίνο βιαζόταν καὶ κα-
θε τόσο παρακινῶσε τὸν αἶμαξά
νὰ μιστιγώση τ' αἶμά του. 'Ε-
τοιμάσαμε στον τόπο τῆς μονο-
μαχίας δέκα λεπτά πριν ἀπὸ τὴν
φοσιμένη ώρα.

— 'Ο Σατώ-Ρενώ κι' οἱ μισήντες
του ἦσαν ὕστερα ἀπὸ λίγο με ἄ-
λογα. Τοὺς συνώδεσε ἕνας ὑπηρέ-
της, που ήταν κι' αὐτὸς ἐμπειρος.

— 'Ο Σατώ-Ρενώ ἔμεινε λίγο πρὸς
τὰ πίσω, ἀλλ' ἔβριξε μιὰ ματιά
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λουτσίνο καὶ,
μ' ὅλο που ήταν κάπως μακριὰ ἀ-

πὸ μᾶς, τὸν εἶδα νὰ χάνη ἀμέσως
τὸ χρώμα του. Γύρισε κατόπιν
πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος κι' ἄρχισε
νὰ χτυπᾶ με τὸ πιστόγιό του τὰ
κλαδιά τὸν θάμνον που φύτρωναν
ἐκεῖ. 'Ηταν ὁλοφάνερο ὅτι ἡ με-
γάλη ὁμοιότητα τοῦ Λουτσίνο με
τὸν Λουτσίνο τοῦ εἶχε κἀμει ἐντύ-
πωση.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

— 'Ο Μαστέλλι κι' ἐγὼ ἀφήσαμε
τὸν Λουτσίνο καὶ πῆγαμε νὰ συ-
ναντησουμε τοὺς μισήντες τοῦ Σα-
τώ-Ρενώ.

Πρώτος μίλησε ὁ Σατωγζοάν.

— Κυρία, εἶπε, σας ὑπεθυμί-
ζουμε τοὺς ὁρους μας. 'Η μονομα-
χία αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελευταία. 'Ο
κρίσιος Σατώ-Ρενώ, σὲ περιπτώσι
εὐνοϊκού γι' αὐτὸν ἀποτελέσματος,
δε θα εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀ-
πάντησῃ σὲ καμιά καινούρια
προσέλαση. Πάγω στο ζήτημα αὐ-
τὸ θὰ θέλαμε μιὰ κατηγορηματικὴ
διαβεβαίωση ἐκ μερὸς σας.

— Σας δίνω αὐτὴ τὴ διαβε-
βαίωση ἐκ συμφώνου με τὸν κύριο
Λουτσίνο γιὰ τὸ φάγκι, ἀπάντησε
ὁ βαρὼνος Μαστέλλι. 'Οποιοδήποτε
κι' ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ
ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔ-
χει συνέπεια ἐκ μερὸς τῆς οικογε-
νίας γιὰ τὸ φάγκι.

— Σας δίνω αὐτὴ τὴ διαβε-
βαίωση ἐκ συμφώνου με τὸν κύριο
Λουτσίνο γιὰ τὸ φάγκι, ἀπάντησε
ὁ βαρὼνος Μαστέλλι. 'Οποιοδήποτε
κι' ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ
ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔ-
χει συνέπεια ἐκ μερὸς τῆς οικογε-
νίας γιὰ τὸ φάγκι.

— Σας δίνω αὐτὴ τὴ διαβε-
βαίωση ἐκ συμφώνου με τὸν κύριο
Λουτσίνο γιὰ τὸ φάγκι, ἀπάντησε
ὁ βαρὼνος Μαστέλλι. 'Οποιοδήποτε
κι' ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ
ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔ-
χει συνέπεια ἐκ μερὸς τῆς οικογε-
νίας γιὰ τὸ φάγκι.

— Σας δίνω αὐτὴ τὴ διαβε-
βαίωση ἐκ συμφώνου με τὸν κύριο
Λουτσίνο γιὰ τὸ φάγκι, ἀπάντησε
ὁ βαρὼνος Μαστέλλι. 'Οποιοδήποτε
κι' ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ
ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔ-
χει συνέπεια ἐκ μερὸς τῆς οικογε-
νίας γιὰ τὸ φάγκι.

— Σας δίνω αὐτὴ τὴ διαβε-
βαίωση ἐκ συμφώνου με τὸν κύριο
Λουτσίνο γιὰ τὸ φάγκι, ἀπάντησε
ὁ βαρὼνος Μαστέλλι. 'Οποιοδήποτε
κι' ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ
ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔ-
χει συνέπεια ἐκ μερὸς τῆς οικογε-
νίας γιὰ τὸ φάγκι.

— Σας δίνω αὐτὴ τὴ διαβε-
βαίωση ἐκ συμφώνου με τὸν κύριο
Λουτσίνο γιὰ τὸ φάγκι, ἀπάντησε
ὁ βαρὼνος Μαστέλλι. 'Οποιοδήποτε
κι' ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ
ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔ-
χει συνέπεια ἐκ μερὸς τῆς οικογε-
νίας γιὰ τὸ φάγκι.

— Σας δίνω αὐτὴ τὴ διαβε-
βαίωση ἐκ συμφώνου με τὸν κύριο
Λουτσίνο γιὰ τὸ φάγκι, ἀπάντησε
ὁ βαρὼνος Μαστέλλι. 'Οποιοδήποτε
κι' ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ
ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔ-
χει συνέπεια ἐκ μερὸς τῆς οικογε-
νίας γιὰ τὸ φάγκι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέπεια.

Το καλλιτεχνικό

ΑΘΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΑΡΟΥΣΚΑ

Η ξενιτεμένη τραγουδίστρια

ΠΡΙΝ από αρκετά χρόνια μία ζεστή φωνή, με πολύ ταπεινό, ξεπήδησε από ένα διαγωνισμό ταλέντων. Η νέα είχε, από μικρό κορίτσι, πραγματικό πάθος για το τραγούδι, κι η φωνή της φαινόταν, ότι τη βοηθούσε να κάνει μία αξιόλογη καριέρα ρομαντζιέρας. Λεγόταν Μαρία Παντελιάδου, κι ο Βασιλόπουλος, ένας από τους πιο αξιόλογους ιμπρεσαρίους της εποχής, που ανέλαβε να τη λανσάρει με πολλή διάθεση, της έδωσε, από τις πρώτες μέρες, ένα έντυπο ψευδώνυμο: Τη βάφτισε «Μαρούσκα».

Σαν ξεχωριστή ερμηνεύτρια των τραγουδιών του Άττικ και του Χαϊρόπουλου, με το πρώτο της ξεκίνημα, γνώρισε αξιόλογη επιτυχία. Με τα φτερά μιας ώριμης φωνής και μιας εντυπωσιακής εμφάνισης, η μικρή «Διαβολοκινέζα» με τα φλογερά μάτια, όπως την ωνόμαζαν στους καλλιτεχνικούς κύκλους της εποχής, γεμάτη νεύρα, η Μαρούσκα άρχισε να γίνεται πολύ γνωστή. Γύρισε ακόμη σε δίσκους μία σειρά από ρομαντικές, ανάμεσα στις οποίες και το «Ζητώ να βρω τη λησμονιά», που ήταν και μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της.

Λίγο αργότερα, όμως, αναγκάστηκε με τη σειρά της να προσρμοσθεί στο πνεύμα της εποχής. Έγινε μοντέρνα τραγουδίστρια, χορεύοντας με το μπρίο της τη χαρά και το κέφι.

Έτσι, εκτός από τις επαρχίες, όπου ήταν πάντα περιζήτητη, αφού την εποχή εκείνη ήταν ελάχιστοι τα έντυποισιακά άστέρια, εμφανίστηκε στα περισσότερα αθηναϊκά κέντρα, ωστόσο ξεφανί, κάποια μέρα, χάθηκαν τα ίχνη της. Οι συνθήκες της ζωής και οι οικογενειακές υποχρεώσεις, την ανάγκασαν να φύγει από την Ελλάδα. Καί, με την έλπίδα μιας καλύτερης τύχης, πήρε την απόφαση να κάνει μία μεγάλη περιοδεία

Η ξενιτεμένη τραγουδίστρια, ως ντουέτο μαζί με τη μικρή αδελφή της, την Έλβιρα.

Η τραγουδίστρια Μαρούσκα.

στο εξωτερικό, λίγα χρόνια μετά την απελευθέρωση.

Πήγε πρώτα στην Αίγυπτο, όπου εργάστηκε αρκετό διάστημα. Κατόπιν στην Κύπρο και την Ιταλία, για να καταλήξει στην Κωνσταντινούπολη.

Εκεί, ένα κεραυνόβολο αίσθημα, που πήρε κάποτε αίσιο τέλος, ήταν μοιραίο να την κρατήσει αιχμάλωτη.

Πολλές άλλες Έλληνίδες τραγουδίστριες πέρασαν επίσης από εκεί, με μεγάλη επιτυχία, κατά διαστήματα. Η Μαρούσκα, όμως, δεν έννοωσε να το κουνήσει. Αγαπήθηκε όχι μόνο από το ελληνικό, αλλά κι από το τουρκικό κοινό, που κολακεύονταν ιδιαίτερα, όταν την άκουγε στα δύο μεγάλα σουζέ, τα «Αντόναλη» και «Ντόκτορ Τζιβάνι», που είχε πάντα στο ρεπερτόριο της. Με δυο λόγια, έγινε η αγαπημένη τραγουδίστρια της Πόλης.

Με την ιδιότητα αυτή, πριν μερικά χρόνια η Μαρούσκα μαζί με άλλες Τουρκάλες τραγουδίστριες, είχε την τύχη να τραγουδήσει ένα βράδυ στα ανάκτορα του Ντολμά-Μπαχτσέ, με την ευκαιρία μιας μεγάλης δεξιάς, μπροστά στο Σάχη της Περσίας και την τότε αυτοκράτειρα, σημερινή πριγκίπισσα Σοράγια. Ήταν η εποχή, που η Σοράγια έφθασε εκεί με την έλπίδα, ότι τα γράφοντα νερά της Γιάλαβας, θα της χάριζαν, σύμφωνα με ένα τουρκικό θόλο, το διάδοχο του περσικού θρόνου.

Η Σοράγια συγκινήθηκε ιδιαίτερα με τα ελληνικά τραγούδια, που της δόθηκε η ευκαιρία να ακούσει για πρώτη φορά σε μία ξένη χώρα, αφού δεν είχε γνωρίσει ως τότε την Ελλάδα. Κάλεσε κοντά της τη Μαρούσκα, της χάριξε τα μαλλιά και της έσφιξε το χέρι.

Την πρόσεξε επίσης πολύ ο τοπικός κινηματογράφος. Έτσι, εκτός από τον «Πονεμένο τραγουδιστή», όπου είχε ένα πολύ ενδιαφέροντα ρόλο, δίπλα στο Νίκο Γούναρη και την «Ωραία του Πέραν», έλαβε επίσης μέρος σε επτά άλλες τουρκικές ταινίες.

Πριν τέσσερα χρόνια, η Μαρούσκα επέφυλαξε στο κοινό της Πόλης μία εκπληξή. Παρουσιάστηκε σά ντουέτο με τη μικρότερη αδελφή της, την Έλβιρα, που ακολουθούσε κι αυτή το ίδιο επάγγελμα, έπειτα από ειδικά μαθήματα, που έλαβε από τον κορυφαίο Ιταλό μαέστρο Μάτζι. εγκαταστήσαντο εδώ και πολλά χρόνια στην Τουρκία. Ταίριαζαν πολύ οι φωνές τους και είχαν ως ντουέτο πολύ επιτυχία, όχι μόνο στην Πόλη, αλλά και στη Σμύρνη ακόμη. Οι συνθήκες της ζωής, όμως, δεν τους επέτρεψαν να μείνουν πολύ καιρό μαζί. Έτσι, τράβηξε κάθε μία το δρόμο της. Η Μαρούσκα, εξ ανάγκης, έμεινε στην Πόλη, ενώ η Έλβιρα έφυγε για το Ισραήλ, όπου, επί πολύ διάστημα, γνώρισε μεγάλη επιτυχία.

Συνεχίζοντας πάλι μόνη, χωρίς

την Έλβιρα, η Μαρούσκα εξακολούθησε να εμφανίζεται στα μεγαλύτερα κοσμικά κέντρα της Πόλης και, πολλές φορές, και της Σμύρνης.

Στη Σμύρνη, οι εκεί Άμερικανοί της ζητούσαν επίμονα πάντα ξένα τραγούδια και η Μαρούσκα ήταν υποχρεωμένη να εξαντλή κάθε βράδυ όλο το ξένο της ρεπερτόριο, κυρίως από Ιταλικά τραγούδια, που της έμαθε ο Ιταλός μαέστρος Μάτζι.

Ηχογράφησε, τέλος, πολλά τουρκικά τραγούδια σε δίσκους, μεταξύ των οποίων και τη μετάφραση των «Παιδιών του Πειραιά» στην τουρκική, που γνώρισε, όπως παντού, μεγάλη επιτυχία.

★

Είδα τη Μαρούσκα σ' ένα από τα τελευταία της ταξίδια, αφού συχνά έρχεται στην Αθήνα, για να επισκεφθεί τους εδώ συγγενείς της.

Είμαι, μου λέει με πολλή χαρά, που φαίνεται ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, πολύ ευτυχισμένη. Ωστόσο, όμως, δεν ξεχνώ εύκολα την ωραία Αθήνα μας και κάθε τόσο, όπως ξέρετε, βρίσκομαι κοντά σας. Φροντίζω να αναγεώσω κάθε τόσο το ρεπερτόριό μου με τα τελευταία σουζέ. Παράλληλα, όμως, πρέπει να ενδιαφερόμαι και για τα άκινητά μου.

Τα εδώ, προφανώς; Βέβαια, έχω αποκτήσει, από τις οικονομίες μου, δυο ωραία σπίτια στη Γλυφάδα. Στο ένα μένει η οικογένειά μου. Το άλλο το έχω νοικιάσει σε Άμερικανούς, με ένα καλό εισόδημα, που καλύπτει τα έξοδα της οικογενείας μου.

Τί άλλο σε απασχολεί εκτός από το τραγούδι;

Όσοι λογώ, ότι με εκνευρίζει αφάνταστα, εκεί στην Πόλη, η βροχή, που, όταν αρχίσει, δεν τελειώνει ποτέ. Γι' αυτό, το έχω ρίξει στη μαγειρική. Έχω κάνει ειδικές μελέτες, ιδιαίτερα δε στα πολιτικά φαγητά, που, όπως μοιολογούν τουλάχιστον όσοι τα δοκίμασαν, είναι νοστιμότεστα.

Τίποτ' άλλο, πιο ενδιαφέρον;

Βέβαια, μου άρεσει πολύ η ζωγραφική. Είχα μία κλίση από πολύ μικρή και μπορώ να πω, ότι είμαι μία καλή ερασιτέχνης ζωγράφος. Ειδικεύομαι, κυρίως, στις προσωπογραφίες. Ένα από τα πιο αξιόλογα πορτραίτα, που έχω στο σπίτι μου, είναι το δικό μου! Καί, πολύ σωστά, όσοι το βλέπουν, δυσκολεύονται να πιστέψουν, ότι είναι έργο μου!

Τα μελλοντικά σου σχέδια;

Το μεγάλο μου όνειρο είναι να εγκατασταθώ κάποτε οριστικά στην Αθήνα. Δεν είναι, φυσικά, τόσο εύκολο, για ειδικούς λόγους. Έλπιζω, όμως κάποτε να το πετύχω...

Και τότε;

Τότε σκοπεύω να δημιουργήσω μία δική μου μπουάτα. Ένα πολυτελέστατο κέντρο με έντελως δική του ατμόσφαιρα, που θα ξεχωρίζει απ' όλα τα γνωστά ένα κέντρο παρόμοιο με εκείνο, που υπήρχε άλλοτε στην Έκκλη και που θα θυμίζει τις χίλιες και μία νύχτες της Χαλμιάς.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ «NEON KYMA»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΑΓΙΑΣ

«Θέλω να φτάσω
τό... Νουρέγιεφ!»

ΕΝΑ κομμάτι εφημερίδα, πεταγμένο σε μία άκρη του δρόμου, έπαιζε αποφασιστικό ρόλο στο να διαλέξει το σημερινό του επάγγελμα ο νεαρός Δημήτρης Σταγίας και να γίνει ένας από τους καλύτερους χορευτές κι απ' τους υποψήφιους αύριανους δασκάλους της τέχνης της Τερψιχόρης.

Έτσι τουλάχιστον υποστήριζε ο ίδιος, καθώς μäs διηγόταν προχθές τα πεπραγμένα της ζωής του.

Παίζαμε με τη μεγάλη μου αδερφή — μας είπε — στο χωματόδρομο της γειτονιάς μου, στην Καλογρέζα (ήμουν μόλις 9 ετών τότε), όταν η αδελφή μου κάθισε σε μία πέτρα να ξεκουραστεί. Στα πόδια της ήρθε τότε, φερμένο απ' το αέρα, που φυσούσε, ένα κομμάτι από εφημερίδα. Εκείνη το πήρε και διάβαζε για να περνάει ή ώρα, όταν, ξαφνικά, την είδα να διπλώνει την εφημερίδα και να τη βάζει στην τσέπη της.

Το μεσημέρι, στο τραπέζι, την άνοιξε και την έδειξε στον πατέρα.

Κύτταξε, μπαμπά, τί γράφει εδώ, είπε, δείχνοντάς του ένα κατεβαστό από μικρές αγγελίες: Ζητούνται κορίτσια και αγόρια, για να σπουδάσουν χορό... Τί λες, στέλνουμε το Δημήτρη;

Ο πατέρας, όπως πάντα, δεν είχε αντίρρηση στις ρομήνιες της κόρης του, που ήταν, παρά το νεαρό της ηλικίας της, συνετή και μυαλωμένη στα μεγάλα γυναικεία.

Έτσι, την άλλη μέρα, βρέθηκαν, συνεχίζοντας την αφήγησή του, ο συνομήλικός της —σε μία μεγάλη αίθουσα χορού— ο πατέρας, ο οποίος, με θούσα του «Ελληνικού» Ωδείου, το πατρικό του πρώτο μάθημα από τη πατρική του χορού, τη Λουκία, δασκάλα του χορού, τη νύχτα, τέσσερα...

Σε λίγες μέρες, από τα 400 παιδιά, που είχαν προσέλθει, με τη μικρή αγγελία της εφημερίδας, διαλέχθηκαν 40. Άναμνά τους ήμουν κι' εγώ. Η μοίρα είχε αποφασίσει να γίνει χορευτής...

★

Στα έντεκα χρόνια, που πέρασαν από εκείνη την ημέρα, ο Δημήτρης Σταγίας, από γιόνο γαλακτοπώλη στην Καλογρέζα, έγινε χορευτής του ρυθμού. Και τί δεν γινόταν τίποτα, γιατί ήμουν μικρός. Όσοι, μία μέρα, κάποιος απ' το μπαλέτο άρρωστος και, υπέρτατα στην ανάγκη, έλασαν την ηλικία μου. Έτσι, έκανα το ντεμπούτο μου.

Από τη «Λυρική Σκηνή» πέρασε στο μπαλέτο του Καστρινού, στο διαδέχτηκε το Βαγγέλη Σειληνό, στην πρώτη θέση του συγκροτήματος.

Λεπτός, ψηλός, αεράτος, με μία καταπληκτική ευχέρεια και

χάρη στην κίνηση και φινέτσα στο «παίζιμο» (αφού ο χορός δεν είναι μόνο βήματα, αλλά και έκφραση και «υποκριτική», δηλαδή ηθοποιία) ο νεαρός Δημήτρης Σταγίας δεν άργησε να γίνει γνωστός και να προσεχθεί.

Αυτός είναι η φίρμα της αύριον, προφήτεψαν πολλοί, ειδικοί και άπειδοί, καθώς τον είδαν να χορεύει διαδοχικά σε κοσμικά κέντρα, όπως το «Καζίνο ντ' Ατέν», ή «Νεράιδα», ο «Βόρσος», ή σε θέατρα, όπως το «Πάσκ», το «Μετροπόλιταν» κ. ά.

Ο ίδιος δεν κρύβει, ότι προσωπικώς συμφωνεί μ' αυτές τις προφητείες.

Τ' όνειρο της ζωής μου είναι να φτάσω το Νουρέγιεφ, μάς εξομολογήθηκε. Χρειάζεται, βέβαια, γι' αυτό ιδρώτας και αίμα. Έχω τη θέληση και την επιθυμία να πληρώσω το βάρυ αυτό φόρο. Γι' αυτό, άλλωστε, λογαριάζω αυτό τον καιρό να φύγω πια από το μπαλέτο του δασκάλου μου Μαν. Καστρινού, στον οποίο οφείλω πάρα πολλά. Λυπάμαι γι' αυτό, γιατί ο Καστρινός στάθηκε ο πνευματικός μου πατέρας. Ωστόσο, η ζωή προχωρεί και δίχως... πατέρες... Έτσι δεν είναι;

Διακόσωμε τον οίστρο του νεαρού χορευτή με μία πιο συγκεκριμένη ερώτηση:

Δηλαδή, τί λογαριάζεις ακριβώς να κάνεις;

Η απάντησή ήρθε αμέσως, απλή κι' άδιστη, πράγμα, που φανέρωνε πως ο Δημήτρης Σταγίας είχε «μετρήσει» τα πράγματα, πριν ξεκινήσει για το μεγάλο πήδημά του.

Θα βρω μία παρτεναίρα, που να μου ταιριάζει... Τη βρήκα κι' ολό, είπε, δείχνοντάς του ένα «βδω» πρώτα σ' επαφή με το χορό, όπως τον βλέπουν στην Ευρώπη και να μάθω τα τελευταία επιτεύγματά του. Ύστερα...

Σταμάτησε μία στιγμή, χαμήλωσε τα μάτια και ύστερα χαμωγέλασε:

«Ας γίνουν αυτά πρώτα, κι' ύστερα βλέπουμε τί θάναυ αυτό το «ύστερα», είπε.

Ναί. Ας γίνουν αυτά. Καιρός είναι.

★

Μερικές ερωτήσεις, που υποβάλαμε και στις οποίες απάντησε πρόθυμα, συμπληρώνουν το πορτραίτο του νεαρού καλλιτέχνη, που τ' όνειρο της ποιήσεως των κινήσεων στεφανώνει τη νεότητά του.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς έκανες το πρώτο σου ντεμπούτο στο χορό;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όταν ήμουν μικρός, με κοντά ακόμη παντελονάκια, πήγαινα και παρακολουθούσα τις πρόβες στα διάφορα θέατρα. Ζήλευα τρομερά, αλλά δε γινόταν τίποτα, γιατί ήμουν μικρός. Όσοι, μία μέρα, κάποιος απ' το μπαλέτο άρρωστος και, υπέρτατα στην ανάγκη, έλασαν την ηλικία μου. Έτσι, έκανα το ντεμπούτο μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά είναι η γνώμη σου για τον έρωτα;

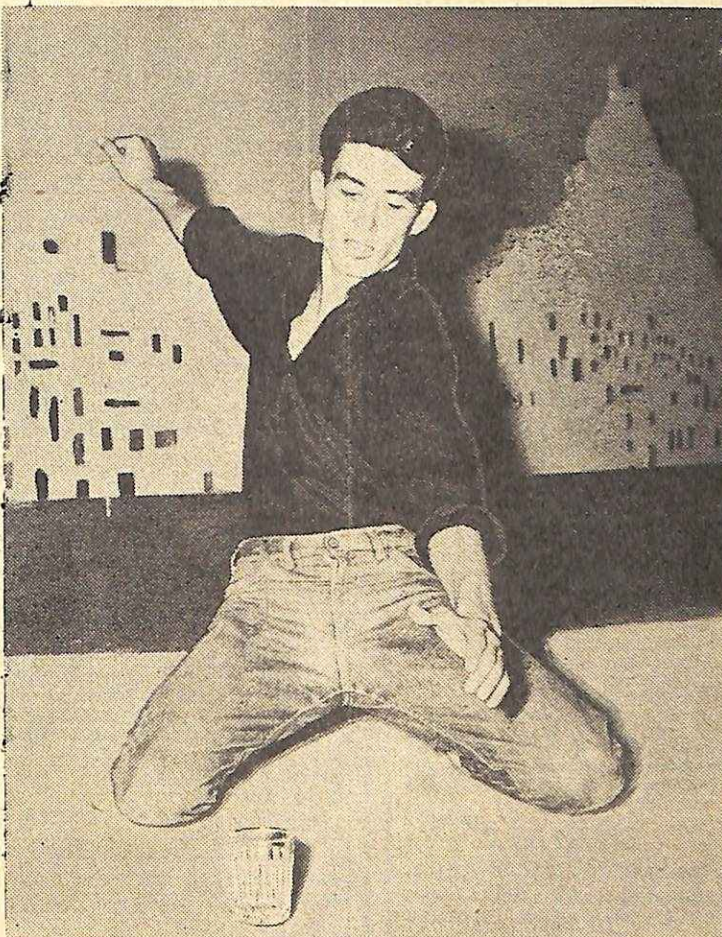
ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πιστεύω πάρα πολύ σ' αυτόν.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά είναι η γνώμη σου για το γάμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Παντρεύομαι σε λίγες μέρες με την έλεκτη καλλιτέχνη Ζωή Φιτσοπούλου. Το γεγονός αυτό μαρτυρεί τη γνώμη μου για το γάμο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πότε αρχισε το ειδυλλίο σου με τη Ζωή;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όταν παίζαμε

Ο Δημήτρης Σταγίας σε χαρακτηριστική φιγούρα «ξεϊμπέκικου» που χόρευε, στη «Μαγική πόλη» σε χορογραφία Καστρινού.

φημερίδες έγραψαν ύμνους για το του Μάνου Χατζηδάκη, στο «Με-δασκάλο μου τον Καστρινό και το μπαλέτο του. Κι' εγώ ήμουν ένα απ' τα βασικά του στελέχη.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιους απ' τους Έλληνες και ξένους χορευτές ξεχωρίζεις;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Καθένας στο είδος του έχει να παρουσιάσει μία προσφορά. Ωστόσο, θ' αναφέρω ένα όνομα: το Νουρέγιεφ.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιό άλλο είδος τέχνης σε έλκει, εκτός απ' το χορό;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο κινηματογράφος. Έχω παίξει με επιτυχία σε μερικές ταινίες, στο «Μερικοί το προτιμούν... κρύο», κ. ά. Τώρα έχω δυο προτάσεις.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς βλέπεις το χορό στον τόπο μας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δυστυχώς είναι καθυστερημένος. Νομίζω πως σ' αυτό οφείλει το γεγονός, ότι δεν υπάρχουν πολλά κρατικά θέατρα και σχολές, που θα υποστηρίξουν και θα εμφανίζουν τα νέα ταλέντα. Έτσι οι σημερινοί νέοι χορευτές χάνονται άδικα και σπαταλιούνται μέσα σε ταβέρνες.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά είναι η γνώμη σου για τον έρωτα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Πιστεύω πάρα πολύ σ' αυτόν.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά είναι η γνώμη σου για το γάμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Παντρεύομαι σε λίγες μέρες με την έλεκτη καλλιτέχνη Ζωή Φιτσοπούλου. Το γεγονός αυτό μαρτυρεί τη γνώμη μου για το γάμο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πότε αρχισε το ειδυλλίο σου με τη Ζωή;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όταν παίζαμε

κι' οι δυο στην «Οδό Όνειρων» τροπόλιταν.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ποιό είναι το «χόμπος» σου;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η ζωγραφική κι' η ηλεκτρολογία. Για την πρώτη δε μου μένει καιρό για σπουδές. Για τη δεύτερη, κάτι γίνεται στην πράξη. Όλ' τα ηλεκτρικά του σπιτιού περνάνε από το χέρι μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αν δεν ήσουν ο Δημήτρης Σταγίας, ποιος θα ήθελες να είσαι;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Αν δεν ήμουν ο Δημήτρης, δε θα έλεγα να είμαι καμιά.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά ευχή έχεις να διατυπώσεις για τον άνθρωπό-τητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Να μη λείπει ποτέ το χαμόγελο απ' τα χείλη κανενός.

★

Κλείνοντας τη μικρή μας συνέντευξη με το Δημήτρη Σταγία, θαπρεπε να τονίσουμε εδώ πως αυτές τις μέρες, λικνίζει μέσα του ένα πολύ ωραίο όνειρο: Να πραγματοποιήσει το πρώτο του πέταγμα, σ' αλλοίως χορευτής και να αντιμετωπίσει μόνος πια τη ζωή, τις εθύνες του και το χορό.

Στην ώρα αυτή της συνομι-τέυσεως και του διαταγμού, η στήλη μας του εύχεται συνεσι και προσοχή. Κάθε πέταγμα γίνεται στην ώρα του. Ας εξετάσει ο νέος χορευτής την καρδιά του και την πίστη του. Αν δη πως έφτασε η ώρα να πετάξει, ας πετάξει. Αν όχι, όμως, τότε ας περιμένει. Ο καιρός είναι πάντα καλός σύμβουλος.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Σ κίτσο νεαράς
μαθητριάς μας, εκ-
τελεσμένο έπειτα
από σύντομη σπου-
δή της Α.Β.Σ.

ΣΚΕΦΟΝΤΕ ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Τί θα ήταν το πιο ευπρόσδεκτο δώρο για αγαπημένα σας πρόσωπα, ίσως και για τα παιδιά σας ή και για τον εαυτό σας; Ένα δώρο για όλη τη ζωή, χαρούμενο, ευπρόσδεκτο, προσιτό, είναι μια έγγραφη στην Α.Β.Σ., για σχέδιο ή και για ζωγραφική, με σπουδή στο σπινί, όπου και αν μένετε. Το δώρο αυτό θα συνοδεύεται και από ένα θαλιτάκι κομψό και πρακτικό, με έλκεκτα σύνεργα και όλικά σχεδίου-ζωγραφικής. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή, αν έμπο-δίξεσθε είτε μένετε σ' επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε, δωρεάν και χω-ρίς υποχρέωσή σας το αναλυτικό μας τεύχος.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.- Τηλ. 628-904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Ο περσινός χειμώνας ήταν βα-ρύς. Και φυσικά μαζί με τ' άλλα δυσά-ρεστα επακόλουθα, ένέσκηψαν και οι χιονιστρές. Ένώ όμως θα περίμενε κανείς ότι θα συναντούσε σε κάθε του βήμα ανθρώπους που υποφέρουν από χιονιστρές, αντίθετως τα συμπτώματα ήταν ελάχιστα. Οι λίγες αυτές περι-πτώσεις παρετήρηθησαν σε όσους δεν χρησιμοποιήσαν το σαπούνι ALASKA.

Το σαπούνι ALASKA, είναι μία Γαλλική εφεύρεση με παγκόσμιο επι-τυχία, που από πέρυσι εκκινολογήσε-ται στην Ελλάδα. Σε όσους υποφέ-ρουν από χιονιστρές συνιστάται να χρησιμοποιούν με τα πρώτα κρύα, αντί άλλου σαπουνιού, το σαπούνι ALASKA. Είναι δοκιμασμένο σε όλες τις χώρες και παντού είχε τα ίδια θαυμάσια απο-τελέσματα: δηλαδή προλαμβάνει και εξαλείφει χιονιστρές, κρυοπαγήματα, κοκκινίλες κλπ.

Ζητήστε το σαπούνι ALASKA από τον φαρμακοποιό σας. Αν δεν το έχει, μπορεί να το βρή για σας σε λίγη ώρα.

ALASKA

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ -
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Επιστρέψαμε εις Αθήνας δέχεται-
ώς και πρότερον επί της οδού Α'-
χαρμών 98. Αμφιλοχίας 1. - Τηλ.
810-760.

ΟΜΟΡΦΑ ΚΑΙ ΤΑ

Ένα χαριτωμένο αγοράκι
δεν είναι δύσκολο να γίνει,
μεγαλώνοντας, ένας έφηβος
χωρίς αυτοπεποίθηση, ατολ-
μος, αδέξιος, άκομπος. Είναι
σημαντικό να ανακαλυφθούν
εγκαίρως και να καταπολεμη-
θούν τα ελαττώματα και οι
ατέλειες, που επιδρούν άσχη-
μα στο χαρακτήρα του αγο-
ρασιού.

Δυστυχώς, οι περισσότερες
μητέρες νομίζουν ότι δεν πρό-
πει να ασχολούνται με την
αισθητική των αγοριών, για-
τί φοβούνται ότι έτσι τα κά-
νουν «ήτλητρα».

ΤΟ πρόβλημα της αισθητικής
της έφηβικής ηλικίας θεωρεί-
ται σοβαρό μόνο όταν αφορά τη
γυναίκεα έφηβεια. Πολλές μητέ-
ρες φροντίζουν, από νωρίς, να ε-
νοήσουν με τις πιο προσεκτικές
περιποιήσεις τα εξωτερικά προ-
σόντα και να καταπολεμήσουν τα
ελαττώματα, που αρχίζουν κι αυ-
τά να αποκρύπτονται.

Μά, όταν πρόκειται για τα α-
γόρια, πρέπει να πούμε, ότι δι-
νουν ελάχιστη προσοχή στην αι-
σθητική πλευρά και περιορίζον-
ται να παρακολουθούν τη φυσική

τά ελαττώματα, οι ατέλειες και,
τέλος, ώριμες λεπτομέρειες
του χαρακτήρα, που έχουν άσχη-
μη επίδραση στην αισθητική του
εφήβου. Η άκμη, ή παχυσάρκια,
τα προσέχοντα αυτά, τα άκα-
νόνιστα δόντια, ή κυρτή ράχη, ο
στρεβισμός, ή υπερβολική δειλία,
αποτελούν τις πιο συνηθισμένες
αιτίες, που μπορούν να κάνουν
δυστυχισμένο ένα παιδί ή έναν έ-
φηβο, εκθέτοντάς τον στα σχό-
λια και στις ειρωνείες των
συνοτρόφων του, που, χωρίς να το
καταλαβαίνουν, γίνονται σκληροί,
όπως είναι, άλλωστε, τα περισσό-
τερα παιδιά. Όλα αυτά τα ελατ-
τώματα αποκρύπτονται, συνήθως
στις πρώτες αρχές της έφηβειας.

ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Δεν είναι καθόλου σπάνιο να
συναντήσουμε παιδιά υπερβολικά
παχυσάρκα και οι μητέρες, δυσ-
τυχώς, τις περισσότερες φορές δε
δίνουν σημασία σ' αυτό το πά-
χος, ενώ θα έπρεπε να καταφύ-
γουν άμεσα στο γιατρό. Πρόκει-
ται για ανωμαλίες στις λειτουργί-
ες των αδένων, που, δυστυχώς,
απαιτούν χρόνων και χρόνων προ-
σευκτικές κούρες, με τις οδηγίες
ένος ειδικού. Μά αυτές οι κούρες

ΤΑ ΠΡΟΣΕΧΟΝΤΑ ΑΥΤΙΑ

Πρόκειται για ένα ελάττωμα
πολύ διαδεδομένο, μά μόνο σε ώ-
ριμες περιπτώσεις μπορεί να
θεωρηθεί απειλητικό. Είναι ένα
ελάττωμα, που στα αγοράκια πα-
ρατηρείται άμεσα, γιατί δε μπο-
ρούν να καταφύγουν, όπως οι κο-
πελλίτσες, στο χτένισμα, που
σκεπάζει τα αυτιά. Σ' αυτές τις
περιπτώσεις, ο μοναδικός τρόπος
για να διορθωθεί η κατάσταση, εί-
ναι η πλαστική χειρουργική.

Η επέμβαση αυτή είναι γρήγο-
ρη και εύκολη, κι' όχι πολυέσο-
δη, δεν απαιτεί δε την παρα-
μονή σε κλινική.

Ο ειδικός χειρουργός, που
πρέπει να συμβουλευθείτε, θα σας
πεί αν πρέπει να γίνει άμεσα ή
έγχειρση, ή να περιμένετε μερι-
κά χρόνια. Το σημαντικό είναι
να ξέρουν, τόσο η μητέρα, όσο
και το παιδί, ότι πρόκειται για
ένα ελάττωμα, που διορθώνεται.
Τα προσέχοντα αυτά είναι πολ-
λές φορές γελοία και δίνουν στο
πρόσωπο μία κουτή έκφραση, Γι'
αυτό γίνονται αίτια να δημιουρ-
γούνται στο παιδί όδυνηρά συμ-
πλέγματα, που επιδρούν δυσάρε-
στα στο χαρακτήρα του και γι'

1. Για ένα αγοράκι πέντε χρόνων, να το πιο απλό και πρακτικό κό-
ψιμο των μαλλιών. Κοπή αφέλεια βουρτσισμένη στο μέτωπο, χωρί-
στρα, μαλλιά με μήκος δύο τέσσερα εκατοστά, κομμένα πάντα
μέ ψαλίδι.

ανάπτει, μόνο σε ό,τι αφορά την
υγεία. Κι' όμως, η αντρική έφη-
βεία είναι μία περίοδος πολύ πιο
δύσκολη από τη γυναίκεα.

ΤΑ ΠΙΟ ΚΟΙΝΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Είναι σημαντικό να καθορίσου-
με, πριν απ' όλα, ποιά είναι

πρέπει να αρχίσουν άμεσα, για
να καταπολεμηθεί το πάχος και
για ν' άσισή τη θέση του σ' έ-
κείνη την κομψότητα, που πρέπει
να χαρακτηρίζει την έφηβεία.

Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΑΚΜΗ

Η πιο γνωστή και η πιο συ-

νή από τις ενοχλήσεις της έ-
φηβείας είναι η άκμη, με τα έ-
ρεθισμένα μιμητικά και τα μαυ-
ρα στίγματα, που καταστρέφουν
την εφελκική ομορφιά στα κρι-
τιστικά προσώπια και δεν εί-
ναι, λιγότερο αντίαισθητικά στα
πρόσωπα των αγοριών.

Πρόκειται για μία πραγματι-
κή αρρώστια, που πρέπει να κα-
ταπολεμηθεί μόλις θα εμφανισθεί.
Δεν πρέπει να αυταπατώνται οι
μητέρες, νομίζοντας, ότι τα μι-
μητικά και εξοφανισθούν μόνα
τους, χωρίς να άφισουν ίχνη. Τα
παιδιά συνθίζουν να έρεθίζουν τα
μιμητικά, που παρουσιάζονται
στο πρόσωπό τους, πιέζοντάς τα
με τα νύχια τους και, ακριβώς γι'
αυτό το λόγο, καταλήγουν να ά-
φινουν ανεξίτηλα σημάδια πάνω
στην επιδερμίδα.

Η έπίσχεση στο δερματολόγο
είναι απαραίτητη στις περιπτώ-
σεις, που εμφανίζονται σοβαρές.
Για τις πιο ελαφρές περιπτώσεις,
ένα σαπούνι με βάση το θείο, ή
μία κρέμα κατά της άκμης, που
θα άπλώνεται στο πρόσωπο το
βράδυ και μία διαίτα υγιεινή, χω-
ρίς σάλτσες, τηγανίτα και γλυ-
κά, με πολλά φρούτα και σα-
λάτες, είναι πολύ αποτελεσματι-
κά.

ΑΓΟΡΑΚΙΑ!

αυτό δεν πρέπει να παραδίδωνται.

ΤΑ ΑΝΩΜΑΛΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ένα ωραίο χαμόγελο μπορεί
ν' αποτελέσει ένα θαυμάσιο όπλο,
για μία άσχημη γυναίκα, που το
πρόσωπό της φωτίζεται και γί-
νεται σχεδόν όμορφο, όταν χα-
μογελά. Άσχημος ή όμορφος,
ένας άντρας με ωραίο χαμόγελο,
μπορεί να είναι βέβαιος, ότι θα
έξασκή μία γοητεία, που θα του
έξασφαλίζει πολλές συμπάθειες
και θα του άνοιξη το δρόμο της
επιτυχίας. Κι' αυτό το χαμόγε-
λο πρέπει να προετοιμασθεί από
την παιδική του ηλικία.

Η μοντέρνα οδοντιατρική έχει
στη διάθεσή της πολλά μέσα, για
να διορθώσει, ότι δεν είναι τέ-
λειο σε μία παιδική οδοντοστοι-
χία. Τα δόντια, που προσέχουν
ή που μπαίνουν προς τα μέσα,
δε διορθώνονται πιά με τα αντι-
αισθητικά «σίδερα», που ήταν
άλλοτε το μοναδικό σύστημα, μά
με «συσκευές», που τοποθετούν-
ται μόνο τη νύχτα, ή με μεταξω-
τα νήματα, που δε διακρίνονται
καν, μά έξασκούν μία επίμονη έλ-
ξη και που οδηγούν στο έπιθυμη-
τό αποτέλεσμα, χωρίς να ένο-
χλούν. Έτσι, τα στραβά δόντια
εναρμονίζονται στη σωστή τους θέ-
ση κι' η οδοντοστοιχία εναρμό-
νισε την ομορφιά της.

Η ΚΥΡΤΗ ΡΑΧΗ

Αυτό το ελάττωμα μπορεί να
έχει πολλές αιτίες. Πρόκειται συνη-
θέστερα για την ακατάλληλη θέ-
ση, που παίρνει το παιδί ανάμε-
σα στο κάθισμα και το τραπέζι
ή το θρανίο στις ώρες του σχο-
λείου και της μελέτης. Μπορεί και
να εξαρτάται από μία αδυναμία
του οργανισμού, από μία περίο-

3. Να το νέο αγγλικό κόψιμο των μαλλιών για ένα αγοράκι από επτά μέχρι δέκα χρόνων: Χωρίστρα
στο πλάι, μαλλιά μακρύτερα, μα κανονικά, κομμένα με ψαλίδι. Η πυκνή και ίσια άφέλεια δεν πρέπει να
είναι πολύ μακρύτερα. Δύο δάκτυλα πάνω από τα φρύδια για να μένη τακτοποιημένη και να μην πέφτει
πάνω στα μάτια.

δο υπερβολικής κοπώσεως και σ'
αυτή την περίπτωση, μία δυνα-
μωτική κούρα, συνδυασμένη με
γυμναστική, φέρνει θαυμάσια ά-
ποτελέσματα. Στις πιο σοβαρές
περιπτώσεις, που προέρχεται
από μία έκτροπή της σπονδυλι-
κής στήλης, χρειάζεται έπιστημο-
νική γυμναστική, με την καθοδή-
γηση ειδικού γιατρού.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΗΣ ΑΦΕΛΙΤΗΣ

Πρόκειται για μία εύγενική έκ-
φραση, που έννοει το στραβισμό,
από τον όποιο υποφέρουν πολλά
παιδιά και που, αν είναι πολύ

ελαφρός, εξαφανίζεται μόνος του,
με ειδικά γυαλιά, που αναγκάζουν
το μάτι να ξαναπαίρνει τη σω-
στή του θέση.

Όταν, όμως, ο στραβισμός εί-
ναι πολύ έντονος, πρόκειται για
κάτι πολύ σοβαρό, που διορθών-
εται μόνο με χειρουργική επέμβα-
ση. Μόλις η μητέρα παρατηρήσει
μία οποιαδήποτε ατέλεια στο
βλέμμα του παιδιού της, πρέπει
να το οδηγήσει άμεσα στον ό-
φθαλμίατρο, που θα κρίνει αν εί-
ναι απαραίτητη η έγχειρση, ή ό-
ποια, σε πολλές περιπτώσεις, εί-
ναι δυνατό να γίνει μόνο αργότε-
ρα, όταν θα έχει συμπληρωθεί η
ανάπτυξη του παιδιού.

2. Για το πολύ μικρό αγοράκι
μέχρι δύο χρόνων, ελαφρή άφέ-
λεια, μαλλιά κοντά στους κροτά-
φους και κομμένα στρογγυλά στο
στέο με ψαλίδι. Με το ίδιο κό-
ψιμο μπορείτε να κάνετε στο αγο-
ράκι κι' ένα διαφορετικό χτένι-
σμα με χωρίστρα στο ένα πλάι
και άφέλεια βουρτσισμένη λοξά.
Είναι προτιμότερο να άποφύγε-
τε, ακόμη και στα πρώτα χρόνια,
να χτενίζετε το άγόρι σαν κορι-
τσάκι με μπούλες και μακρύτερα
μαλλιά.

Η γυμναστική των ματιών μπο-
ρεί να δώσει, σε περιπτώσεις έ-
λαφρού στραβισμού, θαυμάσια ά-
ποτελέσματα, μά χρειάζεται με-
γάλη ύπομονη από τη μητέρα,
γιατί σπάνια τα παιδιά δέχον-
ται να την εκτελέσουν.

Η ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Έχει αποδειχθεί, ότι όλα τα
παιδιά και ιδιαίτερα τα αγοράκια,
δε θέλουν να είναι ντυμένα εα-
φορετικά από τους άλλους συν-
τρόφους τους. Πολλά συμπλέγμα-
τα και δειλίες έχουν τις αιτίες
τους στο ότι η μαμά διαλέγει
για τα παιδιά της ύφασματα και
χρώματα ασυνήθιστα. Το κλασι-
κό στυλ είναι το μόνο σωστό, με
μία μικρή νότα φαντασίας, που
αποτελεί κάθε χρόνο τη μόδα των
παιδιών.

Πηγαίνετε το αγοράκι στον
κουρέα για ένα προσεκτικό κόψι-
μο των μαλλιών, άποφύγετε τις
άφέλειες, που κρύβουν όλο το
πέτοπο, δίνοντας στο πρόσωπο
μία έκφραση κομψή.

Η ΔΕΙΛΙΑ

Θά νόμιζε κανείς, ότι τα ση-
μερινά παιδιά δε γνωρίζουν τι θα
πεί δειλία και όμως τα περισσό-
τερα απ' αυτά υποφέρουν από
συμπλέγματα, που τα κάνουν ά-
τολμα και αδέξια. Τις πιο πολ-
λές φορές, η δειλία έχει την αι-
τία της σ' ένα από τα ελαττώ-
ματα, που αναφέραμε πιο πένω.
Μά υπάρχουν και περιπτώσεις,
που δεν έχει κομμία φυσική αι-
τία και τότε είναι δυσκολότερο
να θεραπευθεί. Η γυμναστική και
το σπόρ είναι δύο μέσα πολυτι-
μα, που βοηθούν το παιδί να ύ-
περικήσει αυτή τη βασανιστική
ψυχική κατάσταση. Πελύτιμος εί-
ναι και ο χορός, που δίδασκει,
έκτος από την εύλογισία και τη
χάρι των κινήσεων, και την άνεση
στις σχέσεις άμεσα στα άνό-
ρια και τα κροίσιμα. Γιατί φεί-
νεται άδύνατο, ότι ένα άγόρι που
θα έχει μάθει να χορεύει τούτ-
στις υποσχόμενα είναι δυνατό να
εξασκηθεί να νιώσει άτολμο και
αδέξιο.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ

ΗΤΑΝ τὸ ἔτος 1768, Ἡ Λουίζα Ἀδελαΐς, δεσποινίδα ντὲ Κοντὲ καὶ πρώτη ἐξεδέλη τοῦ βασιλίου Λουδοβίκου 16ου, εἶχε πάει στὸ Ἀρσαμπὼ γιὰ νὰ μείνι λί- γο καιρὸ, μακριὰ ἀπὸ τὴ βασιεῖα ἐθιμοτυπία τῆς Αὐλῆς τῶν Βερ- σαλλιών.

Ενα πρωί, ἡ δεσποινίδα ντὲ Κοντὲ εἶχε βυῖα νὰ κἀν, ὁλομύ-
ναχη, χωρὶς συνοδεία, ἕνα περι-
πατο στὸ γειτονικό δάσος, Ξανθί-
νακ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νεο-
ρὸ ἀξιωματικό, ποὺ εὔτυχε νὰ περ-
ναῖ, τὴν ὥρὰ ἐκείνη, ἀπὸ κεῖ. «Ή-
ταν ἕνα ἀμούστακο παλληκῆρι ὡς
εἰκοσιδύο χρόνων. Μόλις εἶδε τὴ
νέα, δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὸ
θυσμασμὸ τοῦ γιὰ τὴν ἐξαιρετι-
κὴ της ὁμορφί-
ας. Καί, μὲ αὐθό-
ρητη κίνηση, τῆς προσέφερε τὸ
χέρι του, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ
κατέβῃ τὰ λίγα σκαλιά τῆς εἰσ-
όδου τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ δεσποί-
νις ντὲ Κοντὲ δὲ δυσκολεύτηκε
νὰ ματεύσῃ τὴ συγκίνησι τοῦ
νεορῶ. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἐκδόλωσι
αὐτὴ ἐγίνε μὲ τρόπο σεμνὸ, ἡ νεο-
ρὰ ἀκούμπησε στὸ χέρι τοῦ ἀξιω-
ματικοῦ, χαμογελώντας.

— 'Επιτρέψτε μου να σ'αυ-
στηθώ, ψιθύρισε εκείνος, πού εἶ-
χε ἀναγνωρίσει ποιά ἦταν ἡ δε-
σποινίδα. Μὲ λένε Μπερνού ντὲ
Ζερζαίβαί. Εἶμαι ἀνθυπολοχαγὸς
στὸ τρίτο τάγμα πυροβολητῶν...

‘Ο τόνος τῆς φωνῆς του κι’ ἡ λήψις τῶν ματιῶν του ἔκαναν τὴ Λουίζα νὰ νοιώσῃ κι’ αὐτὴ μιά προέδρευση παραχρῆσιν τὴν καρδιά. Κυττάξαι προσεχτικὰ τὸ νεαρό — ἡ Λουίζα ἦταν πέντε χρόνια μεγαλύτερη του — καὶ καταλαβεὶ σὸ τί τὴν ἐκφράσται τὴ φυσιογνωμία του, ὅτι ἦταν ἀγνός, τρυφερός κι’ ὅτι ἡ καρδιά του δὲν εἶχε ἀνοίξει ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς γάμψης.

— Τί ὥραία μέρα! τὴν σημειο- νή! ψιθύρισε ἡ Λουίζα, μ’ ἕναν ἐλαφρό ἀναστεναγμό. Τί ὥραία, ποὺ θὰ εἶναι τώρα σὸ δόσος!...

— Θα είναι πολύ ωραία, απο-
κοίθηκε δειλά ο Μπερνάρ. Μά θα
ήσουν άξιος να σάς συνοδεύσω
λίγο:

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ὦμας
μετάνιωσας ἀμέσως γιὰ τὰ τολ-
μὰ λόγια, ποὺ εἶπε στὴν ἐξα-
δέλφη του βασιλιά. Κοκκίνισε, ἔ-
χασε τὴν ψυχραιμία του καὶ χα-
μήλωσε τὰ μάτια του, ντροπισ-
μένος. Ἡ Λουίζα τὸν βοήθηε τό-
σο συμπαθητικὸ μ' αὐτὴ τὴ δει-
λία του, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ κρα-
τήσῃ τὰ γέλια της.

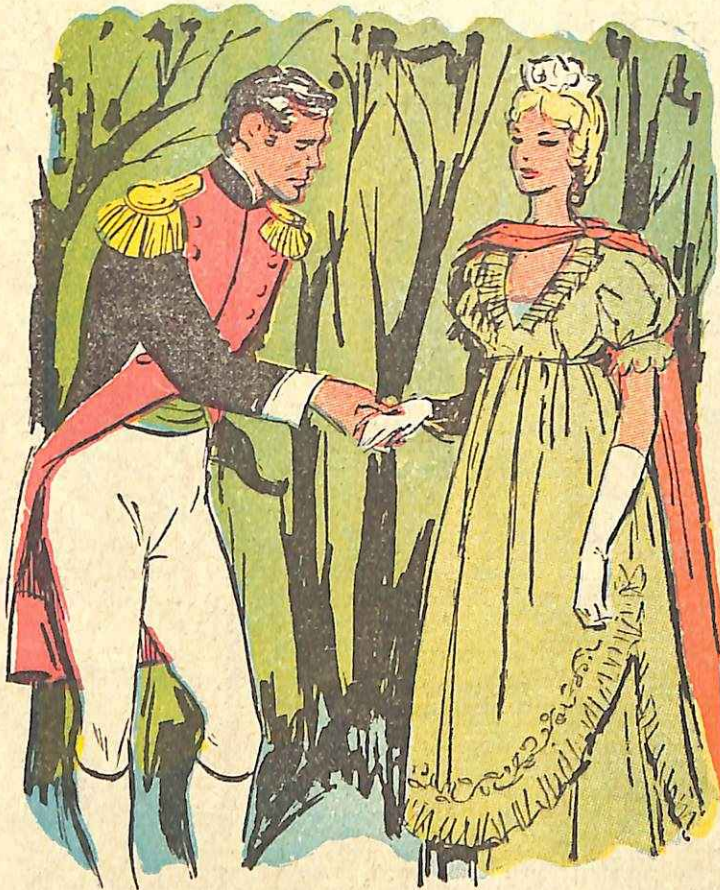
— Εἶμαι τρομερὰ θυμωμένη
γιὰ τὴν τόλμη σας, κύριε ἀνθυ-
πολοχάγέ τοῦ εἶπε σοβαρά

— Θεέ μου! Τὸ κατάλαβα,
τραύλισε ὁ Μπερνάρ.

— Καὶ γιὰ νὰ σὰς τιμωρήσω, συνέχισε ἡ Λουίζα, θὰ σὰς ἐπιβάλλω νὰ μὲ συνοδεύσετε ὡς τὸ δάσος, ὄχι, λίγο, ὅπως μοῦ ζητήσατε, ἀλλὰ... πολὺ! Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὴ ἡ τιμωρία;...

— "Ας μπορούσε να διαρκέσει αυτή η τιμωρία όσο και η ζωή μου!... φώναξε χαρούμενος ο ανθυπολοχαγός.

Υστερα από μιὰ βδομάδα, οί
εὐγενεῖς, πού βρίσκονταν στο Ἄρ-
σαμπῶ, εἶχαν συνηθίσει νά βλέ-
πουν κάθε πρωτὶ τὸ Μπερνάρ καὶ
τὴ θεσποινίδα ντὲ Κοντὲ νά κά-
νουν μακρυνοὺς περιπάτους. Ἀπὸ

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συστηθῶ, ψιθύρισε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

καθενός ὅμως τὴ σκέψι δὲν πέ-
ρασε κι' ἡ εὐλαχίστη κακὴ ὑπό-
νοια. Κανείς δὲν μπορούσε νὰ φαν-
τασθῇ, ὅτι ἔνας ἀξιωματικός, ποὺ
δὲν ἄνῃκε στὴ ἱστορικὴ οἰκογένεια,
θα τολμοῦσε ποτὲ νὰ ἐρωπύετο ἐν
ἐξουσίᾳ τοῦ βασιλιά. Κι' οὕτως
μπορούσε κανεὶς νὰ διανοηθῇ, ὅτι
ἡ περὶ τὴν δεσποινίδα τὴν Κοντὲ
θα εἶναι τὸ θάρρος σ' ἕνα ἀση-
μαντὸ ὑπὸχρόν της νὰ τῆς κάνῃ
μιά ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση.

Ἡ ἀλήθεια ὁμοῦ εἶναι, ὅτι ἡ ἐρωτική ταραχὴ τῶν δύο νέων μεγάλωνε. Μέρα μετὰ τὴν μέρα ἀποζητούσαν τὴ μοναξιά, μακριὰ ἀπὸ τὰ ἀδιόκριτα βλέμματα.

Συνδυά, ὁ Μπερνάρ ἀπλώνει τὸ μανδύα του σὲ κομμάτι πέτρα, γιὰ νὰ καθήσει ἡ δεσποινίδα τῆς Κοι-
τέ, Γονάτζε κι' αὐτὸς καὶ...Σ'
κὺτταρε ἀμύλητον στὰ μάτια...Σ'
αὐτὲς τὶς στιγμὲς, τὸ χαμογελο-
χάσιον καὶ μὴ ἐκέκρασι βα-
θειάς μελαγχολίας ἀπλώνονταν στὰ
παιδιαιτικά χαρακτηριστικά του.
Ἡ Λουίζα τότε γυροῦσε ἄλλως
τὸ κεφάλι της, Φοβόταν ὅπως
ἡ ἄφωτη ἱκεσία τῶν βλεμμάτων
του, τὴν ἔκανε κομμάτι ὥρα νὰ πέ-
σει στὴν ἀγκαλιά του!...

Ἄγαπούσε τὸ Μπερνάρ μ' ὅλη
τὴ φλόγα τῆς καρδιάς της. Διά-
βαζε στὰ μάτια του καὶ τὸ δικό
του καύμό. Ἦξερε πὼς κι' ὁ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Μπερνάρ καὶ
τὰ μάτια του πλημμύρισαν ἀπὸ
δάκρυα.

★
Μόλις η Λουίζα γύρισε στ' ἀ-
νάκτορα τὼν Βερσαλλιών, ἡ πώ-
τη της δουλειὰ ἦταν νὰ εἰσφοι-
τηθῇ τὸ ἀδελφὸ της, τὸ δοῦκα ντ'
'Ανγκιέν καὶ τοὺς συγγενεὶς της
ὅτι ἀγαποῦσε ἕναν ἀξιωματικὸ
καὶ ὅτι τοὺς ζητοῦσε τὴν ἀδεία
νὰ τὸν παντρεύη. Μὰ, ὅταν οἱ
συγγενεὶς της ἔμαθαν πὺς ἡ Λουί-
ζα ἀγαποῦσε ἕνα νέο ταπεινὴς κα-
ταγωγῆς, θύμωσαν μαζί της. Τῆς
ἀπαγόρευσαν μάλιστα νὰ τοὺς
ἐπακάνῃ λόγοι γι' αὐτὸ τὸ γάμο.
Μονάχα ὁ ἀδελφὸς της, ὁ δοῦκας
ντ' 'Ανγκιέν, θὰ ἦταν διατεθειμέ-
νος νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν του
γι' ἀκόμη νὰ βοηθήσῃ τὴ Λουίζα...
Μὰ, τὴν τελευταία στιγμὴ, ἀνα-
κατεῦθεκε στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ γι'
ὁ βασιλικὰ, γιὰ νὰ δηλώσῃ κα-
τηγορηματικὰ στὴν ἐξαδέλφου του,
ὅτι δὲ θὰ τὴν ἀφῆνε νὰ πάρῃ
ἄλλα ἕναν ἀσχημὸν ἀξιωματικόν.
Ἡ Λουίζα κατάλαβε τότε πὺς δὲν
τῆς ἔμενε καμμιά ἐλπίδα γιὰ νὰ
πραγματοποιηθῇ τὴν ἐρωτικὴν εὐ-
τυχίαν της... Μὰ δὲν ἔπαψε νὰ λα-
τρεύῃ τὸ Μπερνούρ...

Πέρασαν χρόνια από τότε. Στο διάστημα αυτό, η Λουίζα, διατηρώντας ζωνική την αμνησία του Μπερναύ — αδιόφορο αν δεν τον έχανσε από το 1768, κι' αν δε μπόρεσε να μάθει τί απόγινε — απέκρυψε πολλές αιτήσεις γάμου. Ήθελε να μείνει πιστή στον άντρα, που έρωστούθηκε. Ο Μπερναύ τριγυρνώντας πάντα κοντά της σά σκιά — σά σκιά όμως πιο ζωντανή από τους ανθρώπους, που έβλεπε η Λουίζα τριγύρω της.

Μία μέρα, ξέσπασε στη Γαλλία η θύελλα της επανάστασης. Θύελλα που ξεριζώνει θρόνους. Ή Λουίζα παρασώθηκε κι αυτή και βρέθηκε στην 'Αγγλία με πολλούς άλλους ευγενείς. Ωστόσο, την παραμονή της αναχώρησής της από το Παρίσι, η Λουίζα έλαβε ένα γράμμα από το Μπεντράν. 'Ο αξιωματικός πήρε, επί τέλους, το θάρρος να της γράψει, γιά να της πει, ότι την αγαπούσε άκοιμη τρελλά και να την πληροφορήσει, ότι είχε κάνει όρο να μη παντρευτεί ποτέ, άφου δε υπέροσε να ένωσή με τη μοναδική γυναίκα, που αγάπησε!...

Φύλαξε στην ξέρια της περισσό-
τερο κι' από τα κοσμήματά της.
Κι' οι άλλοι σύντροφοι της δυσ-
τυχίας της παραξενευόνταν, όταν
την έβλεπαν να χαμογελάει κά-
που-κάπου, σά να μην της είχε
κοστίσει διόλου η συμφορά, που
βρήκε την οικογένειά της.

Ἡ Λουίζα ἔκλαψε μόνο, ὅταν
ᾤσθη τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀ-
δελφοῦ της, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὶς
σφαίρες ἐνὸς ἐκτελεστικοῦ ἀπο-
σπάσματος.

★
Στὰ 1815, μὲ τὴν παλινόρθωσι
τῆς βασιλείας, ἡ Λουΐζα ξανα-
γύρισε στὸ Παρίσι, γιὰ πιά καὶ
κουρασμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ, μὰ δια-

πρωινάς απάντα ζωορή στην καρδιά της την εικόνα του λατρευτού της Μπερνανό. Τί είχε απογίνει, άσχα, ὁ Μπερνανό ντὲ Ζερζαίβαι; Ζούσε ακόμη ἢ πέθανε; Ἡ Λουίζα δὲ μπόρεσε να μάθῃ τίποτα γι' αὐτόν. Ὡστόσο, ὡς τὴν τελευταία της στιγμήν — πᾶς ἔμελλε καλόγρια στὸ μοναστήρι τοῦ Τρεμπλάν, διατί τὸν ἔβλεπε

Γευγλυ — δὲν ἔπαυε νὰ θυμᾶται τὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο ἔρωτα τῆς ζωῆς τῆς.

MOPIE MAINTRON

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙ
 ΤΩΝ ΥΠΕΡΠΟΝΤΙΩΝ
 ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ

Ἀντίδοτο κατὰ τοῦ
τεντυμπούσμου

ΑΝΑΜΕΣΑ στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, τὸ Λονδίνο ἔχει ἀναμφισβήτητα, τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ τέντυμψιῶν. Κι' ὡστόσο, παράλληλα μετ' ὁ κύμα αὐτὸ τοῦ τέντυμψιμοῦ, πρᾶτται μιὰ ἄλλη κίνηση, πλὴ εἶναι μοναδική ἰσως στὰ χροικὰ τῆς ἱστορίας. Σ' ἓνα παλιὸ κτίριον τῆς Τράφαλγκ Σκουᾶρ, λειτουργεῖ ἀπὸ καιροῦ ἡ «Ὁργάνωση Ὑπερπονιῶν Ἑθελοντῶν» γιὰ στρατολογεῖ νέους καὶ νέες γιὰ τίς ὑπερπόντιες χώρας.

Τη στιγμή αυτή, προπαρασκευάζονται εκεί για τὸ ἔργο, πού πρόκειται ν' ἀναλάβουν 300 ἀπόφοιτοι σχολῶν μέσης ἐκπαίδευσεως, 160 φοιτηταὶ ἢ διπλωματοῦχοι ἀνωτέρων σχολῶν καὶ 36 εἰδικευμένοι τεχνίται, πού ἐργάζονται ἤδη.

Οι έβελονται αναλαμβάνοντι την υπυρχέωσι να προυφέροντι τής ύππρσής τους στις χώρες, όπου θά άποσταλούν 'πτι ένα έτος. Στο διάστημα αυτό η άργύριωσις τους έξασφαλίζει τροφή και στέγη. Για τα μικρά τους εξόδα τούς παρέχεται, ές άλλω, μία χωστήτη λίρα (85 δραχμές) την έβδομάδα.

Μεταξύ των έθελοντών συγκαταλέγονται τεχνίτες, που αμειβόμενοι πλουσιονόμοι-ρα, όπως π.χ. κάποιος Τόμ Μιλς, που εργαζόταν στη μεγάλη εταιρεία αυτοκινητών Ρόλς-Ρόις, με εβδομαδιαίες απολαμές 17 χιλιάτων λιρών (1445 δρχ/μήνα). Σήμερα θα πήρουν 1 μόνο χίλιση λίρα την εβδομάδα. 'Η εταιρεία, όμως, ανέλαβε την υποχρέωση να τον προσλάβει και πάλι μόνος επί-προσέμει από την απώλειά του, που συνίσταται στο να βοηθήσει στην κατασκευή μίας σχολής γ.ά τυφλών στο 'Αντεν.

«Ένας άλλος τεχνίτης της Ρόλς-Ρόυς, που έπαιρνε 20 χρίστίνες λίρες την εβδομάδα, εργάστηκε ένα χρόνο στην 'Αντίς-Αμπέμπια, κατασκευάζοντας τεχνητά μέλη για άρρωστους με φθνή και πρόγεια υλικά.

Μιά θελόντριά, ή Βαρδάρη
 "Ολνκρον, διδασκάλισσα τής γυ-
 μναστικής, είπε: «Είμαι εύτυχι-
 σμένη γιατί θά μπορούσα νά δι-
 δάξω αυτά, που έμαθα σέ νέες,
 που έχουν μεγαλύτερη άνάγκη
 από τίς συμπατριώτισές μου».

Μιά άλλη νέα, η Βορδισσα Ζα-
λισμπύρη, πρόκειται να πάη στην
Ουγκάντα, ως δασκάλια σε μία
σχολή κωφολάλων. Οι γονείς της
έκαναν τὰ πάντα γιὰ να της με-
ταπέσουν. «Άλλ» άναγκάστηκαν
να υποχωρήσουν μπροστά στην
έπιθυμία της.

Προτού φύγουν, οι έθελοντα υποβάλλονται σε ώριμη και προπαρασκευη, για να μπορούν ν' αντιμετωπίσουν τις νέες συνθήκες ζωής στις χώρες, όπου θα αποσταθούν. Εξασκούνται επίσης σε σταθούν. Εξασκούνται πρακτικές εργασίες, μαθαίνουν στοιχειώδεις γνώσεις νοσοκομειακής περιθάλψης, κλπ.

Μεταξύ των συστάσεων, που παραχένονται στις νέες είναι, ότι δέν πρέπει να ντυνώνται και νά χτενίζονται με προκλητικό τρόπο. Τους παρέχεται επίσης η σύσταση να μη συνάφουν ερωτικές δεσμούς και να μείνουν μακριά από την καλούμενη κοσμική ζωή, για να μπορούν ν' αφοσιωθούν στο έργο, για το οποίο προορίζονται.

Σὰν καλὴ νοικοκυρά,
πρὶν βάλετε τὸ φαγητὸ σας στὴν φωτιά,
φροντίζετε
νὰ διαλέξετε τὰ ἐκλεκτότερα ὑλικά,
νὰ καθαρίσετε προσεκτικὰ τὴ κατσαρόλα,
... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ.

FIAT

Ἄν εἶχατε τὴν περιέργεια καὶ τὸν τρόπο νὰ
 δῆτε μὲ τὸ μάτι τοῦ μικροσκοπίου τὰ τοπικὰ
 θαμνώματα τῆς κατασφάλας, τὰ χειροῦλιά της
 τὸ στόμιο τοῦ νεροχύτη σας, κ.λ.π. θὰ δια-
 πιστώνατε μὲ τρόπο πῶς σὲ κάθε γραμμῇ, σὲ
 κάθε θάμνωμα, σὲ κάθε σχισμῇ, ἔνα δόλο-
 κληρο πληθὺς μικροβίων ζῇ, κινεῖται καὶ
 ἀναπτύσσεται φθλιασμένο ἐκεῖ.

Μόλις περάση ο μαγικός άφρός του ROLI από όλα αυτά, τίποτε πλέον δεν υπάρχει. Τόσων τὰ μικρόβια, όσων και τὰ θαμπώματα-φωλιές, έχουν εξαφανισθεϊ...

Γιατί το ROLI σκοτώνει άμέσως κάθε παρά-
σιτο, στίλβώνει κάθε έπιμόλυνση...

Με το ROLI όλα αστράφτουν... όλα έχουν την σφραγίδα της υγείας.

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ - ΣΤΙΛΒΩΝΕΙ

Roli

ΤΟ ΤΣΑΪ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ

Οι απλές και σοφές συμβουλές των Κινέζων

Η σοφία των Κινέζων μās αποκαλύπτει τα μαγικά μυστικά της ομορφιάς, που κλείνονται σ' αυτό το φυτό και στο αρωματικό του άφένημα. Ακόμη και τα μάτια και τα δόντια, με την κατάλληλη χρήση του τσαγιού, αποκτούν ξεχωριστή λάμψη!

ΓΙΑ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑ

Στις πιο αυστηρές δίαιτες αδυνάτισματος, μα και για την απλή διατήρηση της γραμμής, το πρώτο που πρέπει να απορριφθεί κανείς είναι τα υγρά, δηλαδή τα ποτά. Το μοναδικό, που επιτρέπεται ή μάλλον συνιστάται σε μία δίαιτα αδυνάτισματος είναι το τσάι.

Για να κάνει πραγματικά καλό το τσάι, δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ βαρύ, ούτε πολύ ελαφρύ και τα φύλλα του δεν πρέπει να βράσουν. Γιατί το τσάι είναι ένα άφένημα, που πρέπει να μην πίνεται ποτέ ξαναζεσταμένο, αλλά πάντα μόλις θα έχει ετοιμασθεί. Πρέπει να πίνεται ζεστό και συχνά χωρίς ζάχαρη.

Όταν γίνει συνήθεια και χωρίς ζάχαρη ή γέυση του είναι ευχάριστη. Πολλοί, μάλιστα, ισχυρίζονται ότι η ζάχαρη καταστρέφει το άρωμα του τσαγιού. Μπορείτε να το πίνετε σκέτο ή με μία φετίτσα λεμόνι.

Στις δίαιτες αδυνάτισματος πρέπει να δοχέστε την ημέρα σας μ' ένα φλιτζάνι τσάι ζεστό, έστω και με ζάχαρη. Έτσι, κατά το διάστημα της ημέρας, θα το πίνετε κρύο, έστω και σε μεγάλη ποσότητα.

Μπορείτε, ακόμα, να πιείτε τσάι με ζάχαρη, αλλά χωρίς βότσα, να το συμπληρώσετε με βουτυράκια. Το πολύ να το συνοδεύετε με δυο ζερά μπισκότα. Τελειώνετε την ημέρα σας με τσάι.

καυτό και πολύ ελαφρύ με λίγη ζάχαρη, που όχι μόνο ωφείλει στο αδυνάτισμα, αλλά χρησιμοποιείται σαν καταπραϊντικό, διευκολύνοντας τον ύπνο, (ενώ, αν είναι βαρύ, γίνεται διεγερτικό).

Αντί για νερό, πίνετε τσάι και κατά το διάστημα της νύχτας στην περίπτωση, που θα αισθανθήτε δίψα. Η διουρητική του επίδραση βοηθάει την αποτοξίνωση και λύνει τα λίκτα.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ένα άφένημα από ελαφρό τσάι χρησιμοποιείται για να δυναμώσει το φορμάρισμα. Μετά το κανονικό λούσιμο, ρίξτε πάνω στα μαλλιά σας το ζεστό τσάι και αφήστε το πέντε λεπτά. Το στέγνωμα γίνεται πιο γρήγορο και τα μαλλιά κρατούν καλύτερα το φορμάρισμα και αποκτούν συγχρόνως μια απόχρωση πιο ζεστή.

Σε όσοι πιο μεγάλη, το τσάι αντιστοιχεί στο νερό για το λούσιμο και για το ξέβγαλμα είναι ένα θαυμάσιο απολιπαντικό για τα λιπαρά μαλλιά.

Μ' αυτό θεραπεύεται ή υπερβολική αμηχανία.

Για να κάνετε ένα λούσιμο ή γράζισμα, χωρίς δηλαδή να βρέξετε εντελώς το κεφάλι, φτάνει να διατηρήσετε τα χρησιμοποιούμενα φύλλα του τσαγιού, δηλαδή εκείνα που μένουν στο βάθος της τσαγιέρας, όταν θα σερβίρετε το τσάι στα φλιτζάνια. Τα μαλλιά θα ά-

πολυπλυνθούν και θα καθαριστούν ως εκ θαύματος, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, που χρησιμοποιείτε για να βγάλετε τους λεκέδες από τα χαλιά (με επιθέματα από τα άκονη υγρά φύλλα του τσαγιού και ύστερα με ζωηρό δούτσισμα). Μ' αυτό το σύστημα χαρίζετε περισσότερη φως και λάμψη στα μαλλιά σας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Με λίγο μπαμπάκι περνάτε το τσάι πάνω στο πρόσωπο, στο λαιμό, στο ντεκολτέ, στα μπάστα. Είναι ένα θαυμάσιο τονωτικό και ένα μαγικό στυπτικό για τους διεσταλμένους πόρους.

Αν θέλετε να αποκτήσετε ή επιδερμίδα σας ένα πιο ζεστό χρώμα, μπορείτε να κάνετε κομπρέσες με δυνατό τσάι, αφήνοντάς τις σαν πραγματικές μάσκες τουλάχιστον για μισή ώρα. Προκειμένου για το παλιό εκείνο σύστημα, που οι γυναικες μας χρησιμοποιούσαν, για να βάφουν τις δαντέλλες ή για να άνανεύσουν τα ξεθωριασμένα υφάσματα.

Το τσάι εισχωρεί στους πόρους και όχι μόνο υποδοχάει την παραγωγή μελανίνης μα και ενισχύει τους ιστούς.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ

Για να αφαιρέσετε από τα χέρια τις λεγόμενες «καφετιές» κηλίδες, που φαίνονται σαν χοντρές φασίδες και που παρουσιάζονται συνήθως μετά τα σαρόντα ή είναι δυνατόν, ανεξάρτητα με την ηλικία, να παρουσιαστούν κατά το διάστημα της εγκυμοσύνης ή να προκληθούν από ηπατικές ανωμα-

Με λίγο μπαμπάκι περνάτε το τσάι πάνω στο πρόσωπο...

λίες μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το τσάι.

Οι λεκέδες αυτοί τοίβονται με λίγο μπαμπάκι βουτηγμένο σε ελαφρό άφένημα τσαγιού, στο οποίο θα έχει προστεθεί άφθονος χυμός λεμονιού. Μ' αυτό το σύστημα οι «καφετιές» κηλίδες άπο χρωματίζονται αξιοσημείωτα και σε πολλές περιπτώσεις εξαφανίζονται.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΜΨΗ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Ωφελούν κομπρέσες από ελαφρό και χλιαρό τσάι. Αφαιρούν το κοκκίνισμα και το πρήξιμο από τα βλέφαρα και εξαφανίζουν κάθε κοκκίαση. Το σύστημα αυτό συνιστάται ιδίως σ' εκείνες που μένουν πολύ στο ύπαιθρο, σε όσες είναι αναγκασμένες να διαβάσουν ή να κυττάζουν επίμονα δουλεύοντας και σε όσες κοιμούνται τα μάτια τους με πολύ έντονο τεχνητό φως.

Τα επιθέματα του τσαγιού χαρίζουν διαύγεια και λάμψη στα μάτια. Το τσάι είναι πολύ καλό και για τις βλεφαρίδες: τις κάνει πιο σκούρες και πιο δυνατές.

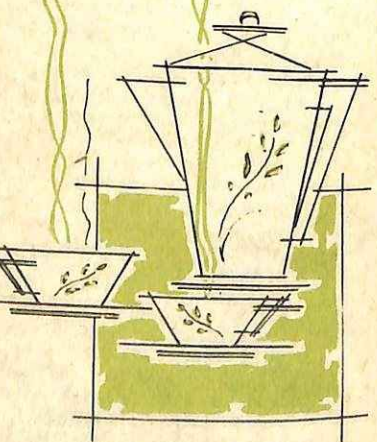
ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Πίνοντας πολύ τσάι ευεργετείτε τα δόντια σας. Το τσάι καταπολεμά την τερηδόνα, γιατί περιέχει γλάριο, ουσία που χρησιμοποιείται στις περισσότερες οδοντοπαστες. Τρίβοντας τα δόντια μ' ένα βουτύρο τσάι, που το έχετε μουσκέψει προηγουμένως στο τσάι, τ' απορρίψετε και κάνετε το σφάλπο τους πιο λαμπερό.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΥΑΙΣΘΗΤΑ ΠΟΔΙΑ

Δοκιμάστε ποτέ να κάνετε ένα ποδόλουτρο με τσάι; Όταν οι κνημίες είναι πρησμένες και τα πόδια κουρασμένα και πονάνε διψήστε τα σε μία λεκανίτσα με άφένημα τσαγιού και αφήστε τα εκεί αρκετή ώρα. Θα τα νοιώσετε να ξαναγίνονται ελαφρά και ξεκούραστα.

Αυτές είναι οι απλές, μα σοφές συμβουλές, που δίνουν οι Κινέζοι και που μās βοηθούν να καταπολεμήσουμε πολλά καθημερινά μικρά ατυχήματα, όλα μ' ένα απλό άφένημα τσαγιού. Τσάι για λεπτή γραμμή, τσάι για λαμπερά μαλλιά, τσάι για επιδερμίδα λεία και με χρώμα ζεστό, τσάι για φωτεινά μάτια, τσάι για λευκά δόντια και τσάι για ξεκούραστα πόδια. Το τσάι είναι ένα αληθινό πολύτιμο φυτό.

ΟΙ «ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΣΤΕΣ» ΤΩΝ ΚΑΖΙΝΩΝ

«Κοσκινίζουν» την πελατεία τους

ΣΤΑ μυστικά σημειωματάρια των «φυσιολογιστών» των ευρωπαϊκών Καζινών περιέχονται σκίτσα προσωποποιήτων, σαν τον Τσάρλσιλ, το Φαρούκ, το Ντούγκλας Φαίρμπανκς, τον Άγα Χάν ή τον πρίγκιπα Φίλιππο της Αγίας, Κοντά σ' αυτά, υπάρχουν και χιλιάδες άλλα, όλων των πελατών, που συχνάζουν στα μεγάλα Καζίνα.

Δε μπορεί να θεωρηθούν πραγματικά, ολοκληρωμένα σκίτσα, όπως αυτά που ξέρομε. Ωστόσο, δίνουν πολύτιμες πληροφορίες για τα πρόσωπα, που άφορουν.

Αυτή, άλλωστε, είναι η δουλειά των «φυσιολογιστών» των Καζινών: να προσέχουν κάθε καινούργιο πελάτη, να μαρτυρούν το χαρακτήρα του απ' το πρόσωπο και την εμφάνισή του και να κρατάνε σχετικές σημειώσεις. Έτσι, έχει δημιουργηθεί μία μυστική «συλλογή», που πλουτίζεται με 20.000 καινούργια σκίτσα κάθε χρόνο. Μόλις οι «φυσιολογιστές» ιδούν ένα νέο πρόσωπο να πλησιάζει στα τραπέζια του παιγνιδιού, το σκιστάρον σ' ένα βιβλιαράκι τους και προσθέτουν μερικά συνθηματικά σημεία, που τους επιτρέπουν στο εξής να το αναγνωρίσουν, όταν το ξαναδούν.

Ένας απ' τους γνωστότερους «φυσιολογιστές» είναι ο Άδολφος Γκριλλο. Κάνει τη δουλειά αυτή επί 43 ολόκληρα χρόνια. Και μπορεί να αποφανθεί, με την πρώτη ματιά, αν ένας νεοφερμένος είναι καλός ή ανεπιθύμητος πελάτης, να υπολογίσει την ηλικία του, να μαρτυρήσει την εθνικότητά του, κλπ. Κι' όλ' αυτά, τα σημειώνει συνθηματικά στο βιβλιαράκι του.

Ένα μικρό τρίγωνο π. χ. σημαίνει, ότι ο πελάτης είναι αμφίβολος, ότι ο πελάτης είναι πρεφίβολος, εντυπωσιασμένος, ότι πρέπει να επιδίδεται. Προκειμένου να γυναικά, μία κόκκινη κουκκίδα έχει τη σημασία πως δεν πηδάει στο Καζίνο για να παίξει, αλλά για να ψαρέψει άντρες...

Κι' αφού μιλήσαμε για τις γυναίκες, πρέπει να αναφέρουμε, ότι αποτελούν ειδικό πρόβλημα για τους «φυσιολογιστές» — «Πώς να τις αναγνωρίσεις — λέει ο κ. Γκριλλο — αφού αλλάζουν τα μαλλιά τους, τη μύτη τους, το κάθε τι. Μόνο τα μάτια τους μένουν αμετάβλητα!».

Γι' αυτό, δε χάνει τον καιρό του για να τις σκισάρη. Σημειώνει για να τις σκισάρη, τον με ώνει μονάχα στο κανόνι του, με το συνθηματικό του κώδικα, τη φαινομενική ηλικία τους, το άνω στήμα και το χρώμα τους.

Ωστόσο, παρ' όλα τα προβλήματα, που δημιουργούν στους «φυσιολογιστές» οι γυναίκες είναι ευπρόσδεκτες και περιηγήτρες στα Καζίνα. Γιατί, αν αυτές δεν παίζανε, τα Καζίνα θα χάνανε τα 80% της δουλειάς τους.

Έτσι βεβαίως τουλάχιστον ο κ. Γκριλλο. Και πώς εξηγεί την άποψή του;

«Η γυναίκα δε σταματάει το παιχνίδι, όταν χάνει. Γιατί λέει με το νού της πως θα της δώσει κι' άλλα λεφτά ο σύζυγος ή ο φίλος της. Αντίθετα, ο άντρας υπολογίζει τα περιθώρια, τις δυνατότητές του, και ξέρει πότε

πρέπει να σταματήσει». Όπως όμως οι γυναίκες χάνουν πολλά, έτσι μπορούν και να κερδίσουν πολλά. Ο κ. Γκριλλο αναφέρει τη χαρακτηριστική περίπτωση μίας Νοτιοαμερικανίας, που άρμισε κάποτε μέσα στο Καζίνο, έσπρωξε τον κόσμο για να περάσει, πλησίασε βιαστικά σ' ένα τραπέζι της ρουλέτας κι' άρχισε να παίζει.

Όταν τελείωσε, έπειτα από μαρικές ώρες, ή τσάντα της ήταν παραφουσκωμένη από λεφτά! Έξηγησε δε στον κ. Γκριλλο, ότι βιαζότανε τόσο πολύ, γιατί ήξερε καλά πως θα κερδίσει.

«Πήρα το τράνιο σήμερα το πρωί στις 7 — είπε. Το διαμέρισμά μου, στο Βαγιόνι, είχε αριθμό 7. Κι' ο αριθμός της κάμαράς μου, στο ξενοδοχείο, που έμεινα, ήταν επίσης 7. Πρόσθεσα λοιπόν αυτά τα τρία εσάτνια κι' έπαίξα στο 21. Πώς ήταν δυνατό να χάσω;».

Φυσικά, ο κ. Γκριλλο και οι συνάδελφοί του πρέπει να ξέρουν εκείνους, που έχουν γραφή στο «μαυροπίνακα» των Καζινών, γιατί έχουν κάνει κλοπές, απάτες, φασαρίες... Τους επισημαίνουν άμεσα, αν τυχόν παρουσιαστούν κάπου, και τους απαγορεύουν την είσοδο.

Επίσης δεν επιτρέπουν την είσοδο στους ακατάλληλα ντυμένους — μόνο πού, σ' αυτή την περίπτωση, πρέπει να φερθούν με λεπτότητα και διακριτικότητα, για να μη προσβάλουν τον πελάτη.

Πραγματικά, στα Καζίνα εξακολουθεί πάντα να είναι υποχρεωτικά το σασκάκι και η γραβάτα. Δε μπορεί κανείς να μη με κοιτομάνικο πουκάμισο, όση ζέση κι' αν κάνει. Υπάρχει μάλιστα συνήθως στη γκαρνταρόμπα μία συλλογή από γραβάτες, που τις δανείζει το Καζίνο στους πελάτες, που παραλείψανε το απαραίτητο αυτό εξάρτημα της εμφάνισής τους.

Ωστόσο, για ώριμους, μπορεί να γίνει εξαίρεση. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Άγα Χάν, που είχε μία βύλλα δίπλα στο Καζίνο της Ντωβίλ και πήγαινε συχνά να παίξει, δίχως σασκάκι ή γραβάτα.

Κάποτε μάλιστα, ενώ ο κ. Γκριλλο προσπαθούσε να πείσει κάποιο πελάτη να φορέσει μία απ' τις γραβάτες του Καζινού, πέρασε δίπλα τους ο Άγα Χάν, φορώντας πουκάμισο κοιτομάνικο και μπλουζ-τζήν.

Πώς τόν άφινετε, αυτόν; διαμαρτυρήθηκε ο πελάτης. Μά αυτός είναι τεχνίτης, ήλεκτρολόγος, δικαιολογήθηκε μ' ετοιμότητα ο κ. Γκριλλο.

Ο πελάτης πείστηκε, φόρεσε τη γραβάτα και πήγε να παίξει. Έπειτα από λίγο όμως, άρμισε έξω, καταγονακτισμένος.

Τι κατάσταση είναι αυτή; φώναξε. Ο ήλεκτρολόγος παίζει μπασκαρά!...

Κι' ο κ. Γκριλλο δεν κατάφερε να βοηθήσει δικαιολογία...

Ο ίδιος ο κ. Γκριλλο δεν παίζει ποτέ! Το παιχνίδι είναι ένα βλαβερό πάθος — λέει με ειλικρίνεια. Τελικά, κανείς δεν κερδίζει... εκτός απ' το Καζίνο!..

Δια την διατροφή του παιδιού σας και όλης της οικογενείας σας χρησιμοποιήσατε..

ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

★ **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ** εις ποιότητα. Περιέχει όλες τις βιταμίνες και τα συστατικά του πλέον εκλεκτού γάλακτος. Είναι τελείως παστεριωμένον.

★ **ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΛΑ.** Ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ των 300 γραμμ. / δρχ. 17,60 / αποδίδει όσα ποτήρια διαλελυμένον γάλα δίδουν 5 μεγάλα κουτιά έδαπορέ των 410 γραμμ. έκαστον.

★ **ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΛΑ.** Διαλύεται αυτοστιγμεί σε χλιαρό νερό και το χρησιμοποιείτε ανά πάσαν στιγμήν, ως ρόφημα και διά την παρασκευήν φαγητών, γλυκισμάτων κλπ.

ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ - ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ

Προϊόν του φημισμένου εργοστασίου FRANCE - LAIT που αποτελεί

ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΗΤΟΣ & ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ Γεν. Αντιπρ. ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, ΑΙΟΛΟΥ 78, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 226.383

ΑΝ με ρωτούσε κανείς, λίγους μήνες πριν, ποιά είναι ή πιο εύτυχημένη γυναίκα του κόσμου, θα απαντούσα αδιάσπαστα:

— Έγώ, ή Λουσιέν Ρουσσώ!

Είχα τον πιο τρυφερό, τον πιο άφασιαμένο, τον πιο πιστό άντρα του κόσμου!

Ο άντρας μου έκανε με τ' αυτακίνητό του μεγάλες περιόδους στις επαρχίες, για να πλασάρη τα ηλεκτρικά ψυγεία του εργοστασίου, που αντιπροσώπευε. Η δουλειά αυτή τον άναγκαζε να λείπη αρκετές μέρες από το σπίτι.

Την παραμονή του γιρισμού του ο άντρας μου μ' έπαιρνε πάντα στο τηλέφωνο:

— Άγαπημένη μου, τελείωσε ή δουλειά μου, μου έλεγε. Άντρω το βράδυ θάμαι πάλι κοντά σου...

Μα ή απογοήτευσί μου ήταν μεγάλη εκείνη την ημέρα. Εφτίαν γλυκό με δαμάσκηνα, που τόσο άρεσε στο Ζάν, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο διευθυντής του εργοστασίου. Με ειδοποιούσε πως ο άντρας μου δε θαρχόταν σήμερα, γιατί χρειάστηκε να κάνει ένα έκτακτο δρομολόγιο στη Ρουέν. Θα γύριζε ύστερ' από δυο ημέρες.

Είλαμα γι' αυτή την καθυστέρηση σαν ένα κοριτσάκι.

Εαφνικά, το κουδούνι της πόρτας μ' έκανε ν' αναπηδήσω.

Δεν περιμένα τέτοια ώρα κανένα. Έτρεξα ν' ανοίξω και βρέθηκα μπροστά σε μιά άγνωστη, που το άραίο της πρόσωπο, δεν ξέρω γιατί, με πάγωσε!

— Τί θέλετε; της είπα ψυχρά.

Η άγνωστη, ωστόσο, είχε ένα πρόσωπο φωτεινό, με μεγάλα γαλανά μάτια, με μακριές βλεφαρίδες και πλασιωμένο από δόξανθα μαλλιά. Τα σφιγμένα χείλη της έδειχναν πως ήταν πολύ ταραγμένη κι' άμυχανη.

— Η κυρία Ρουσσώ; με ρώτησε, στρίβοντας νευρικά το λουρί της σάκας της.

— Ναι, τί θέλετε; την ξαναρώτησα.

— Να σας δω. Είμαι ή Μαρί Λωριέ, μιά παιδική φίλη του συζύγου σας.

— Παραστείτε, της είπα με το ίδιο ψυχρό ύφος.

Μπήκε μέσα με σταθερότητα, οα νάχε πάρει μιά μεγάλη απόφαση. Κι' έπειτα με κύτταζε κατάματα:

— Να με συγχωρήτε, κυρία μου, αλλά δε μπορούσα πιά να υποφέρω περισσότερο... Πρέπει να σας μιλήσω...

Στεκόμαστε μέσα στο σαλόνι, ή μιά απέμεινε στην άλλη, οα να ετοιμαζόμαστε να δώσουμε μιά μάχη.

Καθήστε, της είπα.

Μα εκείνη άρχισε να περπατά νευρικά, κυττάζοντας το πάτωμα.

— Επί τέλους, μιλήστε! της φώναξα, με μόλις συγκρατημένη αγανάκτηση.

Εκείνη τότε μούρριξε μιά παγερή ματιά κι' άρχισε να μιλά χωρίς άναπαύα:

— Ο Ζάν δεν είναι εδώ, το ξέρω. Πήρε τηλεφώνημα από το διευθυντή του να συνεχίσει το ταξίδι του ως τη Ρουέν. Ήταν μιά ευκαιρία ναρθώ να σας τα πώ... Με το σύζυγό σας γνωρίζομαστε από εδώ και δέκα χρόνια. Άγαπήμαστε τότε και μου υποσχόταν πως, μόλις θάβρισκε μιά θέση, θα με παντρευόταν. Μα ο Ζάν δεν κράτησε το λόγο του.

Όταν έμαθα πως παντρεύτηκε μιά άλλη, πήγα να πρελαθώ από τον πόνο μου. Είχα πιστέψει πως όλα είχαν τελειώσει μεταξύ μας, μα ή μοίρα αποφάσισε διαφορετικά. Συναντηθήκαμε μιά μέρα στην Τουλούζ, όταν ο Ζάν ήθελε να πάρη παραγγελίες από το κατάστημα ηλεκτρικών ειδών, όπου εργάζομαι ως πωλήτρια. Καταλαβαίνετε τώρα την ταραχή μου. Μόλις τον είδα, παρά λίγο, να λιποθυμήσω.

Μα κι' ο Ζάν συγκινήθηκε. Ήρθε κοντά μου και με παρακάλεσε να του δώσω ένα ραντεβού. Ήθελε να μου εξηγήσει τη στάση του και να μου ζητήσει συγγνώμη. Του άρνήθηκα επίμονα, μα με περίμενε το ίδιο βράδυ στη γωνιά του δρόμου.

— Έτσι, μόλις βγήκα από το κατάστημα, με τράβηξε από το χέρι και μ' έβαλε με το ζόρι στο αυτακίνητό του. Σε λίγο βρεθήκαμε σ' ένα άπομερο έξοχικό κέντρο.

— Νόμιζα πως σε ξέχασα, μουπε, σφίγγοντας το χέρι μου, μα τώρα, που σε ξαναβρήκα, νοιώθω πάλι τη φλόγα της παλιάς μου αγάπης να ξαναφουντώνει μέσα μου...

— Τώρα είναι πολύ άργα, του πέταξα με περιφρόνηση. Άφου προσπάμησε μιά άλλη, ν' αψσιωθής σ' αυτήν!

— Συχώρεσέ με, Μαρί, μουπε με συντριβή. Έκανα ένα λάθος, μα θα το επανορθώσω, οα χωρίς από τη γυναίκα μου και θα σε ταντρευτώ!

— Δέν ήθελα να τον πιστέμω, μα εκείνος με ταχειρίστηκε όλα τα μέσα για να με πείσει. Με κατάφερε και τον ξαναείδα την άλλη μέρα... Με συγχωρήτε, ξέρω πως αυτό είναι ένας τρομερός κλονισμός για σας, κυρία Ρουσσώ... Μα πρέπει να σας πώ την αλήθεια. Ή αγάπη του με πλάνευσε. Άπό τότε ο Ζάν έρχεται τακτικά, σε κάθε ταξίδι του, και μένει λίγες μέρες μαζί μου...

— Σωπάστε! φώναξα μ' όλη μου τη δύναμη. Σωπάστε. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Δεν είναι δυνατόν!...

Η Μαρί Λωριέ έκυρνε το πρόσωπό της με τα χέρια της.

— Δυστυχώς, αυτή είναι ή μόνη αλήθεια... Ο Ζάν, παρ' όλες τις υποσχέσεις του, δε θέλει να δώσει μιά λύσι...

Ακολουθώσε μιά φοβερή σιωπή. Η Μαρί Λωριέ πνιγόταν σ' αναπληλά. Την έπιασα από τους ώμους και την τίναξα χωρίς όϊκτο.

— Μιλήστε ως το τέλος! της φώναξα. Τώρα πιά δε μπορείτε να σωπάσετε. Έμπρός, πείτε μου όλη την αλήθεια.

— Περιμένω παιδί... είπε στεναχώντας ή κοπέλλα και σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα. Ο Ζάν μου υποσχέθηκε να σας ζητήσει διαζύγιο. Σας ίκετεύω να του το δώσετε!...

Σύρθηκε στα πόδια μου και με παρακαλούσε με λυγμούς.

— Με λίγα λόγια, θέλετε να στερηθώ την εύτυχία μου για σας; Όχι! της φώναξα με μίσος. Δε σας αξίζει αυτή ή θυσία! Άφου ξέρατε πως είναι παντρεμένος, έπρεπε να τον διώξετε.

Και της έδειξα την πόρτα.

— Όταν έφυγε, σωριάστηκα κι' εγώ σε μιά πολυθρόνα κι' άρχισα να κλαίω πικρά. Είως είναι δυνατόν, αναρωτιόμουν με αγωνία, ο άντρας μου ναμει τόσο υποκριτής; Ο Ζάν δε φαινόταν καθόλου άλλαγμαμένος, δε μούχε δείξει το παραμικρό, που να μπορούσα να υποθέσω πως ήταν ξελογιασμένος με μιά άλλη γυναίκα... Μ' αγαπούσε τόσο πολύ...

Πέρασε τρεις μέρες ανείπωτης αγωνίας. Τέλος, ο Ζάν γύρισε. Με τί χαρά έπρεξε να με φιλήσει!... Έγώ όμως δεν ήμουν έτοιμη να τον υποδεχτώ. Τα μαλλιά μου ήταν άχτένιστα και το πρόσωπό μου χλωμό.

Ο Ζάν άνησυχισε άμέσως. Με πήρε στην άγκαλιά του και με ρωτούσε:

— Τί έχεις, αγάπη μου; Μήπως είσαι άρρωστη;

— Όχι, Ζάν, δεν έχω τίποτα...

Ετοιμάσα το φαγητό και φάγαμε σιωπηλοί.

— Μα πές μου, τί έχεις, Λουσιέν; Είσαι τόσο λυπημένος;

Δε μπόρεσα πιά να κρατηθώ:

— Τί θέλεις ναχω, όταν διαλύεται το σπίτι μου, όταν ο άντρας μου με άπατάει με την παλιά του φίλη;

— Ποιά φίλη; ρώτησε ο Ζάν, κατάπληκτος.

— Τη Μαρί Λωριέ. Ήρθε πριν δυο μέρες και μου τα είπε όλα...

Ο Ζάν πετάχτηκε πάνω.

— Την άσυνειδητή! φώναξε. Κι' εσύ την πιστεύεις;

— Πώς να μην την πιστέμω, άφου ο ίδιος μουπες πως είχατε άλλοτε σχέσεις μαζί της;

— Ναι, είχα και άκριβώς γι' αυτό έπαψα να την εκτιμώ... Είναι μιά ψεύτρα. Μιά κοπέλλα χωρίς χαρακτήρα, που φλερτάρει με όποιον νάναι. Τη γνώρισα, όταν ήμουν στο λύκειο και, για ένα διάστημα, ήμαστε έρωτευμένοι... Άλλά ο έρωτάς μας δεν κράτησε πολύ. Την έπιασα μιά μέρα να φιλιέται μ' έναν άλλο. Άπό τότε δέκομαι κάθε σχέσι μαζί της. Τώρα, μιά να μ' έκδικηθής, έφτιαξε αυτό το παραμύθι, για να μου φορτώσει την ευθύνη της έγκυμοσύνης της...

Στα μεγάλα γκριζά μάτια του, καθρεφτιζόταν τόσο ελκρινεία, τόσο αλήθεια, που δεν ήξερα τί να πιστέμω. Για μιά στιγμή, μουρθε ή επιθυμία να ριχτώ στην άγκαλιά του και να του ζητήσω συγγνώμη. Μα ο έγωισμός μου κι' ή ζήλεια μου μ' έμπόδισαν.

— Τότε γιατί την ξαναείδες;

— Τη συνάντησα τυχαία στο κατάστημα ηλεκτρικών ειδών, στην Τουλούζ, όπου εργάζομαι. Μόλις έφυγα, έπρεξε πίσω μου. Προσπάθησε, με συγκινητικές σκηνές, να με παρασύρη, μα την άφησα στη μέση του δρόμου κι' έφυγα. Ωστόσο, όμολογώ πως τη λυπήθηκα. Φαίνεται πως βρίσκεται σε δύσκολη θέση...

— Όρσά! Στενοχωριέσαι γι' αυτήν! Πες καλύτερα πως την αγαπάς...

Ξέφυγα από τα χέρια του κι' έτρεξα κλαίγοντας στο δωμάτιό μου.

— Άπό τη φοιχτή εκείνη νύχτα, ή ζωή μας

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΑΙΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

άλλαξε δόλοτα. Ο Ζάν έφευγε για τις έμπορικές του περιόδους και γύριζε, χωρίς εγώ να δείχνω κανένα ενδιαφέρον γι' αυτόν. Δεν κοιμόμαστε πιά μαζί και σπάνια καθόμαστε στο ίδιο τραπέζι. Η εύτυχία μας είχε καταστραφή. Άνάμεσα σ' εκείνον και σε μένα έμπαινε διαρκώς το πρόσωπο της Μαρί Λωριέ.

Πολλές φορές ο άντρας μου έκανε προσπάθειες να με πείσει, μα ήμουν τόσο πληγωμένη, που δεν ήθελα ν' άκούσω τίποτα.

Για να βρώ κάποια άνακούφιση στον πόνο μου, έδωαινα κάθε βράδυ με τη φίλη μου Ζινέτ, που είχε κι' εκείνη άποτύχει στο γάμο της κι' είχε παρηγορηθής μ' ένα φίλο.

Στο σπίτι, λοιπόν, της Ζινέτ γνώρισα ένα άπόγευμα τον Ζύλ Μπερτράν. Ήταν ένας ώριος άντρας τριάντα χρόνων. Ήταν ένας ώριος άντρας τριάντα χρόνων. Ήταν ένας ώριος άντρας τριάντα χρόνων.

Τον καιρό του με έφήμερες έρωτικές περιπέτειες. Άπό την πρώτη μας συνάντησι, ο Ζύλ έδειξε πολύ ενδιαφέρον για μένα. Εγώ ούτε τον άπέκρουσα, μα κι' ούτε τούδωσα θάρρος.

Ωστόσο, κατά βάθος, εύρισκα κάποια εύχαρίστησι. Μιά άπογοητευμένη γυναίκα άισθάνεται ίκανοποίησι, όταν ένας ώριος άντρας τη φλερτάρη.

Δέχτηκα, λοιπόν, το φλέρτ του Ζύλ κι' ένα βράδυ του έπέτρεπα να με συνοδεύσει ως το σπίτι μου. Η έκπληξί μου ήταν μεγάλη όταν, φτάνοντας κοντά στο σπίτι μου, είδα άναμένο το φώς στο λίδινγκ-ρούμ. Πίσω από τα τζάμια, είδα τη σιλουέττα του Ζάν, που περιμένε να γυρίσω. Χαίρετήσα εύκάρδια το συνοδό μου, που έσκυψε και φίλησε το χέρι μου. Ο Ζάν είδε τη σκηνή. Πόσο ήμουν άνοητος! Κατά κάποιο τρόπο, είχα έκδικηθής τον άντρα μου!

Ο Ζάν ήρθε και μου άνοιξε. Η θλίψη και ή όργη ήταν ζωγραφισμένες στο πρόσωπό του.

— Ποιός είναι αυτός; με ρώτησε μ' άγανά.

— Ένας φίλος της Ζινέτ. τουπια μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Λουσιέν, σε παρακαλώ, φώναξε τρέμοντας. Δε θέλω να μη άλλος άντρας στη ζωή σου! Είναι τρομερό να με έκδικησαι για κάτι που δεν έχω κάνει.

— Ζάν, δε σε πιστεύω! του είπα με πείσμα.

— Θα με πιστέμεις, όταν διαβάσεις αυτό το γράμμα. Είναι το γράμμα του κ. Ραούλ Γκρανιάν, του δικηγόρου μου...

Έρριξα μιά ματιά στο σημείο, που μου έδειχνε και διάβασα:

«Ο πατέρας αυτού του παιδιού αναγκάστηκε τελικά να άναγνωρίσει τις εύθυνες του. Η Μαρί Λωριέ είναι τώρα εύτυχισμένη... Έκανε χτες τους γάμους της με τον Πιέρ Γκολού...».

Έπεσα σαν πρελλή στην άγκαλιά του άντρα μου. Η καρδιά μου είχε σταματήσει από τη μεγάλη συγκίνηση.

— Άγαπημένη μου, σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ! του φώναξα. Ήμουν τόσο άνοητή ν' άμφιβάλλω για σενα! Θα μπορέσης ποτέ να με συγχωρέσης;

— Θα σε συγχωρέσω, όταν μάθω κι' εγώ την αλήθεια για σενα...

Τηλεφώνησε στη Ζινέτ, σε ίκετεύω, και θα τη μάθεις άμέσως!

Ο Ζάν με κύτταξε για λίγες στιγμές βαθιά στα μάτια.

— Όχι, όχι, αγάπη μου! Δε θα ρωτήσω κανένα. Πιστεύω στην ελκρινεία σου. Μονόχα ή έμπιστοσύνη μπορεί να σώσει από το μαρτύριο της άμφιβολίας. Σου προσφέρω άκομή μιά φορά την εύτυχία. Θέλεις να τη δεχτής;

— Όσο ποτέ άλλοτε! άπάντησα.

Τα μάτια μου είχαν βουρκώσει. Την ίδια στιγμή, τα χείλη μας ένώθηκαν σ' ένα παθητικό φιλή, που σφράγιζε την έμπιστοσύνη και την αγάπη μας.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— Άγαπημένη μου, σ' εύχαριστώ! του είπα. Θα μπορέσης ποτέ να με συγχωρέσεις...

Ριπή από έρωτήσεις στην...

ΙΝΓΚΡΙΝΤ

Μια μεγάλη και αποκαλυπτική

★ Είμαι πολύ δειλή, ή περιέργεια του κόσμου με ταράζει και με εκνευρίζει.
★ Είμαι δύσπιστη, γιατί έχω καταλάβει πως δεν υπάρχει σχεδόν κανένας καλός.
★ Μου άρεσει να γερω, ίσως επειδή γερω πολύ άργα.
★ Δεν έχω ελαττώματα, μα δεν έχω ούτε σπουδαία προτερήματα.
★ Η Σονάι είναι μια γυναίκα πολύ έξυπνη και ευαίσθητη, κι' έχουμε γίνει καλές φίλες.

ΕΡ.: Πού γεννηθήκατε;
ΑΠ.: Ό, Θεέ μου, δε φαντάζομαι να θέλετε να σας διηγηθώ όλη τη ζωή μου! Θα ήταν μια ατέλειωτη ιστορία!...

ΕΡ.: Θα ήθελα μόνο να μου πείτε πού γεννηθήκατε, τί σπουδές κάνατε, τί ύψος και τί βάρος έχετε.

ΑΠ.: Αυτά να σας τα πώ, Άλ- λωστε, δε μου χρειάζεται να σκε- φτώ για να απαντήσω. Είναι ένα μάθημα, πού το έχω μάθει από καιρό. Βλέπετε, όλοι οι δημοσιο- γράφοι αρχίζουν πάντα με τέτοιες

ερωτήσεις, για να μπούν στο θέ- μα μιας συνεντεύξεως. Φαίνεται πως αποτελεί κάτι ας εσυνταγή». Λοιπόν, γεννήθηκα στη Στοκχόλ- μη, παρακολούθησα κανονικά το σχολείο για έντεκα χρόνια, χωρίς να πάω στο Πανεπιστήμιο και ύ- στερα φοίτησα για ένα χρόνο σέ δραματική σχολή. Έχω ύψος φοβε- ρό για μια γυναίκα: Ένα μέτρο και έξι δεκάμηντα έπτά. Δεν ξέρω πόσο ζυγίζω, κι' αν το ήξερα, δε θα σας το έλεγα, γιατί νομίζω πως ζυγίζω πολύ...

ΕΡ.: Η έφηβική σας ηλικία

ήταν χαρούμενη ή θλιμμένη;

ΑΠ.: Πολύ θλιμμένη. Η μεγα- λύτερη ατία της δυστυχίας μου ήταν ή μοναξιά. Η μητέρα μου πέθανε, όταν ήμουν πολύ μικρή, για να υποφέρω. Μά, όταν πέθα- νε κι' ο πατέρας μου, ήμουν τότε δεκατριών χρόνων και δοκίμασα ένα φοβερό πόνο. Πήγα να ζήσω κοντά στην οικογένεια ενός θείου μου. Ένοιωθα πολύ μόνη, πολύ θλιμμένη, χωρίς σταργή. Όταν τύχαινε να συναντήσω κοριτσάκια της ηλικίας μου άνάμεσα στους γονείς τους, τα μάτια μου βούρ- κωναν...

ΕΡ.: Είσαθε αυστηρή στις κρί- σεις σας για τους άλλους;
ΑΠ.: Όχι, όχι, δεν είμαι καθό- λου, γιατί πιστεύω, ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να κρίνει τις πράξεις των άλλων, όταν δεν εί- ναι σέ θέση να γνωρίσει τις αι- τίες, πού τους ώδηγησαν σ' αυ- τές.

ΕΡ.: Είσαθε τότε αυστηρή στις κρίσεις σας για τον έαυτό σας;
ΑΠ.: Καί πάλι όχι. Νομίζω μά- λιστα, ότι με τον έαυτό μου εί- μαι ακόμη πιο έπιεικής, ίσως έ- πειδή γνωρίζω τις αιτίες, πού καθοδηγούν τις πράξεις μου και τις αντιδράσεις μου.

ΕΡ.: Παραδέχεσθε με εύκολία τα λάθη σας;

ΑΠ.: Ναι. Είμαι περήφανη, μα δεν είμαι τόσο κουτή, ώστε να θεωρώ τον έαυτό μου άλάθηστο.

ΕΡ.: Αν θα μπορούσατε να ξαναζήσετε τη ζωή σας, ποιά λά- θη θα άποφεύγατε να επαναλά- βετε;

ΑΠ.: Δέ θέλω να σκεφθώ ούτε για άστέιο ή για παιχνίδια την πιθανότητα να ξαναζήσω τη ζωή μου. Έγώ δεν κυπιάζω ποτέ τί- σω μου, δε γυρίζω ποτέ στο πα- ρελθόν. Νομίζω πως είναι άδουλη- τώ και άνώφελο να σκέπτεται καν-είς τα παρασμένα, να θυμάται, να νοσταλγεί, να μετανοιών. Σ' όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, ή κακή μνήμη είναι άπαραίτητη για να ζήσουμε γαλήνια.

ΕΡ.: Λέτε ψέμματα;
ΑΠ.: Μακάρι να μπορούσα! Θα μου είχε χρησιμεύσει πολύ, αν κατάρθωνα να λέω ψέμματα έστω και λίγο.

ΕΡ.: Σε ποιές περιπτώσεις νοι- ώθετε πως βρίσκεσθε σέ δύσκο- λη θέση;

ΑΠ.: Όταν μπαίνω σ' ένα κα- τάστημα, ή' ένα κέντρο, σ' ένα ρεστωράν και νοιώθω, ότι ο κό- σμος με κυπιάζει με περιέργεια. Καί ύστερα οι φωτογράφοι, οι «πρεμιέρες», οι συνεντεύξεις, με κάνουν να νοιώθω άνήσυχη, άδέ- ξια. Μ' άλλα λόγια, δε μου εί- ναι εύχάριστο να κάνω τη στή. Πάνω στη σκηνή αισθάνομαι πάν- τα άνετα, μα στην ιδιωτική μου ζωή είμαι άφάνταστα δειλή. Σας βεβαιώνω, ότι κάθε φορά, πού νοιώθω τα βλέμματα του κόσμου καρφωμένα πάνω μου, με κυριεύει ένα συναισθημα άγωνίας και μου φέρνει την έπιθυμία να φύγω, να έξασπριστώ!

ΕΡ.: Γι' αυτό δείχνετε τόσο

έκνευρισμό, όταν σας πλησιάζουν οι φωτογράφοι;

ΑΠ.: Ναι, είναι μια αντίδρα- ση, πού μου είναι άδύνατο να συγ- κρατήσω. Κι' ύστερα οι φωτογρά- φοι έδώ στη Ρώμη είναι άπελπι- στικά άδιάκριτοι.

ΕΡ.: Όταν γνωρίζετε ένα νέο πρόσωπο, νοιώθετε εύκολότερα συμπαθεία ή δυσπιστία;

ΑΠ.: Δυσπιστία. Όταν ήμουν πιο νέα, νόμιζα πως όλοι ήταν καλοί κι' έδειχναν πολύ εύκολα έμ- πτισσύνη. Μά ή πείρα μ' έμα- θε, ότι υπάρχει σ' αυτό κόσμο πολ- λή περισσότερο κακία, παρ'α κα- λωσύνη.

ΕΡ.: Σας στενοχωρεί το γε- γονός, ότι βρίσκεσθε συχνά μα- κρυστά από τα παιδιά σας;

ΑΠ.: Η μεγαλύτερη κόρη μου ζή στο Παρίσι και συναντιόμαστε σχεδόν κάθε μέρα. Όσο για το Ρομπερτίνο και τις δίδυμες κό- ρες μου, περνάμε μαζί τις διακο- πές. Όταν βρίσκωμαι στη Ρώ- μη, ζω μαζί τους κι' όταν εί- μαι στο Παρίσι, έρχομαι κοντά τους τουλάχιστον μια φορά το μήνα. Το άεροπλάνο Παρίσι-Ρώ- μη μου είναι γνωστό, όπως και το σπίτι μου. Άγαπώ πολύ τα παι- δια μου, τα παρακολουθώ από κοντά και κανείς δε μπορεί να με κατηγορήσει, ότι τα παραμελώ.

ΕΡ.: Είναι αλήθεια, ότι, κάθε φορά, πού έρχεσθε στη Ρώμη, ό- πως και τώρα πού μένετε έδώ για το γύρισμα του νέου σας φίλμ, μιλάστενέισθε στο σπίτι του Ροσ- σελίιν και της Σονάι ντάς Κού- πτας;

ΑΠ.: Είναι άπόλυτα αληθινό και δε μπορώ να καταλάβω για- τί αυτό προκαλεί τόσο έντύπωση! Έγώ το βρίσκω άόλετα φυσικό να μένω, όταν βρίσκομαι στη Ρώ- μη, στο σπίτι, πού κατοικούν τα παιδιά μου. Άλλωστε, ή Σονάι κι' έγώ έχουμε γίνει πολύ καλές φίλες. Είναι μια γυναίκα θαυμά- σια, πολύ ευαίσθητη, έξυπνη και μορφωμένη.

ΕΡ.: Έσείς είσαθε Σουηδέζα, μα ζήσατε πολύ καιρό στην Ά- μερική και στην Ιταλία. Τώρα ζήτε στο Παρίσι. Σε ποιά άπ' όλες αυτές τις χώρες νοιώθετε πιο άνετα και ποιές συνήθειες και νο- τροπίες σας έκαναν μεγαλύτερη έντύπωση;

ΑΠ.: Ζώ πολύ εύχάριστα στο Παρίσι, αγαπώ τη Ρώμη, κι' εί- μαι ευτυχισμένη όταν περνώ τις διακοπές μου στη Σουηδία. Άπό πολύ νέα, βλέπετε, έζησα μια ζωή πολύ κοσμοπολίτικη. Έτσι, οι διαφορές, πού υπάρχουν από χώ- ρα σέ χώρα, δε μου κάνουν πιά έντύπωση, τις γνωρίζω και προσ- αρμόζομαι σ' αυτές με φυσικότη- τα και εύκολία. Είμαι, σά να πούμε, μια παλίτις του κόσμου.

ΕΡ.: Πώς διατηρείτε τη φόρ- μα σας;
ΑΠ.: Όταν ήμουν στο Χόλ- λυγουντ, είχα ύποστη την έπί- δραση του περιβάλλοντος. Έτσι, έκανα αυτό πού έκαναν και οι άλλες και άκαλουθούσα τις ύπο- δείξεις του κινηματογραφικού σπουντίο, στο όποιο άνηκα. Έκα- να, λοιπόν, γυμναστική, δίαιτες, μαθήματα χορού, μασάζ, σύγχρο- να σέ λουτρότα καλλονής. Μά, από τότε πού έφυγα από το Χόλ- λυγουντ, δεν κάνω άπολύτως τί-

ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

συνέντευξι με τη διάσημη θεντέττα

ρίσω στο τραπέζι μου.

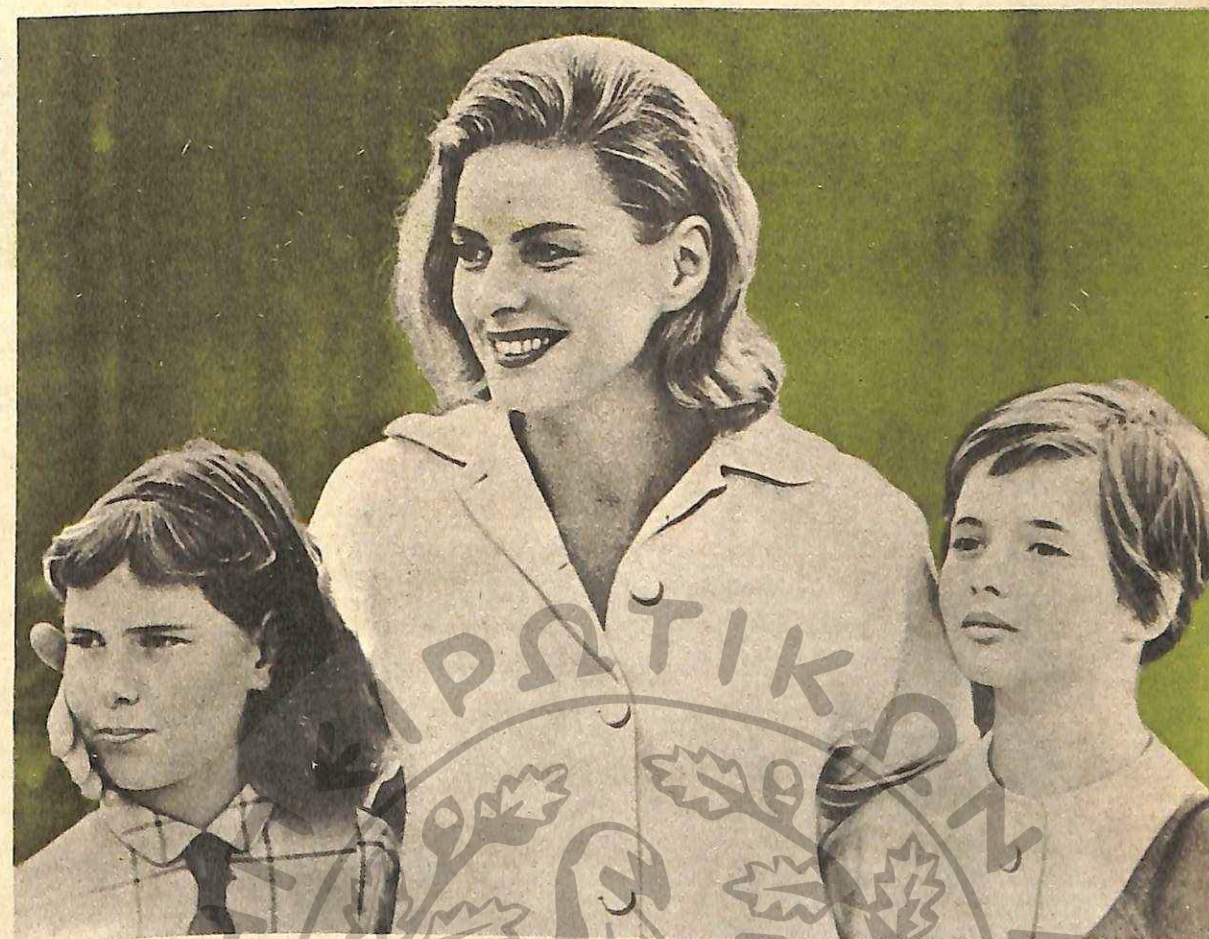
ΕΡ.: Τί είναι εκείνο πού σας συγκινεί περισσότερο;

ΑΠ.: Τα ζώ! Είναι πάλι πού ελίκρινή και άφροισμένα από τον άνθρωπο.

ΕΡ.: Είσαθε θαρραλέα;

ΑΠ.: Νοιώθω ένα μεγάλο φό- βο για τις σοβαρές άρρώστειες.

Είναι πραγματικά φοβερό να εί- ναι μια γυναίκα τόσο ψηλή. Ό κόσμος σέ κυπιάζει με έκπληξη, σκεδόν με φόβο: «Πόσο ψηλή εί- σθε!» σου λένε. Καί, επειδή εί- σαι ψηλή, πρέπει να έπιβήλεις στον έαυτό σου ένα ρόλο, μαί στάσι, ώρσιμένες κινήσεις, κάποιο στυλ, πού δε σου άρέσουν καθό-

Η "Ινγκριντ Μπεργκμαν με τις δύο δίδυμες κόρες της, την "Ισαβέλλα και την "Ιζότα, πού άπέκτησε από το γάμο της με τον Ροσέλλιν. Η "Ινγκριντ τώρα είναι παντρεμένη με τον θάλατο παραγωγό Λάρρ Σμίτ.

Δέ φοβάμαι όμως τον όδοντογιά- τρά, τις ένέσεις και τις χειρουρ- γικές έπεμβάσεις. Μ' άλλα λό- για, ο φυσικός πόνος δε με τρο- μάζει και είμαι ίκανή να τον άν- τιμετωπίσω.

ΕΡ.: Ποιά είναι, κατά τη γνώ- μη σας, τα χειρότερα έλαττώματά σας;

ΑΠ.: Δέ νομίζω να έχω κανένα.

ΕΡ.: Καί ποιά είναι τα προ- τερήματά σας;

ΑΠ.: Καί πάλι νομίζω πως δεν έχω κανένα.

ΕΡ.: Αν μπορούσατε, θα άλ- λάζατε κάτι από το πρόσωπό σας ή από το σώμα σας;

ΑΠ.: Ά, ναι! Θα έπιθυμούσα να «κόψω» λίγο από το ύψος μου. Τό έπιθύμησα σ' όλη μου τη ζωή!

λου. Άκόμη και στη δουλειά μου, το ύψος είναι ένα έμπόδιο, στην έκλογη των παρτεναιέρ, π. χ., ή στην άπόδραση ώς-ομένων ρόλων. Ελίκρινά, αν μπορούσα να δια- λέξω, θα διάλεγα άμέσως ένα μι- κρότερο ύψος.

ΕΡ.: Υπόσκειται καμιά πόλις, έπινε δε θα ξαναγυρίζατε ποτέ;

ΑΠ.: Όχι. Καί γιατί θα έ- πινε να ύπάρχει;

ΕΡ.: Είσαθε ίκανή να κάνατε δουλειές πού σπιτιού;

ΑΠ.: Καί βέβαια! Μπορώ να μαγειρέψω, να καθαρίσω, να ξε- σκονίσω, άκόμη και να σφουγγα- ρίσω τα πατώματα. Μου άρέσουν αυτές οι δουλειές, ίσως γιατί δεν είμαι άναγκασμένη να τις κάνω κάθε μέρα. Λατρεύω τα σπιτί και

μού άρέσει να άσπολούμαι μ' αυ- τό συν οικειόσπονα και σά νοι- κολογία.

ΕΡ.: Έχετε κανένα «χόμπυ», πού να σας β-ηθή να ξεκουρά- ζεσθε και να χαλαρώνετε τα νεύ- ρα σας;

ΑΠ.: Όταν έχω καιρό, άσπο- λούμαι με το πλέξιμο (τα κατα- φέρνω πολύ καλά) ή τακτοποιώ όλα τα συρτάκια, πού ύπάρχουν στο σπίτι.

ΕΡ.: Ποιό χρώμα, βιβλίο, τρα- γούδι και κόσμημα προτιμάτε;

ΑΠ.: Χρώμα το κόκκινο. Δια- βάζω πολύ, μα δεν ένδιαβάζω πιά το ίδιο βιβλίο και γι' αυ- τό δεν προτιμώ ίδιότητα κανένα. Τα τραγούδια δε με έδιαφέρουν, δεν τα άκούω ή δεν τα θυμάμαι. Όσο για τα κοσμήματα, δεν έχω καμιά προτίμηση.

ΕΡ.: Στο φίλμ, πού γυρίζετε

Η "Ινγκριντ Μπεργκμαν στο φίλμ, πού γυρίζει τώρα στη Ρώμη.

σκεψη της γριάς κυρίας», έλλαξε και έγινε «Η έκδικησι της κυρίας», γιατί σ'αυτή ένοχλούσε το έπιθετο «γριά»;

ΑΠ.: «Όχι, δεν είναι αλήθεια! Όταν το έργο παήθηκε στην Αγγλία και στην Αμερική, ο τίτλος του ήταν κιόλας άλλαγμα. Άλλον, είχε γίνει πιδό σύντομος: «Η επίσκεψι». Στην Ιταλία ήταν αδύνατο να διατηρηθώ αυτός ο τίτλος, γιατί είχε δοθώ σ' ένα άλλο φιλμ. Έγώ δεν έδωσα καμμία γνώμη γι' αυτό το θέμα. Δέ με ενδιέφερε. Θά ήμουν έτοιμη να παίζω και το ρόλο μιάς έννηντάχρονης σ' ένα φιλμ, που θά είχε τόν τίτλο «Ο γυρισμός της γερόντισσας». Μά και γιά το φιλμ, που γυρίζω τώρα, ήμουν πολύ νέα και αναγκάστηκαν να με «γερόσουν» με το μακιγιάζ.

ΕΡ.: Ποιά είναι, κατά τη γνώμη σας, έκτος από το ταλέντο, τά απαραίτητα προτερήματα γιά μιά ηθοποιό;

ΑΠ.: Τό πνεύμα της θυσίας, ή ικανότητα να ευσσθή πολύ και να υποστή μιά αυστηρή πειθαρχία, μά, πριν απ' όλα, τό θάρρος να αγωνισθώ, να πάρω πρωτοβουλίες, να επιδληθώ.

ΕΡ.: Κώνοντας έναν άπολογισμό, νομίζετε, ότι τό επάγγελμά σας σ'αυτή έδωσε περισσότερες χαρές ή πίκρες;

ΑΠ.: ΆΑ, πολύ περισσότερες χαρές! Έργάστηκα με τους καλύτερους σκηνοθέτες του κόσμου, κοντά στους καλύτερους παρτεναίρ, γνώρισα άμέλητες ίκανοποιήσεις, άνάμεσα στις οποίες και δυό Όσκαρ. Τούλάχιστον στο επάγγελμά μου ήμουν πολύ τυχερή.

ΕΡ.: Άν τά παιδιά σας ήθελαν να γίνουν ηθοποιοί, θά τά έυποδίζατε;

ΑΠ.: Όχι, καθόλου! Άν έχουν τά προσόντα, που χρειάζονται και τό ταλέντο, είναι έσο επάγγελμα θαυμάσιο, τό καλύτερο που υπάρχει.

ΕΡ.: Η κόρη σας, ή Πία, θέλει να γίνη ηθοποιός. Νομίζετε, ότι έχει ταλέντο;

ΑΠ.: Δεν ξέρω. Δεν την είδα, ούτε την άκουσα ποτέ να παίζη.

ΕΡ.: Ποιά είναι τό φιλμ, που άγαπήσατε περισσότερο; Ό παρτεναίρ, που συνεργασθήκατε πιδό ευχάριστα μαζί του, ό σκηνοθέτης, που θά έπιθυμούσατε να σ'αυτή διευθύνη και πάλι σ' ένα φιλμ;

ΑΠ.: Τό φιλμ, που μου έμεινε άλυσμονότο, είναι τό «Ίωάννα ντ' Άρκ». Είχα πάντα σαν παρτεναίρ τους καλύτερους ηθοποιούς του κόσμου και δέ θά μπορούσα να άναφέρω ένα, χωρίς να άδικήσω τους άλλους. Όσο γιά τους σκηνοθέτες, θά μου άρεσε να έργασθώ και πάλι με τόν Φελλίνι και τόν Ίνγκμαρ Μπερόγκμαν.

ΕΡ.: Ποιά ήταν τό πιδό δυσάρεστο φιλμ, που γυρίσατε;

ΑΠ.: Ένα άμερικανικό φιλμ, «Όργή στους πάγους» με τόν Τζορτζ Σάντερς και τόν Μπίμπι Μοντγκόμερι. Όλο τό διάστημα του γυρισματος δεν κάναμε τίποτ' άλλο από τό να φιλονεικούμε φοβερά. Ήταν τό μοναδικό φιλμ, που με δυσάρεστησε, ένα πραγματικό ρεκόρ σέ μιά καριέρα σαν τη δική μου.

ΕΡ.: Τότε δεν είναι αλήθεια, ότι τό «Ταξίδι στην Ιταλία» τού Ροσελλίνι ήταν ένα φιλμ πολύ δυσάρεστο γιά σ'αυτή;

ΑΠ.: Έργαζόμαστε σέ μιά άτμόσφαιρα δύσκολη και τεταμένη, μά όχι πραγματικά δυσάρεστη.

ΕΡ.: Είσατε ζηλιάρης;

ΑΠ.: Όχι, δεν ήμουν ποτέ!

ΕΡ.: Γιατί; Έπειδή έχετε με-

ΓΚΙΚΑ

αναζωογονήστε
τον
όργανισμό
σας...

με
το άσύγκριτο
Γερμανικό
αφρόλουτρο

ΣΑΜ-ΜΠΑΤ

Τό Γερμανικό αφρόλουτρο SCHAUM-BAD δεν είναι ένα συνηθισμένο αφρόλουτρο. Είναι μία θαυμάσια Γερμανική έπιστημονική έφεύρεσις, που χάρις στά ευεργετικά συστατικά του πεύκου και του ελάτου που περιέχει:

- Άναενει και ζωογονεί τόν όργανισμό
- Διευρύνει τους πόρους και τά άγγεία και διευκολύνει τήν κυκλοφορία του αίματος
- Άρωματίζει, καθαρίζει, άπαλύνει τό δέρμα

SCHAUM-BAD

ΓΙΑ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΩΔΕΣ-ΩΦΕΛΙΜΟ ΛΟΥΤΡΟ

Άντιπρόσωπος: Σ. ΛΙΝΑΚΗ, ΠΛ. Όμονοίας 16-Άθήναι
ΧΟΝΔΡΙΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ: ΙΣΑΕΜ - Χ. ΤΟΥΤΣΙΑΡΙΔΗΣ
Σωκράτους 40 - Άθήναι - Τηλ. 523.053

γότη αυτοπεποίθησι;

ΑΠ.: Ναί, ίσως γι' αυτό.

ΕΡ.: Είσατε ευτυχισμένη;

ΑΠ.: Ναί, ναι, βέβαια, και είμαι ευτυχισμένη! Τά παιδιά μου έχουν θαυμάσια υγεία κι' έγω τό ίδιο. Έργάζομαι, δεν έχω καμμία δυσάρεσκεια. Έχω ένα σύζυγο, που άγαπώ ειλικρινά, και δέ θά είχα να ζητήσω τίποτε περισσότερο από τη ζωή.

Κ. Μ.

ΤΗΣ ΤΗ ΦΥΛΑΓΕ

Μιά κοπέλλα από την Ιταλία, που ζή στο Λονδίνο, ή Μαρία Μαλάνια, 23 χρόνων, κατηγορείται στο δικαστήριο τόν άρραβωνια-

στικό της Νικόλα Καλντερόνε γιά «ματαιώσει υποσχέσεως γάμου». Τό αξιοσημείωτο είναι, ότι ό Καλντερόνε είχε ζητήσει τη Μαλάνια σέ γάμο δεκατέσσερες φορές, μά εκείνη άρνιόταν πάντα να τόν παραχωρήσει τό χέρι της και τήν καρδιά της. Τή δεκάτη πέμπτη φορά, συγκινήθηκε από τήν έπιμονή του κι' άποφάσισε επί τέλους να τού άπαντήσει με τό πολυπόθητο «ναί».

Έγιναν οι άρραβώνες, ώρίστηκε ή ημέρα του γάμου, μά τρείς εβδομάδες πριν από τήν ημέρα, που θά τούς ένωσε γιά πάντα, ό νέος δήλωσε στην άρραβωνιαστική του, ότι είχε μετανοήσει και ότι δεν είχε πιά κανένα σκοπό να τήν παντρευτή. Έξω φρενών εκείνη κατέφυγε στά δικαστήρια. Μά αν καλοσκεφτή κανείς τήν

ΝΕΑ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 20

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ό Πιέτρο φανερώνει στή Φραντσέσκα ότι ό Όσκαρ, τού άνάθεσε να τή δηλητηριάσει κι' ότι βρίσκεται τώρα κοντά στην Αμερική. Κι' εκείνη, έξω φρενών, όρκίζεται να τόν εκδικηθώ, δίνοντας στους έχθρους του τις αποδείξεις τών εγκλημάτων του. Στο μεταξύ, ό Πιέτρο είχε έπισκεφθώ τόν πατέρα του Βακέτι, που ήταν παλιός του φίλος, τού είχε φανερώσει όσα ήξερε εις βάρος τού άφεντικού του και, με τή μεσολάβησή του, είχε έρθει σ' επαφή με τήν αδελφή τού Λέμαν. Τώρα λοιπόν πηγαίνει στή Σαντα τή μετανιωμένη Φραντσέσκα και συμφωνούν να συνεργασθώ γιά τήν τιμωρία τού Όσκαρ. Η Μπιάνκα κι' ό Μάριος έχουν κοντά τους, σαν κόρη τους, μιά όρφανή κοπέλλα, τή Νέλλα, που μοιάζει πολύ με τή νεκρή κόρη τού Λέμαν. Μιά μέρα, φτάνει στό σπίτι τους ό Άλέσιο, ό παλιός άγαπημένος της Νίκρας. Ό νέος αυτός, που είναι έξιδερφός τού Μάριου, είχε ξενιτευθώ μετά τό θάνατο της λατρευτής του, κι' έλειψε πολλά χρόνια απ' τήν Ιταλία. Είναι τώρα ένας άντρας δεμένος, σοβαρός και πολύ συμπαθητικός.

17ον Κάθισε σ'ό τραπέζι, κοντά στο Μάριο, έχοντας δεξιά του τή Μπιάνκα κι' άριστερά τή Νέλλα. Μετά τήν πρώτη συγκίνηση, που είχε νιώσει βλέποντας τήν κοπέλλα κείνη, μπόρεσε να τήν κυττάξη ήρεμα, όπως κυττάζε και τή Μπιάνκα, που τήν εύρισκε γοητευτική. Είχα μάθει πώς ήσαν τυχερός στο γάμο σου, είπε τόν έξιδερφό του. Μά τώρα βεβαιώθηκε γι' αυτό. Βλέποντας τή γυναίκα σου.

Τί κόλασας, που είσατε, έξιδερφε! φώναξε γελώντας ή Μπιάνκα.

Καθόλου. Λέω μονάχα ό,τι αισθάνομαι... Μά γιατί μου μιλάς στον πληθυντικό; Δεν είμαστε συγγενείς;

Ναί, άπάντησε ή Μπιάνκα. Έχετε... έχεις δικίο!

Υστερα τού ζήτησε να τής διηγηθώ τίς περιπέτειές του. Ευχαρίστως, έξιδερφούλα μου. Μά δεν είναι πολύ ευχάριστες. Καί θάναι κρίμα να χλωμάσουν τά τριανταφυλλένια μάγουλά σου, να σβυστή τό χαμόγελο απ' τή χείλη σου.

Μιά ρυτίδα αλάνκανε τό μέτωπο τού Άλέσιου, ενώ τάλεγε αυτό τού Άλέσιου, ή Μπιάνκα τήν πρόσεχε, Άνταλλάζοντας μιά γρήγορη ματιά κι' ό πρώτος είπε: Τότε, λοιπόν, άς μιλήσουμε γιά άλλα πράγματα, έξιδερφέ μου. Πές μου αν άχάουσε τήν ευτυχία να μείνεις κοντά κοντά μου!

Αυτό θά εξαρτηθώ από τίς περιστάσεις, άπάντησε ό Άλέσιο. Γιατί ήρθα στην Ιταλία γιά διάφορες υποθέσεις.

Και γιά να πάρης τήν κληρονομία, διέκοψε ό Μάριος. Ό Άλέσιος άναστήκωσε άδιάφορα τούς ώμους του.

Αυτό, τό σκέπτομαι λιγώτερο απ' όλα. Είμαι αρκετά πλούσιος.

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

Μά ποιός σου μίλησε γιά μένα και σούδωσε τή διεύθυνσή μου; ρώτησε με περιέργεια ό Μάριος.

Διατηρούσα άλληλογραφία μ' έναν πρώην παλιατζή και σήμερα βουλευτή.

Τό Βακέτι, φώναξε ό Μάριος. Μά αυτός είναι φίλος μου. Πώς δέ μου άνάφερε ποτέ τ' όνομά σου;

Γιατί, άπλούστατα, δεν τού είπα ποτέ πώς ήμουν συγγενής σου. Βλέπεις, δέ σε γνώριζα προσωπικά και δεν ήξερα αν θά ένοιαζόσουν γιά μένα... Είχα άδιαφοροσύνη γιά μένα... Είχα άποφασίσει, άλλωστε, να μην ξαναγυρίσω στην Ιταλία, όπου είχε καταστραφώ άλλοτε ή ευτυχία μου. Μόνο όταν κατάλαβα πώς είχε γίνει άπαραίτητο τό ταξίδι μου στό Τουρίνο, άλλασα γνώμη κι' έγραφα στο Βακέτι. Τόν ρωτούσα αν σε γνώριζε και τόν παρακαλούσα να μου δώση λεπτομερείς πληροφορίες γιά σένα.

Δέ μπορούσες να μου γράψης απ' εύθείας; παρατήρησε ό Μάριος.

Μά δεν ήξερα αν έμενες άκόμα στο Τουρίνο. Κι' ύστερα, μπορεί να μην είχες όρεξη να σου πείσω άσχετικά ούρανοκατέβαστος έπιση συγγενής... Φαντάζεσαι όμως να άνακούφισί μου, όταν ό Βακέτι μου έγραψε: «Ό Μάριος είναι χρυσή καρδιά, ό καλύτερος άνθρωπος τού κόσμου. Εκτιμώ ιδιαίτερα τήν οικογένειά του...».

Δεν αξίζουμε τόσους επαίνοους! διαμαρτυρήθηκε ό Μάριος, ενώ ή Μπιάνκα κοκκινίζει από χαρά.

Αξίζετε ακόμα περισσότερους! επενέβη ή Νέλλα, που δεν είχε μιλήσει ως τότε.

Ό Άλέσιος γύρισε και τήν κυττάζε.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

Η αλήθεια μιλάει με τό στόμα σας, δεσποινίς, είπε. Πιλέω σε σας και στο φίλο μου Βακέτι, που είναι ένας απ' τους πιδό άκάριους ανθρώπους, που ξέω.

καυμένη ή μητέρα μου.

Η βραδυά πέρασε γρήγορα. Έφτασε ή ώρα γιά ύπνο.

Όταν ό Άλέσιος βρέθηκε στο διαμέρισμά του, είπε στο μαύρο υπηρέτη τού:

Τί ιδέα έχεις λοιπόν;...

Πως όλα πάνε καλά, άπάντησε εκείνος. Είχε δικίο ό Βακέτι: Ό έξιδερφός σου είναι θαυμάσιος άνθρωπος. Και νά σκέπτεται κανείς πώς εκείνος ό παλιάνθρωπος μου, ζήτησε να τόν σκοτώσω, γιά να τού πάρη τή Μπιάνκα!...

Σιγώτερα, Γκουίντο! Μπορεί να σ' άκούσουνε...

Μη φοβάσαι, δεν είμαστε στο σπίτι τού Όσκαρ. Έδώ δεν υπάρχουν κατάσκοποι... άπάντησε ό Κίτ, που δεν ήταν άλλος απ' τό Γκουίντο Ριόν, μεταμορφωμένο σε νέγρο. Άλλήθεια, πρόσέξες τήν όμοιότητα αυτής της κοπέλλας με τή Νίκρα Λέμαν;

Ό Άλέσιος είχε χλωμάσει.

Μου φάνηκε πώς είχε άναστή ή άγαπημένη μου! άπάντησε. Δοκίμασα τήν παράξενη έντύπωσι, πώς τά πονεμένα χρόνια, που πέρασαν, δεν ήταν παρά ένα όνειρο, και πώς είχα ξαναγίνει παιδί.

Κι' ό άντρας εκείνος με τήν ένοργητική δωι, ένοίωσε να γεμίζουν δάκρυ τα μάτια του. Ό Γκουίντο τού σφύριζε τό χέρι.

Η άμοιρη Νίκρα σιχώρεσε, πριν πεθάνη, είπε. Θά χυθώ αίμα στή μνήμη της. Θά ποδοθή μόνο δικαιούσύνη. Ναι, όλα τά θύματα τού Όσκαρ θά πάρουν τή ρεβάν τους. Καί θάναι μιά θορυβευτική ώρα γιά μάς, όταν θά περάσουμε μπροστά απ' τό νικημένο τέρας!

Τά μάτια του πετούσαν φωτίες. Ό Άλέσιος είχε πέσει σέ μιά πολυθρόνα, θλιμμένος, σαν τσακισμένος.

Ό λατρευτή μου Νίκρα, δός μου εσύ μία συμβουλή! μουρμούρισε.

Τί συμβουλή θέλεις; τόν ρώτησε ό Γκουίντο.

Μπορώ να ξαναβρίξω τήν καρδιά μου σέ μιά έρωτική έλπίδα; Δέ θάναι προδοσία τού όργου, που έκανα να τιμωρήσω τό στυγερό εγκλήμα τού Όσκαρ με τό μαχαίρι μου, υποκούνησας στή θέλησι τού Λέμαν;

Η Άλσις τού Λέμαν είναι ή ίδια με τή νεκρή κόρη του.

Άν προβής διαφορετικά, όχι μόνο θά προσβάλής τή μνήμη της, αλλά και δέ θά υπορέσης ν' άνοήσεις τήν καρδιά σου σέ μιά καινεύονια άγάπη.

Ό Άλέσιος πήδησε όρθιος κι' άγκάλιασε τό φίλο του.

Έχεις δικίο! φώναξε. Πως να προσφέρω ένα χέρι ματεβαμένο σέ μιά άθάνα παρθένα;

Κι' έγω νομίζεις πως δέ θά μπορούσα να ξεκάω αυτό τό τέρας; Αλλά τό αίμα που θά λέρανε τή λατρευτή μου Τζορτζίνα και τή μικρή μου Άγνή... Για χάρη τους θ' άρκεστώ να δώ τόν τόν άτιμο ξεσκεπασμένο και τιμωρημένο... Άς υποκούσουμε

Τί θά γίνη, Λάμπρο... Θά τή φτιάξω τή βούση ή θά φωνάξουμε τόν υδραυλικό;

μια προσβολή. Ένωσες τη δυστυχισμένη κόρη του Λέμαν.

«Τη δεύτερη — του είπε — δε μπορούσε να την παντρευτεί. Ο Γκουίντο δε μπορούσε να υποθέσει πως επρόκειτο για τη γυναίκα του γιατί άγνοουσε κι εκείνη πως είχε ζητήσει το χέρι της ο Μόργκαν, αλλά κι ο Γκουίντο δεν ήξερε τις σχέσεις του κόμπος Τζόγια με το φίλο του.

«Τώρα είχε έρωτα με μια τρίτη κι ήθελε να την αποκτήσει με κάθε θυσία. Αυτή λοιπόν ήσαστε σεις, κυρία Μπιάνκα, έσεις που είχατε προτιμήσει τον καλό και τίμιο Μορίο σας.

«Αλήθεια, παρατήρησε η νέα γυναίκα, από τις ματιές κι από ωρισμένα λόγια του κυρίου Μόργκαν είχα καταλάβει την ελπίδα του να με κάνει γυναίκα του. Ο πατέρας μου μάλλον τον προτιμούσε και μου τόν έπεινούσε ολόκληρο. Μά εγώ αγαπούσα άλλον και δεν έννοουσα να τον αλλάξω!

— Τό είχα μάθει κι' εγώ, είπε ο Μόριος, αλλά δεν είχα δώσει σημασία, γιατί ήμουν σίγουρος για την αγάπη της Μπιάνκας. «Αλλάωτε, ο Όσκαρ δε μου είχε κάνει ποτέ κανένα υπαινιγμό γι' αυτήν.

— Ναί, γιατί είναι θρασυδειλος τύπος. Δεν έχει το θάρρος να υποστηρίξει φανερά τα αισθήματά του. Ένεργει πάντα ύπουλα, στο σκοτάδι. Δεν αποκάλυψε, λοιπόν, τον έρωτά του στη δεσποινίδα Μπιάνκα, ούτε και σε σάς. Πρότεινε όμως στο Γκουίντο να μπη στο σπίτι σας, σά γαρμωστές, και να σας δολοφονήσει, για να μείνει έλευθερη η Μπιάνκα.

Δεν περιγράφεται το αποτέλεσμα αυτής της αποκάλυψης.

— Ά, τον άτιμι!... φώναξε η Μπιάνκα με φέικ.

«Η Νέλλα είχε πάρει έκφραση κατατρομαγμένη. Ο Άλέσιο ήταν χλωμός, αλλά ήρεμος. Ο Μόριος πετάχτηκε πάνω και δήλωσε:

— Όχι, αυτό δε μπορώ να το πιστέψω!

— Τό περίμενα, απάντησε ο νέγρος, γιατί η τίμια ψυχή σας αρνείται να παραδεχτεί τέτοιο αίσχος. Μά σας τό βεβαίωσα εγώ... εγώ που άρνήθηκα να δεχτώ την άνηκουστη κι' επιδαστική έκείνη πρόταση και πλήρωσα την άρνησή μου με μια άδικη καταδίκη.

— Μά ποιός είσαστε, λοιπόν, έσεις; ρώτησε ο Μόριος, σαστισμένος.

— Είμαι ο Γκουίντο Ριόν! Όπως όλα τ' άλλα θύματα του Μόργκαν, περιμένω την ώρα της τιμωρίας του... Κι' αυτή, που όνομαζέται φίλη σας, κυρία Μπιάνκα, αυτή που περνάει τώρα για Αμερικάνη και σύζυγος τού Βακέτι, η μάλλον του Λέμαν, είναι η γυναίκα μου, η Τζορτζίνα.

Όστερα ο Γκουίντο έξηγήσε κάθε άλλη λεπτομέρεια στους εκπληκτους άκροατές του. Ο Άλέσιο, έξ άλλου, μίλησε για τό κοινό μέτωπο, που είχαν σχηματίσει εναντίον τού Όσκαρ, στο όποιο είχαν πάρει μέρος ο Πιέτρο κι' η Φραντσέσκα — η κυριότερη συνένοχος στ' έγκλημάτα του, που πρόσφερε τώρα όλες τις αποδείξεις τους.

«Η Μπιάνκα κι' η Νέλλα δε μπορούσαν να συνέλθουν άκόμα απ' την κατάπληξή τους.

— Ποιόν να εμπιστευθώ πιά κανείς; έλεγε και ξανάλεγε ο Μόριος. Ένας άνθρωπος σαν τόν Όσκαρ, να είναι τέτοιος κακούργος!... Καί τί αποφασίσατε τώρα να κάνετε;

— Θά σου τό έξηγήσω, είπε ο Άλέσιο, γιατί έλπίζω πως θα μάς βοηθήσει και συ, όπως κι' η Μπιάνκα κι' η δεσποινίς Νέλλα.

— Είμαστε στη διάθεσή σας! δήλωσαν κι' οι δυο γυναίκες.

— Άκούστε, λοιπόν, τό σχέδιό μας...

Δ'. Θά θυμάται ο άναγνώστης, ότι, από την πυρκαγιά της βίλλας τών Τζόγια, είχαν σωθή η μητέρα της Τζορτζίνας κι' ο άνηψιός της Όττάβιο.

Ο τελευταίος είχε μονάχα μερικά έγκαύματα. Τόν είχαν όμως βοη άναίσθητο, μισοπνιγμένο απ' τούς καπνούς. Όταν συνήλθε, έπαθε ένα δυνατό έγκεφαλικό πυρετό. Στο παραμυλητό του, μιλούσε μόνο για την πυρκαγιά, έλεγε πως την είχε βάλει αυτός και ζητούσε έλεος απ' όλους. Κανείς ωστόσο δεν έδωσε σημασία σ' αυτά τά λόγια του.

Όταν έγινε καλά, είχε καταστήσει άγνωριστος — άδύνατος, σκυφτός, σά να τόν βάραιναν τύψεις ή κάποιος άδίσταχτος πόνο...

Άφησε τη διαχείριση της περιουσίας του στο συμβολαιογράφο του και πήγε να ζήσει στο Τουρίνο, μαζί με τη γιγαία του. Έγκαταστάθηκε σ' ένα μέριο διαμέρισμα και πήρε μόνο μια κουμμερία και μια μαγειρίσα. Η κόμηση παραξενεύτηκε γι' αυτό και τού ζήτησε έξηγήσεις.

— Έτσι άπλά θα περνάη στο

έξής ή ζωή μας, της απάντησε.

— Μά είσαι πλουσιώτατος. Όττάβιο! παρατήρησε έκείνη.

— Καλύτερα να μην ήμουν, τη διέκοψε άπτότομα. Η γιγαία του κύτταξε τό χλωμό πρόσωπό του, τά μάτια του που λάμπανε παράξενα, και σάωπασε. Φοβότανε μήπως τόν ζανατιστή έκείνος ό πυρετός και τό παραλήρημα...

Ένα βράδυ, ό νέος τη ρώτησε ξαφνικά:

— Έξερεις τίποτα για τη ζωή της καυμένης της θείας μου με τό Γκουίντο Ριόν; Σου είχε μιλήσει καθόλου γι' αυτό τό θέμα; Όχι, ποτέ, απάντησε η γιγαία κόμηση με κάποιο διαταγμό. Δεν είχε τόση οικειότητα μαζί μου.

Τό έρώ, είπε πικρά ό Όττάβιο. Κανείς μας δεν είχε φροντίσει ποτέ ν' άποκτήσει τη σιγογή της, την εμπιστοσύνη της. Της φερθήκαμε σκληρά... Καί σ' αυτά φταίω εγώ!

— Ό, όχι! Γιατί κατηγορείς τόν έαυτό σου;

— Ναί, ναί, έρώ τί λέω... Φανήκαμε όλοι άσπλαχνοί απέναντί της, και περισσότερο απ' όλους εγώ... Άφασέ με να σου μιλήσω, ν' άνακουφίσω τη φου-

σκωμένη μου καρδιά. Άλλοιώς, μου φαίνεται πως θα πεθάνω!

Η γιγαία έδγαλε μια φωνή τρομαγμένη κι' έσφιξε στά τρεμουλιαστά χέρια της τό δικό του. Έκείνος συνέχισε:

— Δεν είμαι τρελλός, όπως νομίζεις ίσως... Μακάρι να ήμουνα, γιατί τότε θα μπορούσε να μου συχωρεθί τό κακό που έκανα... Έξ αίτίας μου έφυγε απ' τό σπίτι μας η Τζορτζίνα κι' άκολούθησε τό Γκουίντο Ριόν. Έξ αίτίας μου υποφέρανε τόσες σκληρές στερήσεις οι δυο τους και τό παιδί τους... Όστερα, η Τζορτζίνα έμεινε φυλακισμένη τόσον καιρό σέ κείνο τό υπόγειο, απ' όπου τη βγάλαμε για να την παντρευούμε μ' έναν άνθρωπο, που μισούσε... μ' όλο που ό παππούς κι' ό πατέρας μου έζωσαν τά έλαττώματά του!

Πρέπει να σου τά πώ τώρα όλα. Είχα καταστρώσει ένα σχέδιο άγρια έγωιστικό. Ηθέλα να γίνω δική μου όλη η περιουσία τών Τζόγια, για να γλυτώνω τη ζωή μου. Ο πατέρας μου συμφωνούσε μαζί μου. Τό εμπόδιο όμως ήταν ή θεία μου... Έξερεις τούς έθωλες της φωτιάς, που κατέστρεψε τη βίλλα μας;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΗΤΑΝ ένα βράδυ τού Δεκεμβρίου.

Ο Άσεντεν είχε καθίσει κοντά στο τζάκι. «Ε, Κάμπελ, μου έλεπε, μπήκαμε πιά στο χειμώνα... Τι άραίο που είναι τό σπίτι τέτοιες νύχτες!...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του, όταν άκούστηκε τό τηλέφωνο. Ο Άσεντεν σηκώθηκε και πήρε τό ακουστικό. Κουδέντιασε ένα, δυο λεπτά και κατόπιν γυρίζοντας πρós έμένα μου έλεπε:

— Πάμε. Θά σου έξηγήσω στο δρόμο... Μετά πέντε λεπτά, τυλιγμένοι στα θαρρά έπαυφορία μας, έγήκαμε έξω. Εύτυχώς λίγο πió πέρα από τό σπίτι τού φίλου μου, συναντήσαμε ένα ταξί. Τό σταμάτησα και μπήκαμε μέσα.

Ο Άσεντεν, αφού έδωσε μια διεύθυνση στο σωφέρ, γύρισε και μου έλεπε:

Μου τηλεφώνησε ό διευθυντής της Σκώτλαντ Γουάρντ, ό Μάκ Λέοντ, από τό μέγαρο τού Λεθού Ρήμαν, έξερεις, τού περιφημου Άγγλοεθραίου τραπεζίτη... Τόν έβρικαν νεκρό στο μέγαρό του με μια σφαίρα στόν κρόταφο... Μά θα δούμε...

Επειτα από δέκα λεπτά, μπαίναμε στο μέγαρο Ρήμαν. Ο άρχηγός της Σκώτλαντ Γουάρντ μ' άποδεχτηκε στόν προθάλαμο.

Μέ συγχωρήσε, άγαπητέ μου, έίπε στο φίλο μου, που σ'άς ένοχλήσα μ' αυτόν τόν καιρό. Μά τό έγκλημα αυτό μου φαίνεται τόσο μυστηριώδες, που άναγκάστηκε να ζητήσει τη βοήθειά σας. — Τι εξακριβώσατε; ρώτησε ό Άσεντεν.

— Άκούστε... Τό θύμα γύρισε κατά τις έξημιση από την Τράπεζά του. Φώναξε τόν καμαριέρι, τού έλεγε ότι θα κλεινόταν στο γραφείο του, για να έργασθί και τό σύστησε να μ' ή τον ένοχλήσει κανείς. Όπως μου ανέφερε ό καμαριέρις, ό κύριός του φαινόταν ταραγμένος και ήταν χλωμός. Συμμορφώθηκε, λοιπόν, με τη διαταγή του και κατέβηκε στο κάτω πάτωμα, όπου σωφέρ. Στο μέγαρο κουδεντιάζοντας με τόν κύριο οι δυο, γιατί οι άλλοι ύπηρετες ήταν μαζί με τη σύζυγο τού τραπεζίτη στο νέο μέγαρο, που είχε αγοράσει ό Ρήμαν στα περίχωρα τού Λονδίνου. Σ' αυτό είχε έγματο κατασταθή κίολας ή σύζυγός του... Ο ίδιος ό Ρήμαν επρόκειτο να πάη εκεί σέ λίγες μέρες...

Κατά τις όχτώμιση ό καμαριέρις άφησε τό σωφέρ και τράβηξε για τό δωμάτιό του, που έβρισκταν στο άπάνω πάτωμα, κοντά στο δωμάτιό κυρίου του. Περνώντας όμως από τό γραφείο, είδε την πόρτα μισάνοιχτη.

Γιατί είχε άκούσει τόν κύριο τού να την κλείνει από νωρίς, έβριξε μέσα μια ματιά. Φαντάζεστε τώρα την έκπληξή του, όταν είδε τόν τραπεζίτη περμένο μπρούμυτα άπάνω στο τραπέζι. Σ' ή όρχη είδε πως ήταν νεκρός!...

Μπήκαμε στο πλούσιο γραφείο τού τραπεζίτη. Ο Άσεντεν έβριξε μια ματιά στο πάτωμα. Έπειτα έσκυψε και πήρε από κάτω ένα σχισμένο φύλλο χαρτί.

Περιέργω! έλεπε. Ο Ρήμαν, πριν πεθάνη έγραφε. Νά ό στυλογράφος του άπάνω στο τραπέζι... Μά πού είναι αυτά που έγραφε;... Θά τά εξαφανίσει, βέβαια, ό δολοφόνος... Ένα φύλλο στυλό έβρισκα στο άπάνω πάτωμα, κοντά στ' άκρο τού κυρίου του. Περνώντας όμως από τό γραφείο, είδε την πόρτα μισάνοιχτη. Γιατί είχε άκούσει τόν κύριο τού να την κλείνει από νωρίς, έβριξε μέσα μια ματιά. Φαντάζεστε τώρα την έκπληξή του, όταν είδε τόν τραπεζίτη περμένο μπρούμυτα άπάνω στο τραπέζι. Σ' ή όρχη είδε πως ήταν νεκρός!...

Μπήκαμε στο πλούσιο γραφείο τού τραπεζίτη. Ο Άσεντεν έβριξε μια ματιά στο πάτωμα. Έπειτα έσκυψε και πήρε από κάτω ένα σχισμένο φύλλο χαρτί.

Περιέργω! έλεπε. Ο Ρήμαν, πριν πεθάνη έγραφε. Νά ό στυλογράφος του άπάνω στο τραπέζι... Μά πού είναι αυτά που έγραφε;... Θά τά εξαφανίσει, βέβαια, ό δολοφόνος... Ένα φύλλο στυλό έβρισκα στο άπάνω πάτωμα, κοντά στ' άκρο τού κυρίου του. Περνώντας όμως από τό γραφείο, είδε την πόρτα μισάνοιχτη. Γιατί είχε άκούσει τόν κύριο τού να την κλείνει από νωρίς, έβριξε μέσα μια ματιά. Φαντάζεστε τώρα την έκπληξή του, όταν είδε τόν τραπεζίτη περμένο μπρούμυτα άπάνω στο τραπέζι. Σ' ή όρχη είδε πως ήταν νεκρός!...

Μπήκαμε στο πλούσιο γραφείο τού τραπεζίτη. Ο Άσεντεν έβριξε μια ματιά στο πάτωμα. Έπειτα έσκυψε και πήρε από κάτω ένα σχισμένο φύλλο χαρτί.

Περιέργω! έλεπε. Ο Ρήμαν, πριν πεθάνη έγραφε. Νά ό στυλογράφος του άπάνω στο τραπέζι... Μά πού είναι αυτά που έγραφε;... Θά τά εξαφανίσει, βέβαια, ό δολοφόνος... Ένα φύλλο στυλό έβρισκα στο άπάνω πάτωμα, κοντά στ' άκρο τού κυρίου του. Περνώντας όμως από τό γραφείο, είδε την πόρτα μισάνοιχτη. Γιατί είχε άκούσει τόν κύριο τού να την κλείνει από νωρίς, έβριξε μέσα μια ματιά. Φαντάζεστε τώρα την έκπληξή του, όταν είδε τόν τραπεζίτη περμένο μπρούμυτα άπάνω στο τραπέζι. Σ' ή όρχη είδε πως ήταν νεκρός!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ποκαλύψη τόν καρπό τού χεριού της, που ήταν τυλιγμένος μ' έπίδεσμο. Ξετύλιξε τόν έπίδεσμο και φάνηκε στο χέρι μια έλαφριά τομή καμωμένη πρόσφατα με μαχαίρι.

— Αυτή ή πληγή έπέδειβαινε τις ύποψίες μου, έίπε τότε ό Άσεντεν. Είμαι θέσαιος ότι ή άνάλη θ' άποδείξει πως τό αίμα της είναι τό ίδιο με τό αίμα, που έρέθηκε γύρω από την πληγή τού συζύγου της!... Γιατί όπως εξακριβώσατε κύριε Ιατροδικαστά, τό αίμα που ύπηρε στόν κρόταφο τού Ρήμαν δεν ήταν δικό του. Αυτό συνέβη έπειδή, όταν τόν... σκότωσαν, ήταν κίολας νεκρός και δεν έτρεξε αίμα απ' την πληγή. Πράγμα φυσικό, γιατί τό αίμα τού νεκρού είχε άρθεί να παγώνη.

Τότε αυτός που πυροδότησε εναντίον του, ή κυρία, δηλαδή, είχε τό κουράγιο να κόψη τη φλέβα της και να πασαλείψη την πληγή του με τό δικό της αίμα, για να πιστέψουμε ότι ό σύζυγός της δολοφονήθηκε, και να έισπράξει τις διακρίσεις χιλιάδες λίρες της ασφάλειας της ζωής του!...

Κι' έπειδή όλοι κυττάζαμε κατάπληκτοι τόν Άσεντεν, έκείνος συνέχισε:

— Τό μυστήριο δεν είναι τόσο σκοτεινό, Μάκ, όσο φαντάζεσασιν... Ο Ρήμαν αυτοκτόνησε χτές τό βράδυ άνάμεσα στις έξη και στις όχτώ, όπως θ' άποδειχθί κι' από την εξέταση τών σπλάχνων του. Τό έκανε αυτό, γιατί είχε χρεωκοπήσει, όπως έξακριβώσατε κι' έσύ σήμερα, κι' όπως έγραφε κι' ό ίδιος στην έπιστολή που άφησε. Η έπιστολή εξαφανίστηκε από την κυρία, μά έμεινε τό στυλό στο χέρι.

«Όταν ή κ. Ρήμαν ήθε και βρήκε νεκρό τό σύζυγό της, άναστατώθηκε!...»

Και δυάζοντας τό στυλόχαρτο απ' την τσάπη, τό έβγαλε άπέναντί τόν καθρέφτη και διάβασε:

«Η οικονομική καταστροφή και ή χρεωκοπία με άπόστασι δεν είναι μεγάλη. Καί ή κυρία Ρήμαν άποφασίσει, άπολυόστατα, να... σκότωσέ ή ίδια τόν νεκρό σύζυγό της. Με μεγάλη ψυχραιμία πήρε ένα περιστόφο και πυροδότησε τό πάτωμα στόν κρόταφο. Μά τό πάτωμα ήταν παγωμένο και δεν έτρεξε αίμα από την πληγή. Τότε έκοψε τη φλέβα της στόν καρπό τού χεριού της και με τό σφονθο αίμα που έτρεξε, πασαλείψε την πληγή τού συζύγου της. Όλα ήταν εν τάξει πιά.

Ξέσχισε κατόπιν σέ μικρά κομματάκια την έπιστολή, μά ένα-δυο της έφυγαν κι' έπεσαν στο πάτωμα, όπου τά έβρισκε. Έκαψε τά υπόλοιπα στο τζάκι, πήρε τό φυλλάδιο, που είχε τό δηλητήριο, εξαφανίσει κάθε ίχνος της αυτοκτονίας κι' έφυγε. Κανένας δεν άντελήθη την άναγνώρησή της, όπως κανένας δεν είχε άντελήθη την κρίση της, γιατί είχε δική της κλειδιά. Ο καμαριέρις κι' ό σωφέρ έβρισκόντουσαν στο κάτω πάτωμα κι' ό θορύβος τού θορύα τούς έμπόδιζε ν' άκούσουν τόν πυροβολισμό, όπως και κάθε άλλο θορύβο... Τό ψεύτικο έγκλημα είχε σκηνοθετηθί άσυνμάσια και ή κ. Ρήμαν θά έισπράττει τις διακρίσεις χιλιάδες λίρες, άν δεν έρχονταν τό στυλόχαρτο. Αυτό της χάλασε τά σχέδια. Δυστυχώς γι' αυτήν, ήταν έντελώς άμεταχείριστο, όταν ό Ρήμαν στύπωσε μ' αυτό την έπιστολή του. Έτσι μπόρεσε, χωρίς στόν καθρέφτη, να διάβάσω τί έγραφε... Άπό τη στιγμή αυτή, όλες οι άλλες αποκάλυψεις ήρθαν μόνες τους.

Κι' ό Άσεντεν γυρίζοντας στόν Μάκ Λέοντ, πρόσθεσε:

— Καί τώρα, άγαπητέ μου Μάκ, μπορείς να συλλάβεις την κυρία. Δε μπορούμε, βέβαια να την κατηγορήσουμε ότι σκότωσε ένα... νεκρό! Υπόκειται όμως ή άπάτη για την Ασφαλιστική Έταιρεία κι' αυτή είναι άρκετή για να την στείλι τέσσερα-πέντε χρόνια στή φυλακή!...

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΟΙ έκπληκτικές άνακαλύψεις

ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ

σεις πάνω στις καρδιακές ένοχλήσεις των άσθενών του. Τότερα ο καθηγητής Βαλλό του άσπεροζοπέιου του Μόν Μπλάν προσφέρθηκε να τον πληροφορή για όλες τις ήλικες μεταβολές.

Τότερα από ένα χρόνο οι τρεις έρευνήτες συνέκριναν τις παρατηρήσεις τους και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι, κάθε εμφάνιση των ήλικων κηλίδων άνατοχρινόταν σε μία αύξηση χρίσεων και θανάτων των άσθενών. Όταν πραγματωποιούνται, δηλαδή, άτομικές εκρήξεις πάνω στον ήλιο, οι άνθρωποι πεθαίνουν στη γη, σε άποστασι έκατό πενήντα εξομηνίων χιλιομέτρων.

Σε είκοσιέντε εμφανίσεις ή ήλικων κηλίδων, τις είκοσιμία τις ακολούθησε μία αύξηση θανατηφόρων καρδιακών χρίσεων, λέει ο δόκτωρ Φώρ. Είναι έπομένως φανερό ότι τα δύο φαινόμενα είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους.

Η σέση που ύπάρχει είναι τόσο φανερό ώστε φαίνεται παράξενα ότι δε δρόθηκε κανείς να το παρατηρήσει πιο πριν. Αύτη ή παρόληψη της ιατρικής δεν εξηγείται παρά μόνο με την έλλειψη επικοινωνίας ανάμεσα στις διάφορες επιστήμες, για το λόγο ότι οι διάφοροι έρευνήτες μένουν κλεισμένοι στην ειδιότητά τους, χωρίς να φροντίζουν να κάνουν παρατηρήσεις έξω απ' αυτήν.

Από πάντα ο άρρωστος από ρευματισμούς παραπονιόταν για πόνο σε ώρισμένες περιόδους και ήταν ίκανός να προβλέψη τον καιρό καιρό ή τη βροχή. Ο τωρινή ματίας του πολέμου ήξερε ότι τα όδινά του κεντήματα, που ένοιωθε στο τραύμα του σήμαιναν αλλαγή του καιρού. Οι στατιστικές σημείωναν ότι οι αυτοκτονίες γίνονται διμυδίζα. Οι ψυχίατροι ήξεραν ότι οι διανοητικά άρρωστοι έδειχναν μεγαλύτερη άνησυχία, όταν ήτοχε πανσέληνος. Μα αυτές οι παρατηρήσεις δεν ήταν άρκετες για να δημιουργήσουν μία επιστήμη.

πολύ εύκολη για να είναι άληθινή. Και αν τα δύο αυτά φαινόμενα δεν είχαν καμία σχέση μεταξύ τους, μα ήταν συνδεδεμένα μ' έναν τρίτο παράγοντα; Ο δόκτωρ Φώρ συμβουλεύτηκε τους τεχνικούς της τηλεφωνικής έταιρείας.

— Τι έπιδρα στις τηλεφωνικές επικοινωνίες; τους ρώτησε. Τάραχε «κάτι» που κάνει αυτές τις επικοινωνίες να διακόπτονται ή να σπινγίζονται με άλλες;

ΟΙ ΚΗΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Οι τεχνικοί απάντησαν χωρίς διαταγή:

Οι μαγνητικές καταιγίδες, δηλαδή οι φάσεις της έντατης ενεργείας στην επιφάνεια του ήλιου.

«Ετσι, εξηγεί ο δόκτωρ Φώρ, αποφάσισα να έρευνήσω μήπως ή εμφάνιση των ήλικων κηλίδων έπιδεικνύουν τις άσθενείς των ανθρώπων».

Ο δόκτωρ Φώρ, που έκτελει τις έρευνές του σ' ένα επιστημονικό κέντρο της Γαλλίας παρακάλεσε δύο φίλους του να τον βοηθήσουν στην προσπάθειά του. Πρώτος ή γιατρός Σαρντόν από την Νίκαια προσφέρθηκε να κάνει παρατηρή-

συγκρίσεις. Οι έρευνήτες προσπαθούν να ανακαλύψουν και τις αίτιες, γιατί αυτό είναι το μοναδικό μέσον, με το οποίο ή ιατρική μπορεί να φτάσει το σκοπό της: να προβλέψη το κακό και να το αποτρέψη.

Μα για να το κάνει αυτό, χρειάζεται να συγκρίνει και να συσχετίσει όχι μόνο διάφορες έρευνές, πράγμα που δεν είναι τόσο δύσκολο, μα γεγονότα και φαινόμενα, που συμβαίνουν σε άποστασεις τεράστιες μεταξύ τους.

Τίσις ή έπίδραση του ήλιου είναι τόσο φανερό, γιατί απέχει από μας «μόνο» έκατό πενήντα έκατομύρια χιλιομέτρα. Μα μυστικά στην άπεραντοσύνη του διαστήματος αυτή ή άποστασι είναι μικρή, σχεδόν άσημαντή...

Η Γη ήη κάτω από την έπίδραση και άλλων άστρων του Γαλαξία, που ή άποστασι τους ύπολογίζεται με έτη φωτός (ένα έτος φωτός είναι ή άποστασι που διατρέχει σε τριακόσιες έξήντα πέντε μέρες το φως, που έχει ταχύτητα περίπου τριακοσίων χιλιάδων χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο).

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Και να ένα ενδιαφέρον έπεισόδιο: «Από δύο ώρες σ' ένα πανεπιστημιακό εργαστήριο, ένας σπουδαστής έτελοόσε ένα πείραμα. Είχε ανακαταφέρει, όπως συνήθως, διάφορες ούσιες, μα ή αντίδρασι, που περιέμενε, δεν συνέβαινε. Απεθνήσκουσε τότε στο διεθυντή του εργαστηρίου».

Είσαί βέβαιος ότι έκανε τη σωστή άνάμειξη; τον ρώτησε ο έρευνητής, που ήξερε ότι ο σπουδαστής δεν ήταν δυνατόν να είχε κάνει λάθος, γιατί ήταν ένας από τους καλύτερους, που είχαν περάσει από έξι χρόνια έργαστηρίου και ύποσχεσαν να γίνη στο μέλλον ένας έξοικετος χημικός.

Ετσι, χωρίς να περιμένη απάντησι, σήκωσε τους ώμους και πρόσθεσε:

— Περιέμενε λίγο άκόμη, δεν έξερες καμιά φορά...

Ο σπουδαστής εξακολούθησε να περιμένει και πραγματικά, σε κάποια στιγμή, ή αντίδρασι έγινε. Για να πραγματοποιηθή, είχε απαιτήσει τρεις φορές περισσότερο από τον κανονικό χρόνο.

Όλοι οι χημικοί και οι φυσικοί έχουν δροθή μυστικά σε φαινόμενα σαν αυτό. Για μία στιγμή μένουν κατάπληκτοι, ύστερα τα παραδέχονται και δεν κάνουν καν λόγο γι' αυτά.

Μα ο σπουδαστής δεν μπόρεσε να δεχτή το φαινόμενο, όπως του παρουσιάστηκε. Δεν παραδεχόταν ότι μία επιστήμη, που έχει γασα κτηρηστή ως «θετική», όπως ή γημεία, ήταν δυνατόν να έχη σχέση με τη φαντασία και τις συμπτώσεις.

Ο σπουδαστής αυτός είναι σήμερα διεθυντής του Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου της Χημείας και της Φυσικής στο Πανεπιστήμιο της Φλωρεντίας. Είναι ο καθηγητής Τζιόρτζιο Πικκάρντι. Ένας από τους καλύτερους σύγχρονους επιστήμονες. Ο καθηγητής Πικκάρντι, λοιπόν, απέδειξε ότι οι προειρηθείς πάνω στις άποίες βασίζονταν ή χημεία, έρεπε να

των συγχρόνων έπιστημόνων

ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

άναθεωρηθούν. Τα άποτελέσματα των πειραμάτων άλλάζουν ανάλογα με το σημείο της γης, που πραγματοποιούνται και ανάλογα με τις άποσφαρισές συνθήκες, στις οποίες γίνονται. Έπομένως, οι άντιδράσεις έπηρεάζονται, χωρίς άμφισβόλια, από τα άστρα. Έχουμε, βέβαια, μία χημική επιστήμη της Γης, μα είναι πολύ περιορισμένη. Πρέπει να ανακαλύψουμε τη χημεία του σύμπαντος.

Τέτοιες ανακρίσεις δεν είναι δυνατόν να έχουν σημασία αν δεν ύποστηρίζονται από σημαντικές άποδείξεις. Στη Φλωρεντία, στο εργαστήριο του καθηγητού Πικκάρντι και άργότερα σ' όλο τον κόσμο έγιναν άμέτρητα πειράματα, που έπιβεβαίωσαν αύτη την άλήθεια.

Ανάμεσα στο 1951 και το 1961 πραγματοποιήθηκαν 250.442 δοκιμαστικά πειράματα. Τα πιο ένδιαφέροντα απ' αυτά έγιναν κατά το διάστημα του γεωγραφικού έτους (1957—1958), στο οποίο έλαβαν μέρος έπιστήμονες απ' όλο τον κόσμο. Σ' αυτό το χρόνο πραγματοποιήθηκαν ταυτόχρονα πειράματα πειράματα σε διάφορα σημεία της Γης: στη νησιά Κεϋ, γαλλική, στη Μολδαβία, στη Γαλλία, στη Γαλλία, στη Φλωρεντία, στο εργαστήριο του καθηγητού Πικκάρντι και σε άλλα μέρη.

Η ΣΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Οι άντιδράσεις δεν ήταν όμοιες στα διάφορα αυτά σημεία και το συμπέρασμα είναι εύκολο. Τα διάφορα πειράματα έργαστηριακά σκόνησαν τοποθετημένα με τρύ-

πο διαφορετικό και σε διαφορετικές άποστάσεις σχετικά με τον ήλιο και τα άλλα άστρα. Έπομένως ή ήλικη ενεργεία και οι πιο μυστηριώδεις κοσμικές δυνάμεις έπιδρούν στις χημικές άντιδράσεις. Έπίσης ή διση μας ζωή κινείται από τις δυνάμεις του διαστήματος, που μας περιβάλλει.

Για πολύ καιρό ο άνθρωπος πίστευε ότι αυτό το διάστημα ήταν άπεδίεζε ότι είναι το βασίλειο των άπείρων άσπαστων, μα έσπεριτικά ίσχυον. Ηλεκτρικά και μαγνητικά κύματα, καθώς και πυρηνικές άκτινοβολίες το διατρέχουν διαρκώς. Και οι δυνάμεις αυτές συναντώνται και διασταυρώνονται.

Μα, αν το διάστημα δεν είναι ποτέ το ίδιο, ούτε κι ή Γη είναι. Έξοικισ ότι ο πλανήτης μας περιστέφεται γύρω από τον έαντό του με ταχύτητα τριάντα περίπου χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο. Μα δεν δίνουμε άρκετή σημασία στο γεγονός ότι ταυτόχρονα ή Γη μετapaίεται προς τον άσπαστον του Ηρακλή με ταχύτητα είκοσι χιλιομέτρων, περίπου, το δευτερόλεπτο. Έπομένως ή Γη δε δροίκεται ποτέ δύο φορές στο ίδιο σημείο του σύμπαντος και ούτε στο ίδιο σημείο σχετικά με τις ζώνες των ηλεκτρομαγνητικών δυνάμεων, που έπιδρούν πάνω της.

Μα με ποιο μέσον αυτές οι δυνάμεις κατορθώνουν να τροποποιήν ή να καθυστερούν τις χημικές άντιδράσεις;

Ο καθηγητής Πικκάρντι απέδειξε ότι χρησιμοποιούν το νερό σαν «ένδυνάμιση». Η άνη μιας σταφύρας νερού δεν αλλάζει, μα ή σύνθεσι των μορίων, που την άπο-

τελούν μπορεί να είναι διαφορετική από περίπτωσι σε περίπτωση.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Το νερό έχει μία κατασκευή που σπινγίζονται κάθε πέντε μόρια σ' ένα είδος πυραμίδας. Και αυτές οι πυραμίδες είναι, που μεταβάλλονται από φορά σε φορά κάτω από την έπίδρασι των κοσμικών δυνάμεων.

Το νερό και ο άριθμός πέντε έαυδοίονται σ' όλα τα φαινόμενα της ζωής. Τα λουλούδια έχουν μία συμμετρία από πέντε πέταλα και έμεις έχουμε πέντε δάχτυλα. Ας ήμεις έξαναμε ότι το ανθρώπινο σώμα άποτελείται κατά όδόντα τοις έκατό από νερό. Αντίθετα, στη χημεία των όρνκτων —που είναι άνηξη— ο άριθμός πέντε δεν εμφανίζεται ποτέ. Αν ο Πικκάρντι έχη δίκιο, έρ' όσον ότι ύπάρχει σε μας άποτελείται νερός από νερό, το αίμα μας, τα όργανά μας, οι μύς μας, ύποβάλλονται κάθε στιγμή σε άλλες ζωτικές έπίδρασι των κοσμικών δυνάμεων. Η ύγεία μας είναι συνδεδεμένη με το σύμπαν.

Ένας Ούγγρος επιστήμων, ο δόκτωρ Α. Στέντι απέδειξε ότι ή συμπεριφορά των διανοητικά άρρώστων συνδέεται με έξωγήνα φαινόμενα.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΣΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ

«Αν ο Πικκάρντι και ο Στέντι έχουν δίκιο, ή πιο προδεδειγμένη σύγχρονη επιστήμη συνδέεται και πάλι με τις πιο παλιές παραδόσεις της άνθρωπότητας: δηλαδή με τις παραδόσεις της άστρολογίας».

«Από όλες αυτές τις παρατηρήσεις γεννήθηκαν νέες έπιστήμες και νέες σχολές. Η σπουδαιότερη απ' αυτές είναι ή σχολή του Νταύος».

— Ο σκοπός της, μας έξηγήσε ένας γνωστός Γάλλος βιολόγος, είναι να περιορίσει την άβεβαιότητα και να συνδέσει τα φαινόμενα, που συμβαίνουν στην επιφάνεια του πλανήτη μας με τις έξωγήνες κοσμικές δυνάμεις.

Με τη βοήθεια των μετεωρολόγων, των άστρολόγων και των τεχνικών δοκιμών, που περιφέρονται στο διάστημα, οι έπιστήμονες αυτοί έλπίζουν να άνοίξουν καινούργιους όρίζοντες στην ιστορία. Όταν οι μετεωρολόγοι θα έχον ανακαλύψει με άκρίβεια τις σχέσεις, που συνδέουν ένα ήλικό φαινόμενο με μία άσθενεία, μία όρισμένη μαγνητική ζώνη με μία έπιδραση, τότε ή επιστήμη θα κατορθώσει, προσδίδοντας τα κοσμικά συμβάντα, να σώσει άσθενείς ζωές.

Ο γνωστός Γάλλος βιολόγος, για τον οποίο μιλήσαμε προηγουμένως, μας είπε άκόμη: «Η έπιστήμη μας από τα μάτια μας άρχίζει σε κάθε στιγμή. Η ιστορία πηγαίνει τώρα πολύ μακριά για να άναστήσει την άλήθεια, πάνω στα φτερά της μετεωρολογίας. Και αύτη ή νέα επιστήμη που γεννιέται τώρα θα περιορίσει στο έλάχιστο τα όρια των συμπτώσεων».

ΖΑΚ ΜΟΥΣΣΩ

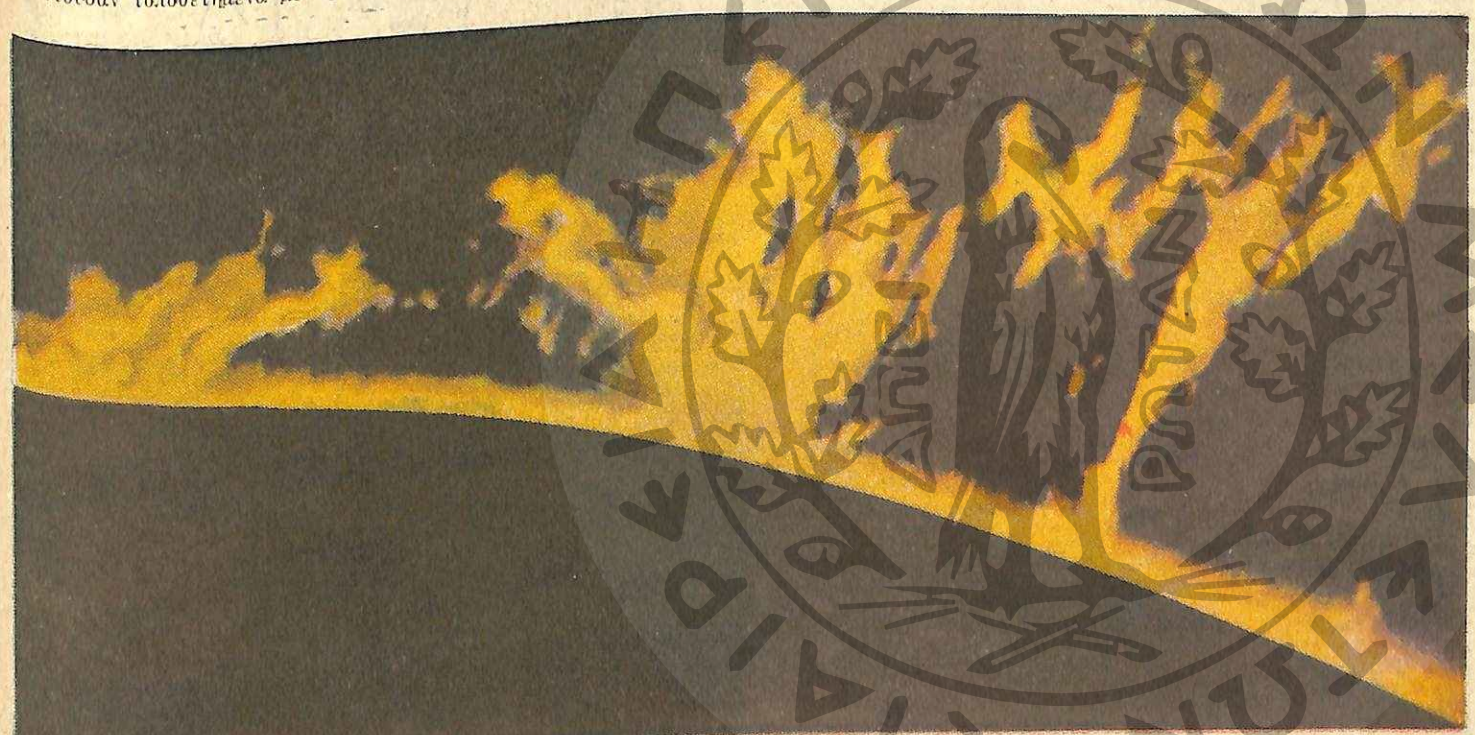
© ©

ΚΛΙΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ

Στην Άγγλία, στο Ρέιγκατ, το κλίμα φαίνεται ότι έπιδρα στα νεύρα των κατοίκων. Τελευταία, με το πησίσασμα μιας καταιγίδας, όταν οι πρώτες σταγόνες άρχισαν να χτυπούν τα παράθυρα των σπιτιών, ο Τζωρς Όρ, ένας έργατης είδικός για το καθαρίσμα των παραθύρων, ένοιωσε το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι του. Τότε βγήκε στους δρόμους μ' ένα μπουκαλί μπύρας στο γέρι του κι έσπασε όλα τα τζάμια, που σπινγίζοντο στο δρόμο του. Όταν έπ' έλτερος ή άστυνομία τον συνέλαβε είχε σπασεί τζάμια και βιτρίνες αξίας 335 στερλινών.

ΟΠΩΣ όλοι οι συνάδελφοί του, ο δόκτωρ Μουρς Φώρ σημειώνει καθημερινά πάνω σε μία καρτέλλα όλα όσα άσπαστον τους άσθενείς του. Μα δεν περιορίζεται να γράφει το όνομα, την ήλικία, τη διεύθυνσι του άρρώστου και την έπιβεβλημένη κλινική περίοψη. Σημειώνει και διάφορα έξωτερικά γεγονότα και προσωπικές χρίσεις, που φαινόμενα δεν έχουν καμιά σχέση με τις ιατρικές κούρες. Μία μέρα, συγκρίνοντας τις καρτέλλες διαφόρων άσθενών του, παρατήρησε ότι οι καρδιακοί είχαν μία τάση να πεθαίνουν χρίσι, όταν το τηλεφώνημα ήταν γαλάσιμο. Οι χρίσεις ήταν συχνά θανατηφόρες και ή καρτέλλα έζλεινε με την έξη: «Βλάβη τηλεφώνου. Απέθανε».

Τάραχε, λοιπόν, κάποια σχέση ανάμεσα σ' αυτά τα δύο γεγονότα; Οι άρρωστοι που έχουν καταληφθή από μία χρίσι, ανακαλύπτοντας ότι το τηλεφώνημα είναι γαλάσιμο και ότι δε μπορούν να επικοινωνήσουν με κανένα, κινούνται από άγανάπη, που έχει σαν άποτέλεσμα την έπιδεινωση της χρίσεως και το θάνατό τους; Αύτη ή έξηγήσι φάνηκε στο δόκτωρ Φώρ

Αύτη είναι ή εικόνα ενός τμήματος του ήλιου. Διακρίνεται καθαρά το τμήμα του απ' όπου ύφώνονται «φλόγες», που μπορούν να φτάσουν σε ύψος 120.000 χιλιομέτρων.

Η Τζόαν Κράουφορντ κατά την εποχή των πρώτων θριάμβων της στον κινηματογράφο. Η φωτογραφία την παρουσιάζει σε ηλικία 18 χρόνων.

Οι 4 σύζυγοι ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Πώς τους περιγράφει η ίδια

Η Τζόαν Κράουφορντ, που είναι σήμερα 55 χρόνων, δημοσίευσε τελευταία την αυτοβιογραφία της με τον τίτλο «Το πορτραίτο της Τζόαν». Στο βιβλίο αυτό εξιστορεί τη ζωή της, από την εποχή, που πρωτομπήκε στον κινηματογράφο.

Λεγόταν τότε Λουσίλ Λενόρ κι' ήταν μόλις 14 χρόνων. Είχε επιτύχει σ' έναν διαφημιστικό διαγωνισμό και την εκάλεσαν στο Χόλλυγουντ. Ήταν μια ψηλή νέα με μεγάλα μάτια και πλατύ στόμα. Τη μετονόμασαν σε Τζόαν Κράουφορντ και της έδωκαν 75 δολάρια την εβδομάδα, πράγμα που την έκανε να νομίζει πως βρισκόταν στον ουρανό.

Ο πρώτος της έρωας ήταν ένας νεαρός ηθοποιός, ο Ραίη Στέφελινγκ, ηλικίας 19 χρόνων. «Είπατε άκομη φίλοι», γράφει στο βιβλίο της η Τζόαν, πράγμα που δείχνει ότι η άκομη της πρώτης της αγάλης δεν έχει σβήσει ακόμη από την καρδιά της.

Την εποχή εκείνη θριαμβούε το τσάρο-λεστον κι' η Τζόαν, που είχε πάρει μαθήματα ρυθμικής για να διορθώσει μια ατέλεια που είχε στον αστραγάλο του δεξιού ποδιού, αναδείχτηκε πολύ γρήγορα βασίλισσα αυτού του χορού.

Γνώρισε αργότερα τον Ντούγκλας Φαίρμπακς Τζούνιορ, που της έκανε μεγάλη εντύπωση από την πρώτη στιγμή. «Αγαπήθηκαν και παντρεύτηκαν. Ήταν ένας κοινωνικός γάμος, άφηγεται στο βιβλίο της η Τζόαν. Ένω ο Ντούγκλας απήγγελλε σιζύους δινάτα, μαντάκια πάθε κι' αυτός που μιλούσε στα χέρια, από τα κεντήματα τουαλετομάντηλα ως τις κουστίνες». Αλλά, αυτός ο ποιητικός γάμος δ' αποδόσε να κοινήσει ποτέ. «Δεν υπήρχαν άνθρωποι στον κόσμο που ν' αγαπιούνται πιο πολύ», γράφει. «Αλλά δεν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσουμε να ζούμε πιασμένοι από τα χέρια. Κι' άλλωστε, ο Ντούγκλας δεν ήθελε παρά να εργάζεται. Αλλά και σε μένα, μ' έλο που τον αγαπούσα πολύ, η εργασία ήταν απαραίτητη».

Ο Φαίρμπακς της είχε μάθει πολλά πράγματα. Την είχε συνήθει να διαβάσει και να σκέπτεται. Αλλά δε μπορούσε να καταλάβει τις φιλοδοξίες της. Κι' η Τζόαν ήταν αποφασισμένη να επιτύχει με κάθε θυσία. «Είπα χωρίσαν. Ο γάμος τους είχε κρατήσει τέσσερα χρόνια, από το 1929 ως το 1933. Μετά το διαζυγίο της με τον Φαίρ-

μπακς εμφανίστηκε στον δρόμο ο Κλάρκ Γκράιμλ. «Ήμουν τώρα μόνη και απορημένη για το ναύαγιο του πρώτου γάμου μου, γράφει η Τζόαν Κράουφορντ. Αλλά, είχα επιβληθεί πια και το μέλλον εμφανιζόταν λαμπρό μπροστά μου. Γνώριζα μια ταινία μαζί με τον Κλάρκ Γκράιμλ. Ο Κλάρκ ερχόταν στο στούντιο πολύ πριν από την ορισμένη ώρα. Στην ταινία παριστάγαμε τους τρελλά ερωτευμένους, αλλά η συγκίνησή μας συνεχιζόταν και μετά το γύρισμα των σκηνών. Κι' ας είχαμε στε την ημέρα μέσα στα μάτια κι' αναστενάζαμε».

Ο Γκράιμλ ήταν παντρεμένος κι' έλεγε στη Τζόαν ότι θα χώριζε τη γυναίκα του γ' να την παντρευτεί. Αλλά η Τζόαν δεν ήθελε να καταστρέψει τη ζωή μιας άλλης γυναίκας και προτίμησε να χωρίσουν με τον Κλάρκ Γκράιμλ σαν καλοί φίλοι.

Η Τζόαν παντρεύτηκε αργότερα τον Φρανσόν Τόν. «Ο γάμος αυτός, γράφει, ήταν ένα αληθινό τονιστικό για μένα. Ο Φρανσόν έδειχνε απεριόριστη υπομονή απέναντί μου».

Στο Χόλλυγουντ, εκείνη την εποχή, όλοι οι ηθοποιοί ήταν σχεδόν άφοροι. Ο Φρανσόν Τόν, όμως, αποτέλεσε εξαίρεση. Ήταν πολύ μορφωμένος και σχετιζόταν με τους φιλολογικούς και καλλιτεχνικούς κύκλους. Ήδη είχε εκεί τη Τζόαν και την έφερε σ' επαφή με ποιητές, συγγραφείς και καλλιτέχνες. Την έπεισε ακόμη να ενδιαφερθεί για την Όπερα, να μελετήσει τον Σαίξπηρ και να καλλιεργήσει τη φωνή της.

Αλλά, ακριβώς το γεγονός ότι ήταν μορφωμένος κι' εξέταζε τα πράγματα από την αισθητική τους άποψη εμπόδιζε τον Φρανσόν Τόν να προχωρήσει. «Εμμε πάντα καθηλωμένος στο ίδιο σημείο. Το άστρο της Τζόαν, τουαντίον, ανέβαινε όλοένα». Ημωνα βέβαιη, γράφει, ότι ο Φρανσόν είχε περισσότερη ταλάντο από μένα και γι' αυτό έχανα ό,τι μπορούσα για να τον επιβάλω στους παραγωγούς μου. Αλλά τα αποτελέσματα των προσπάθειών μου ήταν μετρια. Ο Φρανσόν Τόν, εξ άλλων, είχε τον εγωισμό του ηθοποιού που έφερε την αξία του. Δεν ήθελε να επιβληθεί χωρίς στη γυναίκα του. Κι' έπειδή το δικό του άστρο έδινε, ενώ της Τζόαν ανέβαινε όλοένα, προτίμησε το διαζυγίο.

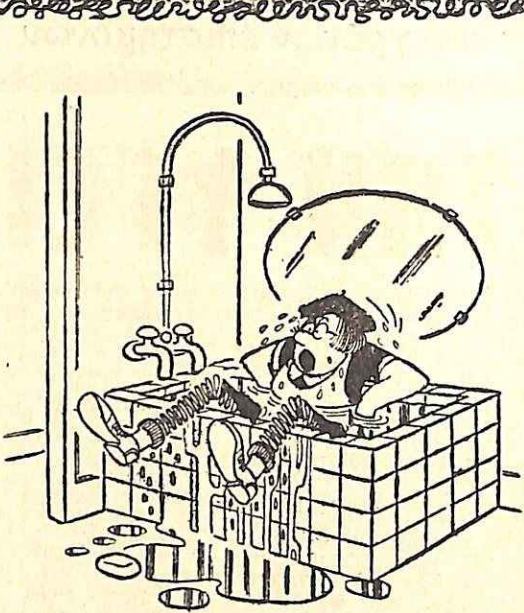
Στο μεταξύ ξέσπασε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Η Τζόαν, τρία χρόνια μετά την έκδοσή του διαζυγίου της με τον Φρανσόν Τόν, γνώρισε ένα νεαρό ηθοποιό, τον Φίλιπ Τέρον κι' έγινε σύζυγός του. Ο Τέρον ήταν ηρωικός και συγκρατημένος. Ο χαρακτήρας του αυτός εξενείριζε την Τζόαν, που είχε φλογερή κι' αυθόρμητη ιδιοσυγκρασία. «Είπα κι' ο γάμος της αυτός απέτυχε».

Ο τέταρτος σύζυγός της ήταν ο βιομήχανος Άλφρεντ Στίλ, που τον παντρεύτηκε το 1955. Κοιτά τον βόηκε την ήρεμη εντύπωση, που δεν την είχε γνωρίσει με τους προηγούμενους συζύγους της.

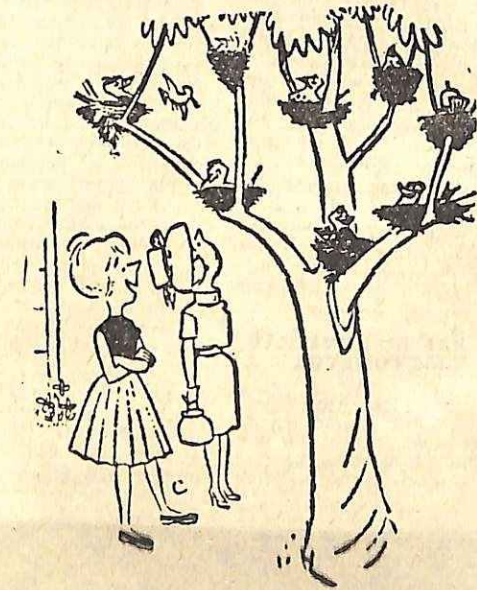
Ο Στίλ, όμως, πέθανε το 1959 κι' από τότε η Τζόαν δεν ξαναπαντρεύτηκε. Ζη σήμερα στη Νέα Υόρκη μαζί με τα τέσσερα παιδιά που έχει υιοθετήσει και διευθύνει με σταθερό χέρι τις επιχειρήσεις που κληρονόμησε από τον άντρα της. «Επιπλέοντας κάθε μέρα, γράφει, εύχαστο το Θεό για ό,τι θελήσει να μου παραχωρήσει και του ζητώ προκαταβολικά συγγνώμη για τη μικρή βοήθεια που μπορώ να του προσφέρω στο έργο του».

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

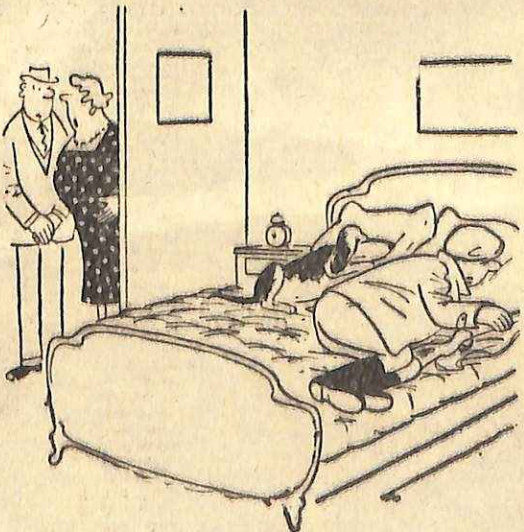
Ένας ξενοδόχος του Ρουάι (Γαλλία) έλαβε ένα πακέτο που περιείχε μια πετσέτα. Ο ανώνυμος αποστολέας εξομολογείται ότι την είχε κλέψει από το ξενοδοχείο πριν από 12 χρόνια και προσέθετε ότι σ' όλο αυτό το διάστημα δεν την είχε χρησιμοποιήσει ούτε μια φορά!

Ποιός άφησε το σαπούνι στο πάτωμα;

Δε μοιάζει με πολυκατοικία;

Αυτό γίνεται κάθε φορά που πρόκειται να φύγουν για κνηή...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τη νοικοκυρά

Το πλύσιμο και το σιδερώσιμο των ρούχων

ΔΤΟ απ' τις σοβαρότερες δουλειές του σπιτιού, είναι το πλύσιμο και το σιδερώσιμο. Φυσικά, έχουν κι' αυτές την τέχνη τους. Πού, όσο καλύτερα την ξέρει η νοικοκυρά, τόσο καλύτερο κομμάτι. Νά, λοιπόν, μερικές συμβουλές, που θα σας φανούν πολύ χρήσιμες.

Πριν αρχίσετε το πλύσιμο, χωρίστε τα ρούχα σε τρεις σωρούς: 1) Τα άσπρα, από ύφασμα που δεν παθαίνει τίποτα στην καυτή σαπουνάδα. 2) Τα χρωματιστά μπαμπακερά, λινά, τεργιλέν και νάιλον, που δεν ξεβάφουν και που πλένονται όλα σε ζεστό νερό. 3) Τα ραγιόν, τα μεταξωτά, τα μάλλινα και τα άλλα ελασθητά ύφασματα, που μπαίνουν μόνο σε χλιαρό νερό και είναι προτιμότερο να πλένονται με τα χέρια.

Αν έχετε πλυντήριο, μην τα αφήνετε μέσα περισσότερο από 1 λεπτό.

Τα ύφασματα που έχουν πέλο, όπως το βελούδο, πλένονται μόνο αν δεν ξεβάφουν, με το χέρι και χωρίς τριψήματα και στριψήματα. Για να βγάλετε ένα λεκέ, απλώστε το ύφασμα πάνω στη σαπουνάδα και τρίψτε το πολύ μαλακά, με το χέρι, ακολουθώντας την κατεύθυνση του πέλου. Ξεβάλετε με χλιαρό νερό κι' απλώστε το ρούχο να στεγνώσει μόνο του.

Για να μην κληθεί έλας, το τριψήματα συχνά, όπως να στεγνώσει. Αν το σιδερώσιμο είναι απαραίτητο, χρησιμοποιήστε σανίδα με φρόδα και ζεστό σίδερο και πατήστε το ύφασμα σχεδόν εντελώς στεγνό, από την ανάποδη.

Τα χειροποίητα ύφασματα πλένονται πάντα με χλιαρό νερό, για να μη μπουκ, απογορεύεται δε να στεγνώσουν κοντά σε φωτιά ή καλοριφέρ. Σινηθός δεν χρειάζονται σιδερώσιμα, γιατί οι έλας τους λέρνουν με τη θερμότητα του σώματος.

Τα ύφασματα που έχουν πινγκ, μαζούν χνούδι είναι προτιμότερο να δίνονται στο καθαριστήριο, γιατί «καταστράφουν».

Τα γυναικεία εσώρουχα πλένονται σε ζεστό νερό, όσο το δυνατόν συχνότερα, γιατί είναι συνήθως από λεπτό ύφασμα και δεν δέχονται τρίψιμο. Τα πλένεται με λαλά μέσα στη σαπουνάδα και τα ξεβάλετε προσεκτικά. Μη σιδερώσετε ποτέ τα ελασθητά μέρη τους. Φροντίστε να τα απλώσετε καλά, προτιμότερο πάνω σε μια πετσέτα, ώστε να στεγνώσουν χωρίς να σχηματίσουν έλας.

Όταν πλένετε χρωματιστά ρούχα, πρέπει προηγουμένως να εισάστε σιγούρη πως δεν ξεβάφουν. Αν έχετε και την παραμικρή αμφιβολία, κάντε μια ειδική δοκιμή: Βοξέτε ένα σημείο του ρούχου που δεν φαίνεται, σκεπάστε το μ' ένα κομμάτι στεγνό άσπρο ύφασμα και σιδερώστε το. Αν το ύφασμα είναι ανεξίτηλο, δε θα βγύν πάνω στο άσπρο.

Τα ύφασματα που ξεβάφουν πρέπει να πλένονται χωριστά, σε κρύα σαπουνάδα, και να ξεβάφονται με σαπούνι με κρύο νερό. Τρίψτε το ρούχο σε μια παλιά πετσέτα, για να «τραβήξετε» τα πολλά νερά και να μην απλωθούν τα χρώματα. Όσοι ν' αστεγνώσει, τοποθετήστε ανάμεσα στις δύο πλευρές ένα άσπρο πανί, για να μην ξεβάφουν τα χρώματα το ένα πάνω στο άλλο.

Μπορείτε να τρίψετε τους λεκέδες που δε βγαίνουν εύκολα, με μια μαλακή βούρσα των νυχιών, αλλά ποτέ με σκληρή γιατί θα φραγώσει το ύφασμα.

Οι μάλλινες καλτσες πρέπει να χωριούνται απ' τις μύτες, για να στεγνώσουν. Διαφορετικά, χάνουν το σχήμα τους.

Το νερό, μετά από το τελευταίο ξεβάψιμο, πρέπει να μένει όλοκαθαρό. Το ύφασμα που στεγνώνει με σαπουνάδες, καταστρέφεται.

Και τώρα ας δούμε πως σιδερώνονται τα πουκάμισα και οι μπλούζες—πουκάμισα.

Αρχίζουμε από τα μανιέτια, πατώντας τα πρώτα από την άνω άκρη κι' ύστερα από την καλή. Τα διπλώνουμε, έτσι που να ενώνονται οι δύο κομμάτια, και τα ξαναπερνάμε με το σίδερο.

Απλώνουμε το μανίκι πάνω στη σανίδα, έτσι ώστε στη μια πλευρά να βρίσκεται η ραφή, και σιδερώσουμε πρώτα την από πάνω μεριά κι' ύστερα την από κάτω.

Απλώνουμε το πουκάμισο πάνω στη σανίδα και σιδερώσουμε την πλάτη. Κατόπιν το γυρίζουμε και πατάμε τα δύο μπροστινά μέρη. Ίδια τέρα προσοχή χρειάζονται οι διπλές λουρίδες, εκεί που βρίσκονται τα κομμάτια και οι κομπότονες.

Το κολλάρο ή ο λαμύς της μπλούζας, σιδερώονται τελευταίος, απ' τις άκρες προς τη μέση, πρώτα από την ανάποδη κι' ύστερα από την καλή.

Για να μην πάχαινε το σιδερώσιμα, το πουκάμισο πρέπει να διπλωθεί καλά πριν στη θέση του. Το απλώνουμε στη σανίδα, έτσι που να στραγγίσει μόνο του. Για να μην κληθεί έλας, το τριψήματα συχνά, όπως να στεγνώσει. Αν το σιδερώσιμο είναι απαραίτητο, χρησιμοποιήστε σανίδα με φρόδα και ζεστό σίδερο και πατήστε το ύφασμα σχεδόν εντελώς στεγνό, από την ανάποδη.

Τα χειροποίητα ύφασματα πλένονται πάντα με χλιαρό νερό, για να μη μπουκ, απογορεύεται δε να στεγνώσουν κοντά σε φωτιά ή καλοριφέρ. Σινηθός δεν χρειάζονται σιδερώσιμα, γιατί οι έλας τους λέρνουν με τη θερμότητα του σώματος.

Τα ύφασματα που έχουν πινγκ, μαζούν χνούδι είναι προτιμότερο να δίνονται στο καθαριστήριο, γιατί «καταστράφουν».

Τα γυναικεία εσώρουχα πλένονται σε ζεστό νερό, όσο το δυνατόν συχνότερα, γιατί είναι συνήθως από λεπτό ύφασμα και δεν δέχονται τρίψιμο. Τα πλένεται με λαλά μέσα στη σαπουνάδα και τα ξεβάλετε προσεκτικά. Μη σιδερώσετε ποτέ τα ελασθητά μέρη τους. Φροντίστε να τα απλώσετε καλά, προτιμότερο πάνω σε μια πετσέτα, ώστε να στεγνώσουν χωρίς να σχηματίσουν έλας.

Όταν πλένετε χρωματιστά ρούχα, πρέπει προηγουμένως να εισάστε σιγούρη πως δεν ξεβάφουν. Αν έχετε και την παραμικρή αμφιβολία, κάντε μια ειδική δοκιμή: Βοξέτε ένα σημείο του ρούχου που δεν φαίνεται, σκεπάστε το μ' ένα κομμάτι στεγνό άσπρο ύφασμα και σιδερώστε το. Αν το ύφασμα είναι ανεξίτηλο, δε θα βγύν πάνω στο άσπρο.

Τα ύφασματα που ξεβάφουν πρέπει να πλένονται χωριστά, σε κρύα σαπουνάδα, και να ξεβάφονται με σαπούνι με κρύο νερό. Τρίψτε το ρούχο σε μια παλιά πετσέτα, για να «τραβήξετε» τα πολλά νερά και να μην απλωθούν τα χρώματα. Όσοι ν' αστεγνώσει, τοποθετήστε ανάμεσα στις δύο πλευρές ένα άσπρο πανί, για να μην ξεβάφουν τα χρώματα το ένα πάνω στο άλλο.

Μπορείτε να τρίψετε τους λεκέδες που δε βγαίνουν εύκολα, με μια μαλακή βούρσα των νυχιών, αλλά ποτέ με σκληρή γιατί θα φραγώσει το ύφασμα.

Οι μάλλινες καλτσες πρέπει να χωριούνται απ' τις μύτες, για να στεγνώσουν. Διαφορετικά, χάνουν το σχήμα τους.

Το νερό, μετά από το τελευταίο ξεβάψιμο, πρέπει να μένει όλοκαθαρό. Το ύφασμα που στεγνώνει με σαπουνάδες, καταστρέφεται.

Και τώρα ας δούμε πως σιδερώνονται τα πουκάμισα και οι μπλούζες—πουκάμισα.

Αρχίζουμε από τα μανιέτια, πατώντας τα πρώτα από την άνω άκρη κι' ύστερα από την καλή. Τα διπλώνουμε, έτσι που να ενώνονται οι δύο κομμάτια, και τα ξαναπερνάμε με το σίδερο.

Ένα γάτος με τηλέφωνο

ΘΑ σάς εξμυστηρευθώ κάτι, που δεν είναι και τόσο κολακευτικό, για ένα γάτο: Κάθε φορά που κοινοποιείται το τηλέφωνό μου, είμαι σχεδόν βέβαιος, πως δεν είναι για μένα, αλλά για τον Πέτρο, το... γάτο μου.

Ο Πέτρος και εγώ, μένουμε στο κέντρο της πόλεως, σ' ένα διαμέρισμα του πρώτου πατώματος, μιας πολυκατοικίας.

Από την αυγή φτάνουν μέχρι το μεσημέρι μας, τα κλαδιά μιας καστανιάς, που αποτελεί στην περίπτωση μας, μια πραγματική «καλά για γάτες», που επιτρέπει και στη δική μου, να το σιάν και να ζή, μια διαπλή ζωή.

Ο Πέτρος όταν βρίσκεται μέσα στο διαμέρισμα, είναι ένας «σπιτόγατος», με όλη τη σημασία της λέξης. Όταν όμως γλιστρήσει, στα κλαδιά της καστανιάς, μεταβάλλεται σε άλλη και μπορεί και το γυρίσει παντού, για να γνωρίσει καλύτερα, τον κόσμο των ανθρώπων.

Τον γνωρίζω, πριν από τρία χρόνια. Μια παραμυθιόλη νύχτα τον χειμώνα, γύρισε στο σπίτι μου, όταν είδα ένα μικρό κίτρινο γάτο, κρυμμένο κοντά σε μια μεγάλη πέτρα να τονιστεί από το κρύο. Καθώς τον πλησίασα, προσπάθησε να σκεπαστεί στα πόδια του, αλλά έρεμει τόσο πολύ, που σωριαστήκε γάμο και έμεινε ακίνητος.

Τον πήρα από την πέτρα και τον όνομασα... Πέτρο. Τον τράβηξα μέσα στο ζεστό μάλλινο κασκόλ μου και σε λιγάκι, ο Πέτρος άρχισε να μου μιλάει.

«Ο κόσμος είναι μικρός, φίλε μου. Σταμάτησα για να χαϊδέψω μια γάτα και έτσι έμειθα πως γυρίσει από το ταξίδι σου. Με την ευκαιρία αυτή, σου υπενθυμίζω ότι έχω για χύλια φράγκα, που μπού... χωρίσας».

Δεν είναι η πρώτη φορά, που ο Πέτρος μου στείλει άκοιβα.

Κάποιος που έχει ένα εστιατόριο ειδικευμένο σε θαλασσινά είδη, μου τηλεφώνησε μια μέρα και μου είπε:

«Ο γάτος σας, μπήκε μέσα στην κουζίνα μου και έφαγε ένα μεγάλο άσπασο. Σας παρακαλώ, πλύντε το με σαπούνι και δώστε το στη διεύθυνσή σας, για να σας στείλω, το... λογαριασμό».

Κατέβηκα το άκουστικό, με την εντύπωση ότι πηγαίναν να μου σαρώνουν φάρος. Καθώς όμως, από μακρινόφωνο από το τηλέφωνο, το παποδί μου, σκόνταψε πάνω σε κάτι. Ήταν μια... από τις δαγκάρες του άσπασου, που φαίνεται πως την έφαγε ο Πέτρος, για να με... κερσάσει.

Μετά από έξη μηνών αληθεία, μέσα στους δρόμους, ο Πέτρος γύρισε σκληρός άκρας... παρτών, σκληρός γάτος, ήθελα να πώ. Η μνήμη και τ' αυτιά του, ήταν γεμάτα τραγουδάκια, από τους παλιούς άκρας... και βίρας... και βίρας...

τους άλλους... γατοδανδίδες της γειτονιάς, για το γατί που δυό λο-
ξών ματιών, που άνηκαν σε μία
χαριτωμένη γατούλα της 'Αγκύ-
ρας.

Κάποια μέρα, ο Πέτρος έξα-
φανίστηκε και η μικρή γατούλα
ήθελε και νιαούριζε, έξω από την
πόρτα, με ένα τόσο συγκινη-
τικό, που με έκανε να της ανοί-
ξω και να προσπαθήσω με τα
χέρια μου, να την παρηγορήσω.
Της έβαλα και γάλα να πιη, μα
δεν το άγγιξε, τόσο ο πόνος της
ήταν μεγάλος, για το σκληρό φέ-
ρσιό του εκλεκτού της καρδιάς της.
Μία Κυριακή, που τηλεφώνησε
ή σύζυγος του επιτεταμένου των
'Ηνωμένων Εθνών, για να μου
πη, να μην άνησχω, γιατί ο Πέ-
τρος έλαμβανε μέρος —απαράκλη-
τος δέσμιος— σε κάποιο γκαρντεν-
πάρτι, που έδινε στον χώρο της.
— Μήπως μέσα στον χώρο και
τώρα τρώει κάτι εκλεκτούς μεζέ-
δες, που του δάλασε. Θέλετε να
έλθετε κι' εσείς να σ' γνωρι-
σουμε;

— Έληγα και χάρις στον Πέτρο,
πέρασα μία πολύ ευχάριστη βρα-
διά και έφαγα κι' εγώ... εκλεκτούς
μεζέδες.

Μία μέρα, κάπνισε στον Πέτρο,
να πάη βόλτα με... ταξί και ο
οδηγός μου τηλεφώνησε και μου
είπε θυμωμένος:

— Έσείς είστε ο άρεντης, του
γάτου!

Και όταν του είπα ναί, συνέ-
χισε:

— Μέχρι σήμερα, είδα πολλά
τά ματία μου. Πρώτη φορά, όμως,
είδα μέσα στο ταξί μου, ένα γάτο
για... πελάτη, να κάθεται άναπαυ-
τικά στα πίσω καθίσματα. Σας
τον φέρνω!

Όταν σταμάτησε το ταξί, μπρός
στην πόρτα μου, ο Πέτρος κατέ-
βηκε με άπαθεια και μπήκε μέσα
στο σπίτι.

Πληρώσα, λοιπόν, για το γατί
του, την κούρσα και ένα γερό
φιλοδώρημα στον σωφύ.

Μία βραδιά, χτύπησε το τηλέ-
φωνό μου και άκουσα μία άγανα-
χτισμένη γυναικεία φωνή, να μου
λέει:

— Έλατε να συμμαζέψετε τό...
γινό σας, γιατί πήγε και κούφτηκε
κάτω από το χορβάτι μου.

Προσπάθησα να την ησυχάσω
και της είπα, ύστεινόμενος:

— Και πώς το έχετε, δεσποινίς
μου, ότι είναι «γινό»;

— Έγώ και η γατούλα μου, έ-
χουμε μικρόν πείραγ', γιατί την
παρέσυρε, στην... οδόν της άμαρ-
τίας!

Πήγα άμέσως στο σπίτι της,
που βρισκόταν πίσω από το δικό
μου και αφού έπιασα τον τεταλό-
δο γόητα, προσπάθησα κατά κά-
ποιο τρόπο, να δικαιολογήσω την
άκατανόηστη πράξη του. 'Η 'Ε-
λένη —έτσι την έλεγαν την κο-
πέλλα— χαμογέλασε χαριτωμένα
και έδωσε στον Πέτρο... άρεσι ά-
μωρτών.

Η ίδια ιστορία συνέβη πάλι,
πότερα από δυό βράδια. Αυτή τη
φράση, όμως, πήρα για την 'Ε-
λένη ένα κομμάτι σοκολάτες και για
την τεταλόδη χορούλα της —μία
χαριτωμένη ολόασπρη γάτα— έ-
να λαστιχένιο ποντίκακι, για να
περνάει την ώρα της και ν' άκο-
νίζει τα δοντάκια της.

Η 'Ελένη δόθηκε την ιδέα του
δάρου ύστερα και έγω δόξα την
'Ελένη έβραχ και συμφωνήσαμε
να φάμε το βράδυ μαζί, σ' ένα
κοσμικό κέντρο.

Ο πάγοτε άστατος Πέτρος τή
γάλασε με τη γατούλα της 'Ελέ-
νης, ενώ έγω τή έφτιαξα με την
'Ελένη και τώρα πιά, όταν χτυ-
πάει το τηλέφωνο είναι, επί τέ-
λους, για μένα!...

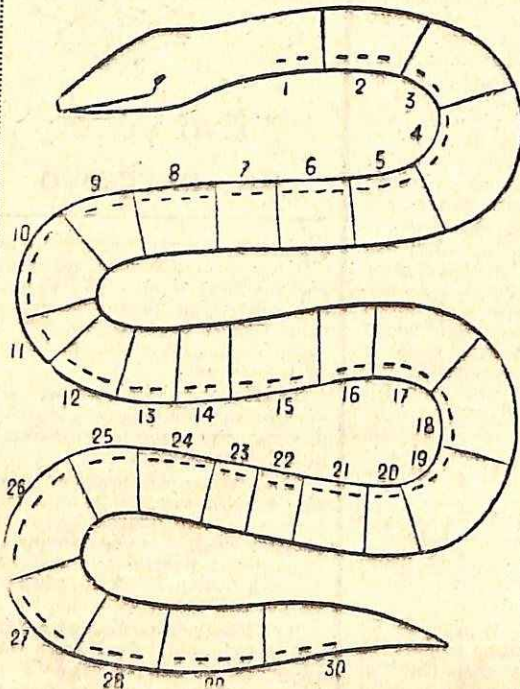
ΦΡΕΝΤ ΣΠΑΡΚΣ

Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΛΑΛΟΥΣ

Φινδόλεξο

Συμπληρώστε τα 30 κομμάτια, στα οποία χωρίσα-
με το φίδι αυτό, με λέξεις των οποίων σας δίνουμε πιά
κάτω τις σημασίες.
Στο κάθε τμήμα θα βάζετε γράμματα ισάρ.θμα

με τις υπάρχουσες μικρές γραμμοφύλες. Το δεύτερο
μέρος της κάθε λέξης, που ολοκληρωθεί αποτελείται από
τα γράμματα δύο συνεχόμενων τμημάτων, θα είναι
το πρώτο μέρος της άμεσως επόμενης λέξης:
π.χ.: ΤΑ—ΓΑΡΙ, ΓΑΡΙ—ΔΑ, ΔΑ—ΣΙΚΑ, ΣΙΚΑ—
ΓΟΝ, ΓΟΝ—ΑΤΟ κ.ο.κ.

- 1) Νότα, που είναι και κατάφρασις.
- 2) Δημητριακών.
- 3) Περιφνη όπερα.
- 4) Προστατεύει από τήν καφετέρο ήλιο τά κε-
φάλια τών εξερευνητών.
- 5) Δε λείπουν άπό καμμία σκάλα.
- 6) Έπιρρημα: Κατά μίαν έρεσ ποσότητες.
- 7) Κέντρο παρθερισμού της Ν. Γαλλίας.
- 8) Φροντίζουν για τήν όγεια μας.
- 9) Ρωσικό έλι μύρο.
- 9-10) Χρησιμοποιείται από πολλούς έρασιτέχνες
ψαράδες.
- 10-11) Έρεσ της μυθολογίας μας, που γίνεται πό-
λις με μετάθεσι τού τόνου.
- 11-12) 'Η κυρίως πόλις, τή κέντρον.
- 12-13) Πέννα διαρκείας.
- 13-14) Έπώνυμο Γάλλου μυθιστοριογράφου.
- 14-15) Τό όνομα τού Μωρατίτη.
- 15-16) Μεγάλη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 16-17) Έπί τού έδάφους (έπιρρ.).
- 17-18) Χρησιμοποιεί και τά τέσσερα πόδια για
χέρια.
- 18-19) Θεοί της μυθολογίας μας.
- 19-20) Βέλος.
- 20-21) Ναυτική θάσις της Ν. 'Ιταλίας.
- 21-22) Άίμα τών υποδηματοποιών.
- 22-23) Δηλώνει επανάληψιν.
- 23-24) Έχουν άφθονο πάχος.
- 24-25) Στρατιωτική παρέλασις.
- 25-26) Κάτι ιερό, με τό όποιο άπαγορεύεται ή έ-
παφή.
- 26-27) Γεμίζει τό στόμα.
- 27-28) Μας επιτρέπουν να δούμε μακρυά.
- 28-29) Συσκευή χρησιμοποιούμενη για τήν άπο-
ξήρανσι καρπών.
- 29-30) Σε γάλας στρατιώτες.
- 30) Άρθρο (παθό.).

Μικρά προβλήματα

- 1) Χρησιμοποιώντας όλους τους αριθμούς: 1, 2, 3,
4, 5, 6, 7, 8, 9 και 0 μία μόνο φορά τόν καθένα
μπορείτε να σχηματίσετε δύο κλάσματα, τά όποια
προστίθεντα να σας δίνουν για άθροισμα μία μονά-
δα (1).

Μήπως θα μπορούσατε να βρήτε ποιά είναι τά δύο
αυτά κλάσματα;

- 2) Στη θέσι των στιγμών τοποθετήστε κατωτέρω
τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9). Έτσι ώστε
κάνοντας τις πράξεις, που σας επιβάλλουν τά ύπαρ-
χοντα αριθμητικά σημεία, να βρείτε στην κάθε σει-
ρά τό αποτέλεσμα, που σας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} \dots \times \dots = 0 \\ \dots \dots = 0 \\ \dots \dots = 0 \end{array}$$

Θα χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς, μία μόνο
φορά τόν καθένα.

$$\begin{array}{r} \text{3) } \begin{array}{ccccccccc} \text{Α} & \text{Β} & \text{Γ} & \text{Δ} & \text{Ε} & \text{Ζ} & : & \text{Η} & \text{Θ} & \text{Ι} \\ 8 & 0 & 6 & 2 & & & & 7 & 9 & 2 \\ 1 & 8 & 7 & 4 & & & & & & \\ 1 & 2 & 4 & & & & & & & \end{array} \end{array}$$

Στη διαίρεσι αυτή, πρέπει ν' αντικαταστήσετε τά
γράμματα, που αποτελούν τό διαιρέτο και τό διαι-
ρετή, με τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9) έτσι
ώστε να επαληθευση άπολύτως ή διαίρεσις.

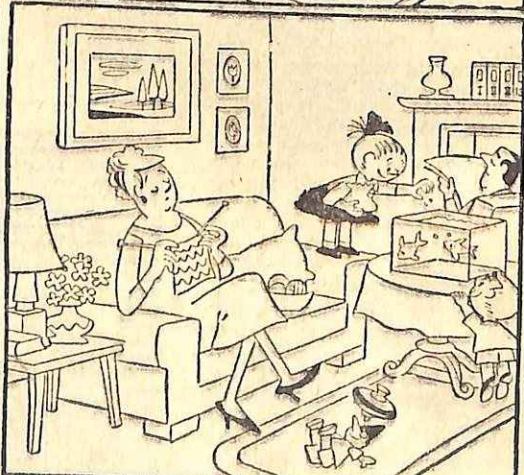
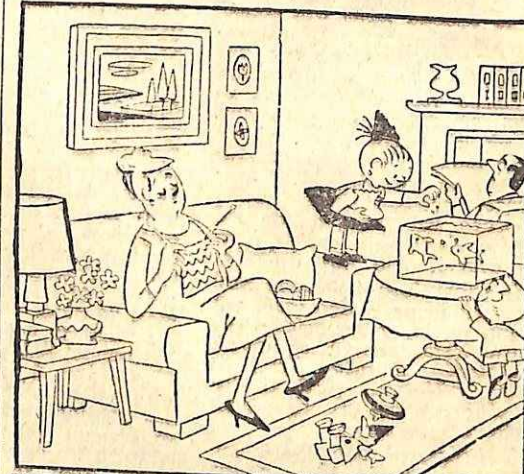
4) 'Υπάρχει ένας τρόπος να σχηματίσετε τόν άρι-
θμό 12 χρησιμοποιώντας έξη φορές τό 11.
Θα μπορούσατε ν' ανακαλύψετε τόν τρόπο αυτό
μέσα σε χρονικό διάστημα, που να μη υπερβεί τή
λεπτό;

5) Προσπαθήστε να βρήτε τους αριθμούς, που πρέ-
πει να τοποθετήστε πιά κάτω, στη θέσι των στιγμών,
έτσι ώστε να ολοκληρωθή ό πολλαπλασιασμός:

$$\begin{array}{r} 6 \cdot 3 \\ \dots \\ 1 \cdot 9 \\ \dots \\ 1 \cdot 9 \end{array}$$

Για να σας διευκολύνουμε, σας άποκαλύπτουμε πως
θα χρησιμοποιήσετε έξη φορές τό 2 και τέσσερις φορές
τό 4.

15 μικροδιαφορές

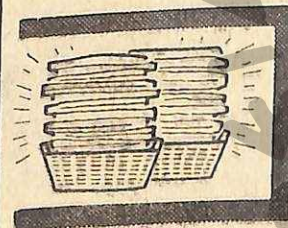
Οι δύο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως
έντελώς όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε
15 σημεία. 'Αν θέλετε να υπερφανεύσετε για τήν
παρατηρητικότητά σας πρέπει να βρήτε και τις 15
μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας, τό πολύ.
Τό παιχνίδι γίνεται πιά ένδιαφέρον αν πάρουν μέ-
ρος σ' αυτό δύο ή και τρεις παικτες συγχρόνως. Κερ-
δίζει τότε εκείνος, που θα βρή πρώτος και τις 15
μικροδιαφορές ή εκείνος, που θα βρή τις περισσότερες
μέσα σ' ένα χρονικό διάστημα, που καθορίζεται προ-
καταβολικά.

Οι λύσεις στη σελίδα 78

ΔΡΟΣΕΡΑ ΣΑΝ ΤΗΝ ΑΥΡΑ

Κάθε νοικοκυρά γνωρίζει ότι τό Κλιν είναι τό πιο οικονομικό, γιατί πλένει τά διπλά. Τώρα τό Κλιν, σε νέα συσκευασία, είναι άπαλότερο στα χέρια. Έχει λεπτό άρωμα και κάνει τά λινά και τά βαμβακερά υφάσματα δροσερά σαν τήν αύρα.

Klavin

ΚΙ-23-18

«ΔΕΝ ΘΑ ΔΩΣΩ
ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ
Σ' ΕΝΑ
ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡ»

“Έτσι ελεπε ὁ δικαστὴς Πέτερ Σμίτ, ὅταν ἡ κόρη του “Ἐλκε τοῦ ἀνέγραψε ὅτι ἤθελε νὰ παντρευθῇ τὸν Χάινριχ Γάιγκερ τὸν ἄλλοτε ἀρχηγὸ τοῦ γεωμνησικοῦ ὑποκόσμου, πὺν ἔγινε διάσημος συγγραφέας στὴ διάσθημα τῆς φυλακίσωός του. Μὰ ὁ πρῶνι ληστής παντρευτὴν ἐν τῇ κόρη τοῦ δικαστῆ, πὺν τὸν εἶχε καταδικάσει εἰς δεκάτοια ὁρόνισ φυλάκισι. Ὁ Πέτερ Σμίτ δὲ θέλησε νὰ παρευθεῖ στὴν γαμήλιω τελετῇ παρ’ ὅλο πὺν ὁ Γάιγκερ εἶχε ἐκτίσει τὴν ποιὴν του.

¹Ἡ Ἐλκε ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο της, ἐνῶ σταματᾷ μιὰ στιγμή ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἀνταλλάξῃ μερικὰ λόγια μὲ τὴ μητέρα της.

Σ' ΕΝΑ προτεσταντικό ναό της Φραγκφούρτης, ο Χαϊνριχ Γάιγκερ, ένας ώριος έαυθός νέος, πού, πριν από μερικά χρόνια, ήταν ο αναγνωρισμένος αρχηγός του γερμανικού υποκόσμου, πού κατάρθωνε να περπατήσει, επί τέως χρόνια, την αστυνομία της μισής Ευρώπης και πού οι αστυνομικοί συντάκτες τόν είχαν επονομάσει «Ο Άρσεν Λουπέν» του μεταπολέμου, παντρεύτηκε, τις 2 Νοεμβρίου, μία όμορφη κοπέλλα είκοσιόχρονήν, την Έλκε Σμίτ.

Στό γάμο παρευρέθηκαν οι συγγενείς και οι φίλοι του ζευγαριού, μερικοί δημοσιογράφοι και φωτογράφοι, μά έλειψε ο πατέρας της νύφης, ο αυστηρός δικαστής Πέτερ Σμίτ, πού ήταν ένας από τους δίκαστες, πού κατέδικαν τον Χίτλερ μετά τη σύλληψή του.

Υπήρχαν, όμως, πολλοί άστυ-
νομικοί της ασφάλειας της Φραγκ-
φούρτης, οι ίδιοι εκείνοι άστυνο-
μικοί, που από το 1950 μέχρι
το 1955 κυνηγούσαν τον ασύλλη-
πτο νεαρό ληστή και που κατάρ-
ωθωσαν από τότε τέλος να τον συλλά-
βουν και να τον παραδώσουν στη
δικαιοσύνη. Μά τώρα, με την ευ-
καιρία του γάμου του, θέλησαν
να του δείξουν, ότι λημονήσαν
κάθε έχθροτήτα και πήγαν να του
εκφράσουν τις ευχές τους. Πολλά
άστυνομικά αυτοκίνητα της αμέ-
σης δράσεως, είχαν σταματήσει
έξω από την εκκλησία και υπο-
δέχθηκαν το ζευγάρι με τις σερ-
βίγες τους, που άρχισαν να ουρ-
λιάζουν όλες μαζί, κάνοντας
δαιμονισμένο θόρυβο.

Ο Χάινριχ Γάιγκερ, που είναι λίγο προληπτικός. Βλέποντας τα αστυνομικά της αστυνομίας, δε μπόρεσε να μη θυμηθεί τα χτυποκάρδια, που του προκαλούσαν, πριν από μερικά χρόνια, και το πρόσωπό του σκετινίστηκε. Μά, ύστερα, η έγκραδύτητα των αστυνομικών και τα χειροκροτήματα του μικρού πλήθους, που είχε συγκεντρωθεί, τον έκαναν να χαμογελάσει, ριχνώντας όριστικά πίσω από τις πλάτες του το πολυτάραχο παρελθόν του.

Ο Χάινριχ Γαίγκερ έχει ένα αρκετά «βεβαρυμένο» ποινικό μητρώο. Τό δικαστήριο της Φραγκφούρτης, το 1955, τόν καταδίκασε σέ φυλάκισι δεκατριών χρόνων και έξη μηνών, και ό Γαίγκερ έμεινε στή φυλακή, γιά όχτώ όλόκληρα χρόνια.

Μά, από δέκα μήνες, δέν εἶ-
ναι πιά γνωστός σάν ἕνας ἐπι-
κινδυνὸς ληστής, ἀλλὰ σάν ἕνα
διάσημο συγγραφέα. Οἱ ἐκδό-
τες διεκδικοῦν μὲ ἑκατομμύρια τὰ
ἔξοδα του, κι' ἕνας διάσημος σκη-
νοθέτης εἶναι ἀποφασισμένος νὰ
τὰ μεταφέρῃ στὸν κινηματογράφο.
Μὲ λίγα λόγια, ὁ Γαίγκερ εἶναι
ἕνας φασισμένος. Δέν ἔχει πιά τί-
ποτα τὸ κοινὸ μὲ τὸν ἑκτός νόμου,
πὺλ ἀποτελοῦσε τὸν ἐφιάλητὸν
πολιτῶν καὶ τῶν αστυνομικῶν.

Τώρα είναι τριανταπέντε χρό-
νων. Είναι ψηλός, λεπτός, πολύ
ξανθός με γαλάνα μάτια και με
έμφρασις γοητευτικού «πλαγι-
μπού». Μά χαμεγελάει πολύ σπά-
νια και όλη ή έκφρασί του απο-
καλύπτει έναν άνθρωπο δύσπιστο,
συνθησιμένο να φυλάγεται από
τους άλλους.

Σ' ἔλη του τὴ ζωὴ ὁ Γαίγκερ
ἦταν ἀναγκασμένος νὰ φυλάγεται
ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ πωλεῖται γιὰ
νὰ τροφίβη ὑπὸ τὰ. Ἀπὸ πάν-
τα, ἀπὸ τότε, πρὸ ἥταν παιδί κι
ἡ ὑπερὰ του ξενοδούλευε γιὰ νὰ
θεύη αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα του,
πρὸ ἥταν πάντα ἀνεργός. Καὶ ὁ
Γαίγκερ μεγάλωνε μόνος του, χω-
ρὶς ὁδογὴ. «Οἱ πλούσιοι γέμίζουν
τὰς τσέπες τους μὲ χρῶματα καὶ
ὑπερὰ τὰ πετοῦσιν σὲ παρόλῳνα
ἔξω, ἐνῶ ἡμεῖς κινδυνεύουμε κά-
θε μέρα νὰ πεθάνουμε ἀπὸ πεί-
να», διηγείται σήμερα ὁ Γαίγκερ.

Καὶ διατηρεῖ π ντα μιὰ σκοτεινὴ
μνησικακία γιὰ τοὺς πλουσίους,
παρ' ὅλο, πού τώρτα τὰ τεράστια
κέρδη τῶν βιβλίων του τὸν ἔχουν
κάνει ἕναν ἀπ' αὐτοῦς. «Έτσι, ἀ-
ποφασίζα καί' ἐγώ νὰ πλουτίσω»-
συνεχίζει—ἀποφασίζα ν' ἀποκτή-
σω πολλὰ χρήματα, μὰ εἰς βά-
ρος τους, παίρνοντάς τα ὀπλοῦθ
ἀπ' αὐτοῦς, πού εἶχον πολλὰ καὶ
τὰ σπαταλοῦσαν ἀσυλλόγιστα».

Αυτή η επαναστατημένη απέφασε ειληχόθηκε στο παιδί, που μεγάλωνε στο δρόμο, χωρίς προστασία και χωρίς συμβουλές.

Όταν έγινε δεκατέρι χρόνων, ό Γαϊγκερ ένοιωσε άσχετα δυνατό για γιά να βάλη σέ λειτουργία τó σχέδιό του. Σκληρός, άταρ- χικός, συγκέντρωσε γύρω του μία συμμορία από ανθρώπους τού ύποκόσμου κι' άρχισε πολύ γρήγορα να προσφέρει δουλειά στις αστυνομικές στήλες των έφημερι- δων.

Στην αρχή, ἔκανε ληστείες σπο-
ραδικές σὲ ἀπομονωμένα στίπια
καὶ μαγαζιά, μὲ ὕστερα οἱ «ἐπι-
χειρήσεις» ἔγιναν ὅλο καὶ πιὸ συ-
χνές, ὅλο καὶ πιὸ τολμηρές. Παν-
τοῦ ὁ Γαίγκερ ἄφηνε τὴ σφρα-
γίδα του, ἕνα μπλιέτο, στο-
τό ὅποιο σημείωνε τὴν αἰτία, ποῦ τὸν
ᾤδνηγούσε στὶς παράνομες πρά-
ξεις του· τὸ μῖσος του ἐναντίον
τῶν πλουσίων, ποῦ ἤθελε νὰ τι-
μωροῦν. Οἱ ἐφημερίδες ἄρχισαν
νὰ ἀσχολοῦνται μαζί του, τὸν ὠ-
νόμασαν «Ἀρσέν Λουπέν», «Βα-
σιλιά τῆς ληστείας», «κλέφτι-ἄ-
ριστοκράτης». Μιά φορά διέτρεξε
τὸν κίνδυνον νὰ τὸν πιάσουν, ὕστε-
ρα ἀπὸ τὴ ληστεία ἐνὸς μεγάλου
ἐστιατορίου, μὰ ἀκριβῶς τὴν πα-
ραμονὴ τῆς συλλήψεώς του. ὅλες
οἱ ἀποδείξεις, ποῦ εἶχαν συγκεν-
τρωθῇ ἐναντίον του, ἐξασανίσθη-
καν μυστηριωδῶς. Οἱ ἐφημερίδες
ἔγραψαν, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἐξαφ-
νιστὴ ἦταν ὠργανωμένη ἀπ' τὸν ἴδιον,
μὲ καταπληκτικὴ ἱκανότητα καὶ
τολμή.

Τις 31 Δεκεμβρίου του 1954, ενώ όλοι γιορτάζαν το πέρασμα του παλιού χρόνου και των ερχο-
μου του νέου, ο Γάιγκερ κ' ένα ή
συμμορία του μπήκαν σ' ένα ή
στισιτόιο κοινωνικής προνομίας και
διέρρηξαν το χρηματικόβάτιο υπ'
όπου αφάιρσαν περισσότερα από
πέντε εκατομμύρια δραχμές. Μιά
εφημερίδα της Φραγκφούρτης έ-
γραφε τότε: «Η ληστεία αυτή ή-
ταν έργο μιάς στείρας, που πρέ-
πει να είχε ως αρχηγό έναν αν-
θρώπο με ξεχωριστή εύρησι, που
δίνει μάθημα σ' όλους τους γκάγκ-
στερ της Ευρώπης και συνεχίζει
τη μεγάλη παράδοσι του Ντρίλ-
λιγκερ». Έπρεκτο για ένα
πραγματικό ύμνο! Οί έρευνες της
αστυνομίας έγιναν πιο έπιμονες
και, επί τέλους, τις 2 Μαΐου του
1955, ο Γάιγκερ έπεσε στην πα-
γίδα. Τον υπέβαλαν σέ εξαντλη-
τικές ανάκρισεις, μα αυτός δεν
πασαδεδόταν τίποτα, παρ' όλο,
που δεν ανόριταν, ότι μισούσε την
κοινωνία και τους πλουσίους.

Ἐνας ὅμως ἀπὸ τοὺς συνενό-
χους του, ποὺ εἶχε συλληφθῇ μα-
ζί του, τὰ ὁμολόγησε ὅλα:

— Αὐτοὶ εἶναι ὁ ἀρχηγός μας, εἶπε.

Καὶ περιέγραψε μὲ ἀκριβεία ὅλες τὶς «ἐπιχειρήσεις» τῆς σπείρας, ἀποκαλύπτοντας ἀκόμα καὶ πῶς εἶχαν ἐπιδώσει τὰ χρώματα, ποὺ τοὺς ἀπέδωσαν οἱ ληστές.

Ὁ Γαίγκερ δὲ μπόρεσε νὰ ἀρνηθῇ περισσότερο. Τὰ παραδέχτηκε ὅλα μὲ σφίγμενα δόντια. Μά, στὸ διάστημα τῆς δικῆς, ἔξισπας, ἔαφνιζε, τὰ εἶπε ὅλα: Διηγήθηκε πῶς εἶχε ἐτάξει στὴν παρανομία, τὴν ἐπανάστασι τοῦ ἐναντίου τῆς κοινωνίας, τὸ μῖσος τοῦ ἐναντίου τῶν πλουσίων. Μίλησε ἀκόμη γιὰ τὸν σχολαστικὸ τρόπο, ποὺ μ' αὐτὸν μελετοῦσε τὶς ληστείες τοῦ καὶ ἀνέφερε τὶς ἡ-

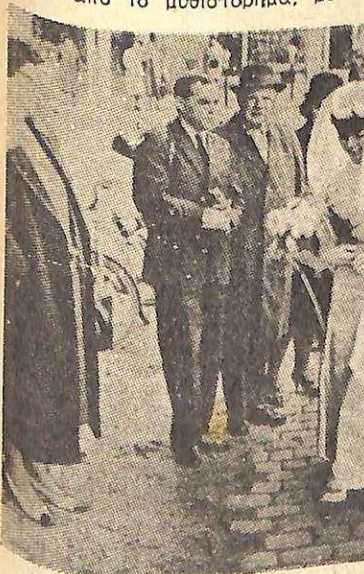
μερομηνίες, που είχε πραγματοποιήσει τις πιο σημαντικές απ' αυτές.

— Τα έκανα όλα, γιατί ήθελα να έκδοικθώ! είπτε. Ύστερα από μία παιδική ηλικία, σαν εκείνη, που με ανάγκασαν να ζήσω, μέσα στη φρίκη του πολέμου και την αβυσσότητα της φτώχειας, θα μπορούσα να κάνω πολύ περισσότερα. Μα τα έβαλα μόνο με τους πλουσίους.

Οι δικαστές δὲν τοῦ ἀνεγνώσαν κανένα ἐλαφρυντικό καὶ τοῦ ἐπέβαλαν τὴν αὐστηρότερη ποινή: Δεκατρία χρόνια καὶ ἐξήμι-νες. Ἡ φυλακὴ τοῦ Μπρούσκβαλ, ἡ πῶς σκληρὴ φυλακὴ τῆς Γερμανίας, τὸν δέχτηκε. Τὰ δυο πρῶτα χρόνια, ὁ Γαῖγκερ κλείστηκε στὸ κελὶ τῆς ἀπομονώσεως, χωρὶς νὰ μποροῦ νὰ ᾄδ κανένα. Αὐτὴ ἡ σκληρὴ ἀπομονωσὶς περιώ-ρισε τὴν ἐξέγερσί, πού εἶχε ξεσποῦν μὲσα του, ἀπὸ τὰ παιδι-κά του χρόνια. Ὅταν, δυὸ χρό-νια ἀργότερα, τὸν ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν ἀπομονωσὶ καὶ τὸν ἐβάλαν μαζί με τοὺς ἄλλους, οἱ δεσμο-φύλακες καταλαβόν ἀμέσως, ὅτι εἶχαν μπροστὰ τοὺς ἄνους ἄλλο ἄνθρωπο. Σκληρὸ πάντα, ἐπανα-στάτη, μὰ διαμοσμενὸ. Συνηθισμέ-νος τὴν σιγὴν ἀπόλυτὴν σιωπῇ, δὲ μιλοῦσε εὐκόλα, κλεινόταν στὸν ἑαυτό του καὶ σκεπτόταν. Τοῦ ἐμπιστεύθηκαν μιὰ δουλειὰ κι' ἐστὶ τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἔχῃ λι-γο χορτὶ στὴ διαβίωσι του. Τότε ὁ Γαῖγκερ καταλάβε, ὅτι ἐκείνου, πού εἶχε μὲσα του καὶ δὲ μπο-ροῦσε νὰ τὸ ἐκφράσῃ με τὴ φων-ή, θὰ μπορούσε νὰ τὸ διηγηθῇ γράσσοντας.

τὸ ἔκλεψε χαρτί κι' ἄρχισε
τὸ βράδυ, στὸ κελλί του, ἐνῶ οἱ
ἄλλοι κοιμόντουσαν, νὰ γραφῇ.
Ἐκοψε τὸ τσιγάρο, γιὰ νὰ μπο-
ρῇ μὲ ἐκεῖνα τὰ λίγα χρήματα νὰ
ἀγοράσῃ μοῦσβια. Ὁ ἱερέας τῆς
φυλακῆς τὸ πρόσεξε αὐτό, φρόν-
τισε νὰ κερδίσι τὴν ἐμπιστοσύ-
νι τοῦ φυλακισμένου καὶ τὸν ἔ-
πεισε νὰ πᾶ ἐνδεχόμεν ἐνδεχόμεν

τὴν νύκτα διδάσκει νὰ διδάσῃ
 τὸ μυθιστόρημα, ποὺ ἔγραψε. Κα-
 τίλινθε, εἰς τέκνους οἱ σελίδες εἴ-
 χαν κάποια δύναμις καὶ ὑποσχέθη-
 ναι νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴ δημοσί-
 ευσιν τοῦ ἔργου του. Ὅταν ὁ Γαι-
 γκερ τελείωσεν τὸ μυθιστόρημά
 του, ἔγραψε τὸν τίτλο: «Ἡ φυ-
 λακή» καὶ τὸ ἔδωκε ὅλον στὸν ἀδ-
 ἐλφόν Κούχλερ. «Εἰκόσιν, παραδέλ-
 φοντάς τους καλονομίους τῆς φυ-
 λακῆς, πῆρε τὸ χειρόγραφον καὶ
 τὸ ἐμπιστεύθηκε σ' ἕνα ἐκδότην.
 Οἱ μέρες περνοῦσαν ἀργὰ στὴ
 φυλακή γιὰ τὸ Γαιγκερ, μα, ἐπὶ
 τέλους, ἔφτασε ἡ ἀπάντησις. Οὐ-
 μένον ἐκδότης ἦταν ἐνθουσιασ-
 νος ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα, μα

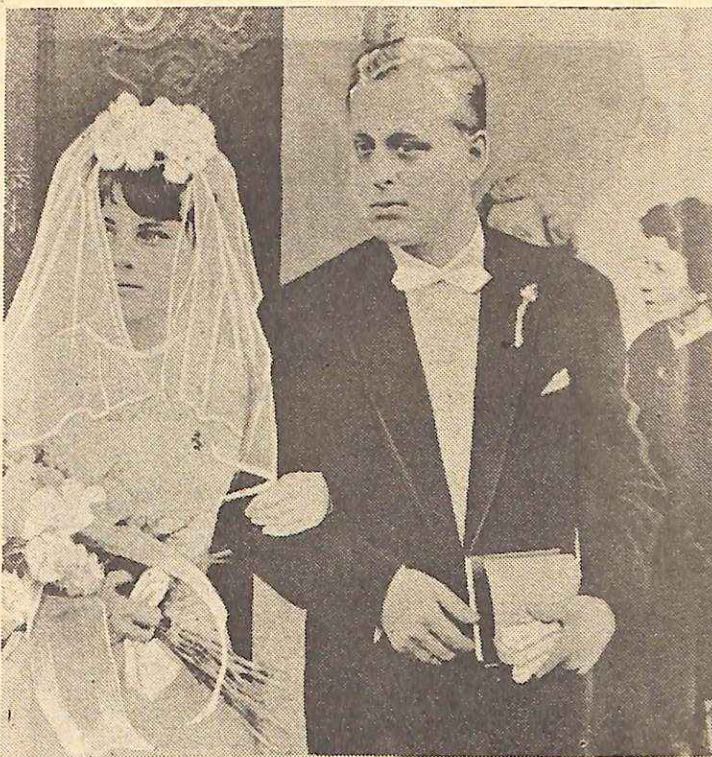
Οι νεογυμφοί, ἐνῶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

θέλε να γνωρίσει και τὸ συγγρά-
 φέα καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ να βγῇ
 ἀπὸ τὴ φυλακῇ, πρὶν ἀπὸ τὸ τέ-
 λος τῆς ποινῆς του. Ὁ Γαίγερ
 ὑπῆρξε βέβαια ἕνας κακοποιός, ἔ-
 νας «ἐκτός νόμου», νὰ μὴ τὸ μυ-
 θιστόρημά του ἀπέδειξε, ὅτι εἶχε
 γίνῃ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Ποῦ
 γρήγορα «Ἡ φυλακῇ» κυκλοφόρη-
 σε στὰ βιβλιοπωλεῖα, γνώρισε μὴ
 καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ μετα-
 φράσθηκε σὲ πέντε γλώσσες. «Ε-
 νας σκηνοθέτης, ὁ Ἀλφρεντ Γούν-
 τσμαν, ἀποφάσισε νὰ μετασέ-
 ρῃ τὸν ὑπόθεσι στὸν κινηματογράφο.
 Οἱ ἡμεριεῖς, ὅπως ἔγινε στὴν
 Ἀμερικὴ μὲ τὸν Τσέσμαν, ἀσχο-
 λήθηκαν μὲ τὸ φυλακισμένον συγ-
 γράφει. Μά, ἐνῶ ὁ Ἀμερικανὸς
 ἐγκληματίας δὲν κατάρρωσε νὰ
 συγχιτηθῇ τοὺς δικαστὰς καὶ κα-
 τέλῃ ἐντὶν ἡλεκτροικῇ καρέκλῃ,
 ὁ Γαίγερ πέτυχε νὰ πῶρῃ χάρι.

Γαίγκερ πετυχε να πωρήσει καρδιά. Είχαν περάσει οχτώ χρόνια από τότε, που είχε συλληφθεί από την αστυνομία. «Όταν βγήκε από τη φυλακή, ζυγίλε σαρανταέξι κιλά, ήταν σχεδόν ένα σκελετό και έδειχνε τουλάχιστον, δεκοπέντε χρόνια μεγαλύτερος από την ηλικία του». Υπήρχε ακόμη πολύ δηλητήριο μέσα του, που δεν αναζητούσε πιά το δρόμο της παρανομίας: «Δεκίμα-σα τη φρίκη της φυλακής και ήρ-κιστήκα να μην ξαναγυρίσω πια», έγραφε. Μά δεν απαντούσαν το παρελθόν του; Αντίθετα, μάλιστα, καυχιόταν γι' αυτό. Περήφανος, που είχε κατορθώσει να περιτρί-βει την αστυνομία, όπως οι με-γάλοι «εκτός νόμου» της αστυνο-μικής φιλολογίας. «Ο διεθνής της έφημερίδας, που τον είχε πα-ρουσιάζει κάποτε σαν ένα πολύ έ-ξυπνο κακοποιό, που πρότεινε να έρ-χονταν ως δημοσιογράφος, και ό-χι εργαζώ ως δημοσιογράφος, Γαίγκερ δέχτηκε με τη συνειδή-ση, ότι κανείς δε θα μάθαινε την πραγματική του ταυτότητα. Γι-ναί, στην έφημερίδα, σαν Πέτρο Γαίγκερ, ενώ το βιβλίο το-ν Χανς Γαίγκερ γινόταν άνθρωπο-στο.

«Υστερα, μία μέρα, όπως συμβαίνει στα ρομάντσα, πρῶτε κεραυνοβόλος ο Έρωτας.

Στὴ συνέχεια τῆς ἐφημερίδος ἐργαζόταν ὡς μεσημερινομένη μία κοπέλλα εικοσιδύο χρονῶν, ἡ «Ἐλπίδα Σμῖτ». Ἐνὰ πρωῒ, στὸ ἀσάνκλερ, συναντήθηκε μὲ τὸν ἑαυθόσερ, συνταξιόγραφο, πού εἶχε ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ νὰ δουλεῖ στὴν ἐφημερίδα, καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι στὴν ἐφημερίδα τοῦ Γαίγκερ διάβασε τὸ βιβλίο τοῦ Γαίγκερ «Ἡ φυλακή», καὶ τὸ βρήκε θουμπίσιο. Δὲν ἤξερε, βέβαια, ὅτι μιμῶσισ. Δὲν στὸν ἴδιον τοῦ συγγραφέα, ὅστε στὸν ἴδιον τοῦ Γαίγκερ τὸ εἶπε. Ὅστε οἱ μερικὲς ἐβδομαδες ἀφῆκε

Ἀκόμη μιὰ φωτογραφία τῶν νεογύμων. Ἡ ἑλκε εἶναι μιὰ θαυμάσια κοπέλλα 22 χρόνων. Ὁ Γαῖγκερ εἶναι τριανταπέντε χρόνων ψηλός, ξανθός, γοητευτικός μὲ ἐμφάνισι «πλαίη-υποῦ»

ρα, ὅταν κατάλαβε, ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της, τῆς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικό του.

Αυτή η αποκάλυψη άναψε περισσότερο τη φαντασία της ρωμαντικής "Έλκε". Έρωτεύθηκε τον πρώην ληστή κι' όλο τό πάθος τών είκοσιδύο χρόνων της, κι' ό σκληρός Γάιγκερ ένοιωσε γιά πρώτη φορά τήν καρδιά του νά μαλακώνη.

Μὰ ἡ Ἑλκε εἶχε νὰ λύσῃ ἕνα σοβαρὸν πρόβλημα. Πῶς θὰ κατάρθωνε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα της, τὸν αὐστηρὸν δικαστὴ Πέτερ Σμιτ, νὰ δεχθῇ γιὰ γαμπρὸν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ τὸ παρελθόν τοῦ Ξάνρου; Καί, πραγματικά, ἡ πρώτη ἀντίδρασις τοῦ δικαστῆ ἦταν μιὰ κατηγορηματικὴ ἀρνήσις.

— Δέ θά ἐπιτρέψω ποτέ στήν
κόρη μου νά παντρευτῇ ἕναν
γκάνγκστερ!...

Ἡ Ἐλκε ὁμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της, ἐπέμεινε παρακαλῶν-
τας τὸν πατέρα της νὰ δεχθῇ τὸν
Γαῖνκερ καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί του
γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ πρῶν
γκανγκστερ εἶχε γίνῃ ἕνας ἄλλος
ἄνθρωπος, ἐγκαταλείποντας ὀρι-
στικὰ τὸ δρόμο τῆς παρανομίας.
Στὸ τέλος, ὁ δικαστὴς ῥητικῶς
κι' ὁ Γαῖνκερ παρουσιάστηκε
μπροστά τοῦ πολὺ διαφορετικοῦ
ἀπὸ τὸ νεαρὸ λαθιπώ, πρὶν εἶναι
ἀντικρῆσαι πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια
στὸ ἐξώλιον τοῦ κατηγορουμένου.
Ἦταν ἕνας ἄντρας σιδαρῶς ῥι-

ρεως, αλλά και αποσφαισμένοις γὰρ κερδίσει μία θέσι στὴ ζώνη.

— Τὸ πρῶτό μου βιβλίο «Ἡ φυλακή», εἶναι μία μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ δεύτερο, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ ἐπανάστασι τῶν νικημένων», εἶναι κιόλας ἔτοιμο γὰρ κυκλοφορήσι καὶ οἱ κριτικοὶ λένε πως θὰ διεκδικήσῃ ἕνα μεγάλο λογοτεχνικὸ βραβεῖο. Τώρα γράφω τὸ τρίτο βιβλίο μου—εἶπε ὁ Χένρυ στὸ δικαστή Σμιτ, θέλοντας νὰ τοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι ἦταν σὲ θέσι νὰ εἰσαφύλισθαι στὴν ἑλκεσθεὶς ἀνθρώπινη ζώνη.

Μὰ ὁ Πέτερ Σμιτ δίσταζε ἀ-
κόμη καὶ μόνο ἡ μεγάλη ἐπιμονὴ
τῆς κόρης του τὸν ἀνάγκασε νὰ
ὑποχωρήσῃ.

Στο μεταξύ, τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ μυστηριώδους δημοσιογράφου ἀποκαλύφθηκε καὶ ὁ Γάλλος γκερ ἄφησε τὶς σπῆλές τῶν χρονικῶν, γιὰ νὰ γίνῃ εἰδικὸς ἀπὸ σταλμένος. Ὁ λογαριασμὸς τοῦ στήν Τράπεζα μεγάλωνε ὅλο καὶ περισσότερο.

Μά, παρ' ὅλα αὐτά, ἡ μνησι-
κακία του γιὰ τοὺς «πλουσίους»
δὲ θεραπεύτηκε.

Ὁ ἦ Ἐλκε προσπάθησε μὲ γλυκύτητα νὰ τὸν κἀνὼν καὶ καταλαβῇ, οὔ τι τώρα πιά ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν ἕνα μέλος τῆς «μοιρῆς κοινωνίας»· ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἔχει ἐν σπιτί του χρήματα γιὰ νὰ ἐξοδεῖ καί, γενικά, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ σύμφωνα μὲ τὴ νοοτροπία τοῦ γκάνγκστερ Γαϊγκερ ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀμέρητα ἀξίο τιμωρίας καὶ μίσους. Μὰ δὲν κατάρθωσε τίποτα καὶ ἵσως γι' αὐτὸ ὁ δικαστὴς Πέταρ Σμιτ, πρὶν ὅλο ποῦ ἤξερε ποῦ θὰ προσέδινε ἕνα μεγάλο πόνον στὴν κορὴ του, ἀνῆλθε νὰ παρρηθεύῃ στὸ γάμο.

— Ένας άνθρωπος, που πηγαίνει να παντρευτεί στην έκκλησία με μαύρο κοστούμι, που κρατάει στο μπράτσο μία κοπέλα ντυμένη με κατάλευκο νυφικό, μπέλλο και με άνθη λεμονιάς και που βγαίνει από την εκκλησία περικυβημένη ένα πολυτελές αυτοκίνητο, δεν έχει το δικαίωμα να μιλήσει την κοινωνία, είπε ο δικαστής.

Τώρα ο Γαίγκερ ζή με τη σύζυγό του σ' ένα ωραίο σπίτι στην περιφέρεια της Φραγκφούρτης. Έχει μία σίγουρη δουλειά δημοσιογράφου με καλές αποδοχές, παίρνει μεγάλα ποσά από τα συγγραφικά του δικαιώματα, έχει ένα αυτοκίνητο τελευταίου μοντέλου και μία σύζυγο, που τον λατρεύει. Μάε, παρ' όλα αυτά, ο παπέρης «Άσεντ Λούντεν» εξακολουθεί να βεβαιώνει, ότι δεν απαρτίζεται το παρελθόν του και ότι δεν ντρέπεται γι' αυτό.

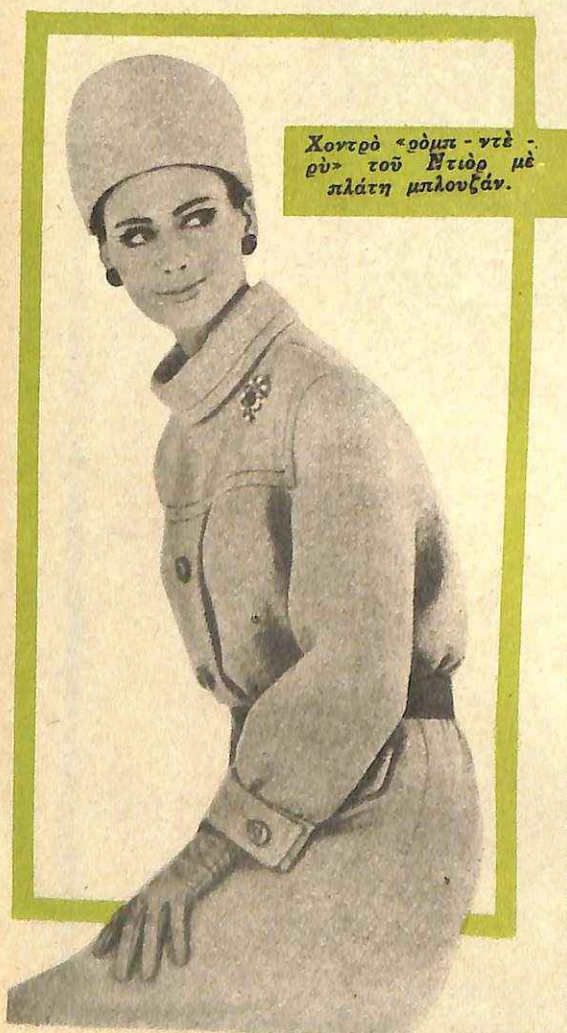
Εγώ δὲν ἤμουν ποτέ ένας
κοινὸς ληστής! ἔβγαί. Ἐγώ ἀ-
πέδιδα δικαιοσύνη!
Καί, σ' αὐτό, φυσικά, ἔχει ἄ-
δικο.

Δ ρ ι σ τ ε ρ ά: Ἀμπιγιέ δαυτελλένιο ταγιέρ τοῦ Ντιὼρ σὲ νέα κοῦπ. Μ έ σ ο ν: Ἡ μεγάλη νουβωτέ: τὸ γούνινο ζιλέ - μπλούζα. Δ ε ξ ι ά:

Ἄρ ισ τε ρ ά: Ἡ νέα γούνη καζάνα, πὺ φοριέται πάνω ἀπὸ τὸ παλὸ. Μ έ σ ο ν: Ἀπλὸ καὶ πολὺ κομπὸ χειμωνιάτικο ταγιέρ μὲ πρωτότυπο νωμίτη. Δ ε ξ ι ά: Ἀπογευματινὸ κομπὸ φόρεμα τοῦ Καρντέν, μὲ πρωτότυπο ντεκολτέ.

Χοντρό «ρόμπ - ντέ -
ρὺ» τοῦ Ἡτιὸρ μὲ
πλάτη μπλουζάν.

ριχητή βέσπα με μακρυὰ μανίκια είναι άνοιγτη
καί έχει ένα όρθιο βολάν στο λαιμό. Το σκουρό-
χρωμο αυτό ταγιέρ φοριέται με ροζ μπλούζα, έ-
πίσης από δαντέλλα.

Πολύ κομμάτι είναι τα άπογευματινά φορέματα — μαντή της Ρίτσι σε στυλ πρενές, με ψηλή μέση και κυνέρο ντεκολτέ, που γαρνιρούνται με γούνινο γιάκα και φιόγκο από ύφανση. Κλείνουν μέχρι τη μισή φούστα με πολλά και μικρά κουμπιά. Ή υπόλοιπη φούστα είναι κλειστή.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Συνθίζονται τώρα για το πρώινο ντύσιμο οι μακριές ζακέττες, είτε με μονό, είτε με διπλό κομμάτιωμα. Μπορεί να κλείνουν μέχρι, το λαιμό, όποτε έχουν μικρό ριχτό γιακά ή να έχουν μεγά-
λο γιακά και κλαστικό ρεβέρ. Τα μανίκια είναι είτε τρουά—καί είτε 7/8. Η τελευταία λέξη είναι μία φαρδιά πιάτ στο τέλος της ριχτής και μακριάς ζακέττας, που τελειώνει στη μία πλευρά με μπτή και κλείνει σαν τη ζακέττα με μεγάλο δερμάτινο κομμάτι. Τα άθια «μονοκέ-
τια—πιάτ» στα μανίκια κλείνουν επίσης με κομμάτι. Οι τσέπες είναι καβέτες, κοφτές, κα-
μουφλαρισμένες στη ντεκούιτ και κομματοτές. Οι-
λες οι μακριές και ριχτές ζακέττες γαρνίον-
ται με διπλά γαζιά, στο στρίφωμα, στο άνοιγ-
μα κλπ.

Πολλά ταγιάερ από χοντρό τουίντ δένονται με μία στρογγυλή ζώνη από το ίδιο ύφασμα. Μία νουβωτέ στὰ ταγιάερ από καντριγιέ μάλλινο: Η φούστα κόβεται από το λοζό ύφασμα (χωρίς να είναι κλός) και ή ζακέττα από το ίδιο ύφασμα. Οί έξωτερικές τσάπες στη ζακέττα είναι κομμέ- νες από το λοζό καντριγιέ.

Τὰ ἀπογευματινὰ ταγιέρ γιὰ τὸ δρόμο ἔχουν λίγο πὺλ κοντὲς ζακέτες. Μπορεῖ αὐτὲς νὰ εἶναι ἐφαρμοστές ἢ ὄχι καὶ νὰ γανιρῶνται μὲ γούνα ἢ μὲ μεγάλη ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕψωμα, πὺλ κρέματα πῖσω σὰν παπὸ. Τὰ σπορὺ ὕψωματα σὲ ἀμπίγι κούπυ συμπληρώνονται συνὰ μὲ τὰντὰ, τὸκ καὶ ἐφαρμοστές μπόττες — γκέ-ττες ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕψωμα. Τὰ μονοχρώμα μαλλίνα ἀμπίγι ταγιέρ συνοδεύονται ἀπὸ γούνινι ἐ-σάρπα, πὺλ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ ρενφρ, λῦκο ἢ ἄλλη φουντωτὴ γούνα. Ἡ τὸκ εἶναι ἀπὸ τὴν ἴ-δια γούνα.

Ὁ Καρντὲν προτιμᾷ τὰ ἀπογευματινὰ ταγιέρ του χωρὶς γιὰκὰ καὶ μὲ μεγάλο μυτερό ντε-φιλῆ. Θὰ φορέσετε ἕνα τέτοιο ταγιέρ μὲ μιὰ ψιλλή, μονόχρωμη μεταξωτὴ ἐσάρπα, ποὺ δένε-ται στὴν πλάτη.

ΠΑΛΤΑ, ΚΑΖΑΚΕΣ ΚΑΙ ΖΙΛΕ ΑΠΟ ΓΟΥΝΑ

“Όσο λουσάτη κι’ αν είναι η γούνα για τὸ ἀπογευματινὸ παλτό, θὰ προτιμήσω πάντα τὴ μακρὴ σὺν στῆλ ὑπόδημα. Μὰ μόνο όταν πρόκειται γιὰ γούνα με κοτσάκι. Αὐτὲς γαρνίρονται μὲ γιαιάδες ἀπὸ φουντωτὴ γούνα.”

«Η μεγάλη νουβέτα της έφετείνης σαιζόν είναι η καζάκα — ποδιά από ψήλη γούνα. Πράκει-
ται για μιά άνετη καζάκα χωρίς μανίκια, με
όβελ ντεκολτέ, που κομπλιάνει με δυο μεγάλα
στοργυλά κομπιτά στους στενούς ώμους. Η
καζάκα — ποδιά αυτή φοριέται... πάνω από το
παλτό και αποτελεί τη γυνήνιν γαστρονομία του.

Τὸ ἅλκιμον καὶ ἀποτελεῖ τὴν γυνήνιν γαρινοπούρα του.
Ἐξαιρετικὰ κομψὸ εἶναι τὸ ζιζε ἀπὸ γούνα.
Τὸ γαλλικὸ μοντέλο τοῦ Φουξ εἶναι ἀπὸ ἐφω-
τατιστὲς, σὲ μόνον καὶ μετὰ χρώμα καὶ φορέ-
ται ἀπὸ ποσὶν τὴν ζακέττα τὸν ταγιέρ. Ἐχει ὁ-
βάλι ντεκατόν τὴν ζακέττα καὶ ποσὶν ἄνευ
κουμπιὰ καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ σάν
κουμπιὰ μπροστὰ ἢ κλειστό αὐτὴ δὲν ὑπολό-
γισαι. Οἱ νέες θὰ συμπληρῶσουν τὸ ζιζε αὐτὸ με-
ειά κατασκευὴν ἀπὸ τὴν ἰδίαν γούνα, πλὴν δύνεται
κάτω ἀπὸ τὸ σαγηνί.

ΣΥΝΟΛΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΕΜΑΤΕΣ

Τὰ νέα μοντέλα στὶς παρισινὲς μπουτίκ, πού προορίζονται γιὰ τὶς γεμάτες γυναίκες, παίρνουν τὰ στοιχεῖα τους ἀπὸ διαφορετικὰ στυλ. Πολλὰ φορέματα εἶναι σὲ στυλ «πρεσάες», μο- νοκόμματα καὶ μετὰ μεγάλες πένες, πού ξεκινοῦν ἀπὸ τὶς μασχάλες σὲ στρουγγυλεμένη γραμμή. Ὁ προτιμώμενος γιὰ τὰ πρῶτα καὶ τὰ ἀπογευ- ματινα φορέματα τοὺς γυακίδες σμῆκινγκ, μὲ τὴ χωρίς μικρὲς «κουπὺρ». Χαρακτηριστικὴ εἶ- τα, ἐπὶ τὴς ἑλλειψί τῆς ζώνης στὰ νέα μον- τέλα, ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ φορέμα- τα — σμιέλι. Πολὺ δημοφιλὲς εἶναι τὰ αὐτὴ γιὰ φορέματα «πορτφεύ». Αὐτὰ μποροῦν νὰ γίνουν με διαφορετικὸ τρόπο: εἴτε ντραπὲ στὸ πλάι τοῦ κορσὰ καὶ με στρουγγυλεμένη γραμμὴ στὸ μπροστινὸ φύλλο τῆς φούστας, εἴτε σὲ ἴσια γραμμῇ, με μακρὰ γιὰκα πού φτάνει μέχοι τῆ μέση καὶ δυὸ κομμάτι στῇ μέση ἐπίσης. πού συγκροτοῦν τὸ φόρεμα. Ὁ ἀποφυγετὶ τῆς «θή- λης» καὶ θὰ δώσετε πάντα ἕνα φορημαρισμένο στυλ στὸ φόρεμα σας χάρις σὲ μακροεῖς πένες. Πολὺ ταιριαστὰ στὶς γεμάτες εἶναι ἐπίσης ὅλα τὰ μοντέλα, πού ἔχουν κορσὰ ἀπὸ δυὸ λοζὰ κομ- μάτια μπροστὰ, πού δένονται στυρωτὰ καὶ σχη- ματίζονται στῇ μέση ἕνα ἐλεύθερο ντραπὲ.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὰ τελευταῖα χρώματα, σύμφωνα μὲ τὶς νέ-

ΝΕΑ ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΩΡΑ

ες κολλεσιὸν στὸ Παρίσι, στὸ Λονδίνο καὶ στὸ Μιλάνο, εἶναι: τὸ κόκκινο κανέλλας καὶ κερασσι-
οῦ, ὁ συνδυασμὸς τους μὲ τὸ ροζ γαυράφαλο, ἡ
οὐὰ μπῆξ ἀπόχρωσις «καμμένη ζάχαρη», τὸ «έκα-
λάτ», τὸ μῶδ μούρου, τὸ μεξικάνικο χρυσὸ καὶ
τὸ πράσινο ζαφειρίου.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΔΕΞΕΤΕ ΤΗ ΝΕΑ ΣΑΣ ΓΟΥΝΑ

Σας δίνουμε σήμερα την «ταυτότητα» απ' ό-
λες τις γούνες, που θα φορεθούν εφέτος και κα-
τόπιν μερικές συμβουλές, πώς να τις χρησιμο-
ποιήσετε, πώς να κρατήσετε την ταυτότητα σας.

Τὸ «άνιυ — ντὲς — λ'ντ» ἔχει κοντὲς καὶ «φριζέ» τρίχες μὴ πλεῖνεται μπούκλες. Εἶναι γυαλιστερό καὶ προσφέρεται συνήθως σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα. Ράβεται γιὰ παλὰ καὶ ἀντώνωπαρ. Ὑπάρχει ἐπίσης μὴ ἀπαμιώησι σὲ μαλ-
λί, πού εἶναι πολὺ φτηνὴ.

Τὸ «άνιω—ντέ—Τσοκάν» ἔχει ἀντιθέτως μα-
κρύνει καὶ μάλακας τρίχες. Εἶναι πολὺ ζεστό
καὶ μεγάλῃς ἀνοχῆς. Ταιριάζει σὲ παλὰ σπόρ
καὶ σὲ γιᾶκαδες.

Φώκια «μπεμπέ»: Έχει κοντό, σκληρό κα-
 γυαλιστερό τράχωμα, σε χρώμα γκρι—αράν η
 μαρόν. Ταιριάζει μόνο για παλτά κι όχι για
 γαρνιτούρες.

Η «κινέζικη γάτα» έχει ψηλό και πολεμικό χαρακτήρα. Είναι πολλή ζεστή γούνα μά δειλά και εύκαμπτη. Οπώς και το κουνέλι, είναι πολύ εύκαμπτο.

Το «καλκήκαν» έχει κανονικό τρήμα που είναι πολύ μπουκλέ εξαιρετικά ζεστό και πολύ λαφρό. Αντέχει στη χρήση και λινσάρτεται για παλλάτ. Άνδρες και φόδρα σε άσπρο, μετζ και του καλκήκαν είναι

Τό «γκουσανάκο» έχει λεπτές και μακρές τρί-
χες και ταιριάζει νάρσι στη μαλακία άφή του
για όλα τα σύνολα σπόρ. Δέν είναι όμως μεγά-
λη άντοχής. Λάτεις σέ νέα χρό-
νια.

Τὸ «ρενάρ» λανσάρεται ἐφέτος σὺν νεύρῳ. Χρησι-
ματα: πλέγς, κοκκινωπὸ καὶ μπλέ-γκι. Γαρνιτούρες καὶ ἐτάλ.
μποιεῖται κυρίως γιὰ γαρνιτούρες ἀπὸ λαγὸ δὲν εἶναι τῆς
Προσεγγετέ: ἡ ἀπομίμηση ἀπὸ λαγοῦ δὲν εἶναι τῆς
ἰδίας ἀντοχής.

«ὀντόταρα»: ἔχει γυαλιστερό και μω-
τρίχια, είναι μεγάλης άντοχής και πολυ ζε-
στή. Αποτελεί μιὰ καλή άπομίμησι του άκριβού
βιζόν και την κατεργάζονται άκριβώς σαν
αυτό.

'Απογευματινὸ παλτὸ τοῦ Καρντιέν μὲ σοῦρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ** η υπερτρίχωση διαρκώς επιβραδύνεται. **ΕΙΡΩΣΤΕ** άσυνάφιστοι, μοναδικοί στο Βολκάνιο. **ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ-ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΙΩΣΗ ΠΑΝΔΕΣ-ΑΚΜΕΙΣ ΜΕ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ-ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΑΣ ΔΡΕΦΑΝ

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΚΑΤΣΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά σπασιαλτιτέ του οίκου μας από δότανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

γνώσεις της θα περιορίζονταν στα καλύτερα ρεστοράν, στα αριστοκρατικά νυχτερινά κέντρα και στα κοσμικά σκάνδαλα.

Ήταν όμως κοπέλλα. Όπως κατάλαβα, είχε παντρευτεί δυο φορές. Τα ρούχα, η γούνα και τα μπλούζα της δείχνανε πως ήταν πλούσια όσο κι η Μαίη.

Έγινε την άκουσα, σαν μαγεμένο.

Μα — δυο φορές, η γούνα της άγγιξε τη δική μου, κάτω απ' το τραπεζι. Και δεν την τράβηξε. Της άρεσα, μ' εύρισκε «μορφόπαιδο». Θεωρούσε πολύ τυχερή τη Μαίη...

Άκουσα κι' όταν της διηγείτο πως είχαμε γινώσκει όταν ανέλθα να της ταχτοποιήσω τους λογαριασμούς της, δεν έδειξε καθόλου πως δεν το πίστευε. Κι' όμως, στην προηγούμενη συνάντησή μας, φορούσα τη στολή του σφαίρα...

Τα μάτια της ωστόσο είχαν μια έκφραση, που έδειχνε πως θ' άρχιζε τα κοινοπρακτικά, μόλις θάβρεξε ένα τηλεφώνημα.

«Έπειτα από τόσα χρόνια, χωρίς να μου, η Μαίη παντρεύεται το σφαίρα της.

«Το φαντάζεσαι;... Η αλήθεια είναι πως πέτυχε στην έλλογής της. Είναι όμορφη, άντρας, ψηλός, μελαχρινός... Τροχέτο πως θάκαι να κι' εγώ το ίδιο, στη θέση της; Δε θ' άφαινα να καθή η εύκαιρία!»

Φάγαμε θανάσια. Η Μαίη κι' η φίλη της φιλοφρόνησαν. Επειρα να προσέχω στις κουβέντες τους και ασχολήθηκα με το πιάτο και το ποτήρι μου...

Το μυαλό μου γύριζε στα περασμένα...

Κάτι έλαφρό και δροσερό μου άγγιξε το χέρι. Κιτάξα κι' είδα τα δαχτυλίδια της μες Άντλερς κι' άκουμπάνε πάνω στα δικά μου.

Τι όνειρεύαστε, κύριε Τόμας; με ρώτησε χαμογελώντας.

Σκεπτόμουν πόσο εύχρηστη θα είναι η Άδανά αυτή την εποχή.

Χωρίσαμε σε λίγο. Η Μαίη κι' η φίλη της φιλήθηκαν και δάκρυσαν από συγκίνηση. Έπειτα η Ρυδεν μου έσφιξε το χέρι, μου εύχθηκε κάθε εύτυχία κι' έβγαλε, Σίγουρα, πήγαινε να βοηθήσει τον, για να κοινοπρακτική.

Χουρή μου, μπορείς να μαντέψεις με ποιάν έβγαλα, πριν από λίγο... Με τη Μαίη Χύλ... Προέβγαι να παντρευτεί με το σφαίρα της... Μπορείς να το φαντασθείς; Ναι, φυσικά, είναι όμορφοταυτό... Μόλις άπομακρύνθηκε η φίλη της, το χαμόγελο της Μαίη έσβυσε.

Την πρόστυχη!... μουφούοισε.

Άφου δεν τη χωνεύεις, γιατί την κάλεσες να φάμε μαζί; της είπα.

Κάρφωσε πάνω μου τα πράσινα μάτια της. Έβρεξε τα χείλη της με την άσχημη της γλώσσας της.

Γιατί... άρχισε να λέν.

Γιατί;

Γιατί ήθελα να σε δώ. Ήθελα να διηγηθώ στις φίλες μας τι υπέροχο άντρα θα παντρευτώ!

Ήξερα άρετά τη νομοθεσία της πολιτείας του Ίλινอยς: Για να πάρουμε άδεια γάμου, έπρεπε πρώτα να υποβληθούμε σε εξέταση αίματος και να παρουσιάσουμε ένα πιστοποιητικό πως δεν πάσχουμε από μεταδοτικό νόσημα. Μα άγνώρισα πόσον καιρό θα θέλαμε να όλες αυτές τις διατυπώσεις.

Η Μαίη πίστευε πως δε θα πέμεινόμενα πολύ. Ρώτησα σχετικά ένα άπ' τους γιουρού. Μας είπε πως η εξέταση αίματος ήταν υποχρεωτική, άλλ' ότι θα μας δίνανε άμέσως το πιστοποιητικό. Μου ύπείδει ξε μάλιστα ένα ειδικό έργαστήριο. Το έργαστήριο αυτό βρισκότανε στον τρίτο όροφο ενός παλιού σπιτιού, κοντά στο Δημαρχείο. Μία

μελαχρινούλα, με φανταχτερή στολή νοσηρίας, καθόταν πίσω άπό ένα γραφείο. Τροχέτος πως το γυνίονο μαντί της Μαίη και το πιάτο μου άείζαν μέχρι 300 δολάρια, και κανόνισαν άνάλογα το τιμολόγιο των άναλύσεων.

Μας είπε πως μία εξέταση αίματος κόστιζε κανονικά 10 δολάρια και πως θα είχαμε το άποτέλεσμα σε τρεις μέρες. Όστόσο — πρόσθεσε — αν διαβίωσαστε για κάποιο λόγο, μπορούσαμε να πληρώσουμε «κάτι παραπάνω», για να γίνη άμέσως η εξέταση και να πάρουμε την έλβετι την ίδια μέρα.

Είχα την έντύπωση πως έπεφτα στο γένο, με άγνωστο ποσοστό. Ήθελα να γλυτώσω, να φύγω το γρηγορότερο...

Το Σικάγο δεν άπέχει παρά μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα άπ' την άσπη.

Δε φορούσα πιά τη στολή του σφαίρα. Η μεταμφίση μου περιορίζονταν μόνο σ' ένα άσχηματιστό άκουμα μονοτάξι.

Πολλοί άπ' τους έπιχειρηματίες, που είχα γνωρίσει άλλοτε στο Λος Άντζελες, το Σάν Τσάνο και το Σάν Φρανσίσκο, έρχονταν στο Σικάγο για δουλειές τους. Στο μεγάλο χόλλ του ξενοδοχείου και στο όροφο, φοδούμωνα κάθε στιγμή πως θάνοιωθα ένα χέρι πάνω στον ώμο μου και πως θ' άκουγα μία γνώριμη φωνή να μου λέν:

«Μπα! Καλήμέρα, Μάρκο. Νόμικα πως τα είχατε τινάξει! Θυμάμαι πως διάβασα στην έφημερίδα ότι είχατε πέσει με τ' αυτοκίνητό σου σ' ένα γκαζιό, στο Μοντερέο.

Ανατοίχια, σ' αυτή τη σκέψη... Τότερα, ο άσθματος που θα μ' άναγνώριζε, θα τα θυμότανε όλα... και θα τραβόταν πίσω με φόβη: Άφου δεν είχα σφαίρα, έπρεπε να με πιάσει η άστυνομία, για τη δολοφονία της Μαρίας!

Μου φαντόταν άκόμα πως άκουγα τη Μαίη να μου λέν:

«Μου είπατε ψέμματα. Δεν είσαι ο Φίλιπ Τόμας. Ο κύριος αυτός σε έλε Μάρκο. Και συ φοβήθηκες... φοβήθηκες τριμερά. Γιατί; Τι συμβαίνει;»

Οι άκρες των δαχτύλων μου ήταν ύγρες από ιδρώτα, όταν άγγιζα μέσα στην τσέπη μου τα χαρτονομίσματα και τα εισιτήρια του αεροπλάνου για την Άδανά...

Έν τάξει, είπα στην υπάλληλο του έργαστηρίου. Βιάζαστε άρετά.

Μάλιστα, κύριε. Περάστε άπό δω, αν θέλετε.

Τροχέτος και την ώρα που είχαμε περάσει στο άσανσέρ και στο γραφείο της υπάλληλου, δε μείγαμε συνολικά περισσότερο από δέκα λεπτά της ώρας στο έργαστήριο. Ο μικροβιολόγος διέθεσε μονάχα λίγα δευτερόλεπτα, για να πητάξω το αίμα μας στο μικροσκόπιο.

Όστόσο, πληρώσαμε τα διατά άπ' το κανονικό τιμολόγιο, για το πιστοποιητικό. Τόβαλα στην τσέπη μου και βγήκα άπ' το έργαστήριο, έλεύθερος πιά να ένωθώ νόμιμα με τη γυναίκα της έλλογής μου — φάνει μονάχα να βγάλα με την άδεια γάμου και να βρισάμε ένα πάστορα για να μās εύλογη.

Το κριό δεν είχε λιγοστέψει καθόλου. Άκολούθησαμε πεζή την Κλάρκ Στρή, μέχρι το Δημαρχείο.

Το γραφείο που έβγαζε τις άδειες των γάμων, βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα. Παρ' όλο το κριό, περίμεναν στην ουρά καμιά ντοίνα έγγαμια. Σταθήκαμε κι' έμεις πίσω τους.

Είσαμε εύτυχισμένοι: μου φηθήκανε η Μαίη, σύγγοντάς μου το χέρι.

Απόλυτα...

Κι' άλλο ψέμμα...

Μου ξανάπαξε το χέρι, πού έσηρά.

Κι' άλλο ψέμμα...

Μου ξανάπαξε το χέρι, πού έσηρά.

Κι' άλλο ψέμμα...

Μου ξανάπαξε το χέρι, πού έσηρά.

Κιτάζε ποιος είναι πρώτος στην ουρά. Φίλ.

Κιτάξα... Μία κοπέλλα χαμογέλασε στον υπάλληλο και στον ψηλό και όμορφο νέο που τη συνόδευε. Τα προσώπα τους μου ήταν άγνωστα. Ρώτησα τη Μαίη ποιοί ήσαν.

Η Μόνα Λάντον κι' ο παρτενέτης... Δε θυμάμαι πιά τ' όνομά του... Τους βλέπω κάθε πρωί, στις 11, στην τηλεόραση. Είναι η έγκριτη που λέγεται «Όρα της γυναιέας».

Α, ήθοποιός της τηλεόρασεως λοιπόν;

Ναι.

Η ουρά προσχώρησε λίγο. Έβλεπα κι' εγώ το ίδιο, με σταμάτησα άπότομα. Είχα δη ένα σφαίρα πού να μιλάνε στη μίς Λάντον και να κρατάνε σημειώσεις σ' ένα μπλόκ. Πίσω του άκρίβως, ένας φωτογράφος βιδωνε μία λάμπα στο «φλάς» της μηχανής του.

Μ' έλυνε ο κύριος ιδρώτας. Ήθελα να τρέξω, να φύγω, μα δεν τολμούσα. Ο Φίλιπ Τόμας δεν έβλεπε να κινήσει τίποτα. Δεν είχε κανένα λόγο να φοβάται τον φωτογραφικό φακό.

Σήκωσα μ' άμέλεια το χέρι μου, σαν για να διορθώσω τη θέση του καπέλου μου και να κατεβάσω το μπροσάκι με τα μάτια μου. Τη στιγμή που ο φωτογράφος πατούσε το κουμπί της μηχανής.

Τράβηξε μ' άλλη μία φωτογραφία της ήθοποιού, που κοινοπρακτική σε δείχνοντας τα δόντια της.

Ο ρεπόρτερ της έκανε μερικές έρωτήσεις άκόμα. Έπειτα έβρεξε το μπλόκ στην τσέπη του κι' άπομακρύνθηκε μαζί με τη Μόνα Λάντον, τον άσραβωνιστικό της και το φωτογράφο. Πήγαιναν έσως στο κοντινότερο μπαρ, για να γιορτάσουν το γεγονός.

Η ουρά προσχώρησε λίγο. Η Μαίη μουφούοισε το μπράτσο.

Ήταν διασκεδαστική αυτή η στιγμή, μου είπα.

Ναι, πολύ... συμφώνησα, θέλοντας και μί.

Ίσως να πήγαιναν όλα καλά. Ίσως να είχα γλυτώσει... Δε μπορούσα να έξω αν κοινοπρακτική κι' έμεις στη μίς στην άλλη άπ' τη φωτογραφία. Έπρεπε να περιμένω για να το εξακριβώσω. Δεν ύπείχε άλλος τρόπος...

Αυτή η «Όρα της γυναιέας» είναι το πιο πρόσφατο ρωτό της Μαίη.

Όχι. Άναμεταδίδεται άπ' το Έθνικό δικτυό τηλεόρασεως, σ' όλη την Άμερική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ήταν προσχωμένο πιά το πρωί της Τετάρτης, όταν άνοιξα την πόρτα να να πάω την έφημερίδα.

Τη νύχτα, είχε άνεθό κάπως το θεομώμετρο. Ο ήλιος ήταν δύνατος, και τον ένοιωσε κανείς για σ' όλο το ζώο.

Έμεινα μία στιγμή στην έξω πόρτα, γεμίζοντας τα πλεονία μου με καθαρό άερα και καπνίζοντας το πρώτο τσιγάρο μου. Μία συντομία, από κοριτσάκια οδομαγούλα έπαζε στο πεζοδρόμιο, μπροστά στο σπίτι. Πως τα έβλεπα για την έμφασιά τους!

Τα κντάξα, άκουγα τα γέλια τους, διασκεδάλα κι' εγώ με τα παιχνίδια τους.

Όταν με είδαν, πάψανε να γελάνε και με κντάξαγε. Τότερα άπομακρύνθηκαν, βουβά, σαν να είχαν φοβηθό βλέποντας τ' άνοιξη ή πόρτα του σπιτιού της τρελής.

Ποιος έξωρε τί τους είχαν πη όί μαμάδες τους γι' αυτό το σπίτι!

Στενωχωρήθηκα. Δεν ήθελα να τα φάβισω... Ξανάλεσα άστερα την πόρτα, τη σάφωσα. Μου φαντόταν πως έμεινα σ' έναν άλλο

κόσμο, γεμάτο άρρωστημένα πάθη και μουχλιασμένη σιωπή.

Ένας άσθματος είχε πεθάνει σ' αυτό το χόλλ. Και μία γυναίκα είχε κντακοποιηθό, στην άσχημη της σάλας. Τότερα, είχε πη ο Μάρκο...

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ' τις πέτρες, θ' άνέβαινε στην έπιφάνεια, με το λυσιμωμό των πάγων.

Αν έστεινε τώρα ο καιρός, αν έπαζε το σκονί, αν το πτώμα έλευθερωνόταν άπ

Απ' το στενό φαράγγι, το λεωφορείο βγήκε στον κατηφορικό, σκονισμένο δρόμο, που περνούσε ανάμεσα στις ανάμικτες φυτείες. Από εκεί πάνω, φαινόταν τα άσπρα σπιτία του χωριού κι' η λαμπρή θάλασσα.

— Σάντα Ρένα, ανάγγειλε ο Μεξικάνος σωφός. Τό μαργαριτάρι του κόλπου.

Ο νεαρός Τόμπιν, που καθόταν ακριβώς πίσω του, θεώρησε περιττό να του πη πώς δε συμμεριζόταν αυτό τον υπερβολικό θυμασμό του. Ούτε κι' οι γονείς του. Άλλωστε, του είχαν περιγράψει, σά «μαργαριτάρι» το μικρό εκείνο χωριό...

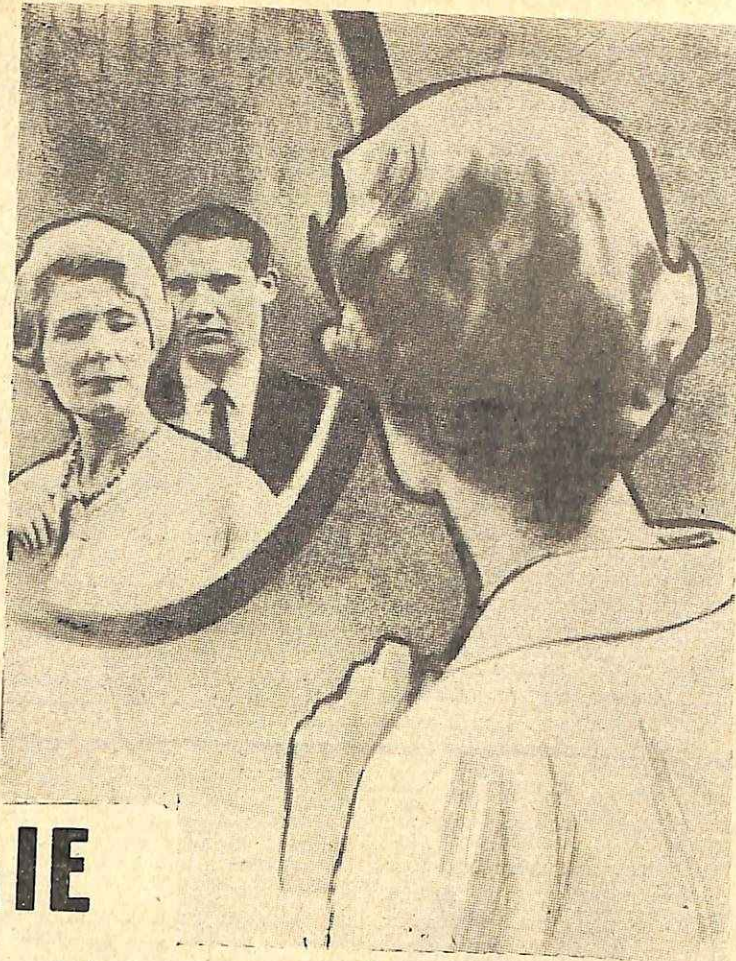
— Μήπως ξέρετε το σενόρ Τζίλσον, ρώτησε το σωφός.

— Καί βέβαια, απάντησε εκείνος. Ποιός δεν τον ξέρει;... Είνε Βλαμένος, ο φουκαράς.

— Τρελλός δηλαδή;

— Όχι, όχι τρελλός, αλλά βλαμένος! Άνεβαίνει μονάχος του στο βουνό και μένει εκεί πάνω βδομάδες ολόκληρες, σκαλίζοντας τις παλιές πέτρες.

— Κατάλαβα, είπε ο Τόμπιν, με κάποια ανακούφιση. Είναι αρχαιολόγος.

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ μὲ τὶς μαῦρες πέτρες

— Άκριβώς, σενόρ! Αυτό είναι! Ένας βλαμένος αρχαιολόγος.

Όταν, σέ λίγο, κατέβηκε απ' το λεωφορείο, στην πλατεία του χωριού, με τη βαλίτσα στο χέρι, ο Τόμπιν πήρε το δρόμο, που έβγαζε στη θάλασσα. Έκει ήταν το σπίτι του ανθρώπου, που γύρευε.

Δε μπορούσε να γελαστή. Του το είχαν περιγράψει οι γονείς του: Είχε ένα πέτρινο δράκοντα πάνω απ' την έξωπορτά του — ένα ανάγλυφο, προεξέχον από κάποιο αρχαίο ναό.

Ο Τόμπιν πέρασε την αυλόπορτα κι' ακολουθώντας ένα μονοπάτι, σκιαζόμενο από τροπικά φυτά, έφτασε μπροστά σε μία χοντρή ξύλινη πόρτα. Πριν τη χτυπήσει όμως, θυμήθηκε κάτι, που του είχαν πη... Προχώρησε ακόμα κι' έκανε το γύρο του σπιτιού. Οπως περίμενε, είδε εκεί ένα μικρό περιστύλιο, με μία γούρνα στη μέση.

Ένας άντρας, με τσαλακωμένη κίτρινη φορεσιά, καθότανε στη σκιά, μισοναρκωμένος απ' τη ζέστη κι' απ' το βαρύ άρωμα των λουλουδιών.

— Κύριε Τζίλσον... πρόφερε μαλακά ο Τόμπιν.

Ο άλλος γύρισε λίγο το κεφάλι του προς τον ήχο της φωνής.

— Ποιός είναι; ρώτησε.

Ο νέος πήγε πιο κοντά του. Και είδε πώς ήταν αδύνατος, σαν άρρωστος, πρόσωπα γερασμένος.

— Με λένε Τόμπιν Τζόνς, του εξήγησε. Είχατε γνωρίσει τους γονείς μου.

Του φάνηκε στην αρχή πώς θα κλαιγε ο Τζίλσον. Το πρόσωπό του είχε μεταμορφωθεί ξαφνικά. Κουνούσε τα χέρια του κυκλικά,

με μικρές χειρονομίες, που λέγανε πολλά και τίποτα...

— Καθίστε... Καθίστε! είπε στο τέλος, δίνοντας του το σκελετωμένο χέρι του.

Καί, γέρνοντας μπροστά, στο καθισμά του, άρχισε να τον ρωτάει... «Ήθελε να μάθω το κάθε τι για τη μητέρα του, τη Μάρκαρετ, και για τον Πέτερ, τον πατέρα του. Ο Τόμπιν τούδωσε όλες τις πληροφορίες και πρόσθεσε πώς ο ίδιος άρχισε τώρα την καριέρα του ως μεταλλειολόγος μιας μεγάλης εταιρείας — θέσι, που είχε άλλοτε ο πατέρας του, στο Μεξικό...

— Ναί... είναι πολλά χρόνια από τότε, μουρμούρισε ο Τζίλσον. Δεν ξέρω πώς... Ο χρόνος δεν έχει πια κανένα νόημα για μένα. Είμαι άρρωστος, θα πεθάνω γρήγορα... Ζώ ακόμα με τις άναμνεις του παλιού εκείνου καιρού... Ο Τόμπιν θέλησε να διαμαρτυρηθεί από ευγένεια, όταν ο Τζίλσον του είπε πώς θα πέθαινε. Ωστόσο καταλάβαινε πώς ήταν αλήθεια...

— Ήμασταν τότε οι πρώτοι, που εξερευνήσαμε το ναό του Ζάμις, πάνω στα βουνά, καυχήθηκε ο Τζίλσον. Τον είχαν ανακαλύψει πριν από 50 χρόνια, μέσα στη ζούγκλα, αλλά' εμείς εργασθήκαμε εκεί πραγματικά, για να φέρουμε στο φως ένα σωρό θρυμμάσια ευρήματα... Θα σας δείξω τώρα ένα απ' αυτά...

Σηκώθηκε με κόπο απ' την πολυθόνα του, ανέβηκε δυο-τρία σκαλοπάτια και μπήκε στο σπίτι. Έπειτα από λίγο, ξαναγύρισε, κρατώντας ένα κολλίε από ύπεροχες μαύρες πέτρες, λείες και ωραιότατα κατεργασμένες.

Το κράτησε ψηλά και είπε:

— Προέρχονται απ' το ναό

του Ζάμις. Δεν υπάρχουν άλλα τέτοια πετράδια σ' όλο τον κόσμο!

Σώπασε λίγο κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Όταν ήμουν νέος, όταν άρχισα την εξερεύνηση του ναού, αγαπούσα μία όμορφη κοπέλλα, μία Έγγλέζα. Έμεινε εδώ, στη Σάντα Ρένα, με τους γονείς της, που δούλευαν στην εταιρεία των μεταλλείων.

Μ' αγαπούσε κι' εκείνη κι' έλεγε πώς θα με παντρευτή. Μάζι κι' οι δυο μας βοηθάμε αυτές τις μαύρες πέτρες, μέσα στα έρείπια του ναού... Δεν είναι ακριβώς πολύτιμα πετράδια, σαν τα διαμάντια ή τα ρουμπίνια. Υπάρχουν κι' άλλες, με την ίδια χημική σύσταση, σ' όλη τη Νότιο Αμερική. Αυτές εδώ όμως όπως βλέπετε, τις κατεργάσθηκε και τις γυάλισε κάποιος καλλιτέχνης του ναού, πριν από πολλούς αιώνες. Δε μπορεί να ξαναγίνει σήμερα τέτοια εργασία. Είναι μοναδικές στο είδος τους!

Αποφασίσαμε, λοιπόν με την αγαπημένη μου, να κρατήσουμε μυστικό αυτό το εύρημά μας. Αφίσαμε κρυμμένες τις πέτρες σε μία σχισμή, μέσα στο ναό. Και συμφωνήσαμε ν' ανεβαίνουμε εκεί κάθε χρόνο και να παίρνουμε από μία. Θα τις φτιάναμε κολλίε σιγά-σιγά. Τις μετρήσαμε. Ήταν 61. Γελάσαμε κι' υποσχθήκαμε να μην πεθάνουμε, πριν πάρουμε όλες τις πέτρες και συμπληρώσουμε το κολλίε μας.

Ο Τόμπιν έγειρε λίγο μπροστά και κούταξε τις μαύρες πέτρες.

— Είναι 33, είπε ο άλλος, σά να ήθελε να τον βγάλει απ' τον κόπο να τις μετρήσει.

Του πήρε το κολλίε και το πέρασε γύρω στο λαιμό της...

— Πέθανε εκείνη; ρώτησε ο νέος.

— Όχι, απάντησε ο Τζίλσον, αναστενάζοντας. Έπρόκειτο να παντρευτούμε. Τρεις βδομάδες πριν απ' το γάμο μας, πήγε στη Βέρα Κρούζ, ν' αγοράσει διάφορα πράγματα για την προίκα της. Τον καιρό εκείνο, δεν υπήρχε δρόμος μέσα απ' τα βουνά. Έπρεπε να πάει κανείς απ' τη θάλασσα, με πλοίο... Στο γυρισμό της, γνώρισε κάποιον άλλον. Τον αγάπησε και σε τρεις μήνες τον παντρεύτηκε... Τί μπορούσα να κάνω; Τίποτα!

Μά, από τότε, κάθε χρόνο, εξακολούθησα ν' ανεβαίνω στο ναό και να παίρνω μία πέτρα, για να την προσθέσω στο κολλίε, όπως είχαμε συμφωνήσει με κείνη...

*

Ο Τόμπιν έμεινε όλο τ' απόγεμα με το Τζίλσον. Το βράδυ, ήρθε μία γυναίκα και τους ετοίμασε να φάνε, έξω στο περιστύλιο.

Ύστερα ο νέος γύρισε στην Πόλι του Μεξικού. Και δεν ξαναείδε πια ποτέ το Τζών Τζίλσον. Τον άλλο χρόνο, ξαναγύρισε στο Λονδίνο. Κι' εκεί του έγραψε κάποιος πώς ο Τζίλσον είχε πεθάνει, στο σπίτι του, στη Σάντα Ρένα.

Ένα μήνα αργότερα, ο Τόμπιν πήρε με το ταχυδρομείο ένα δέμα. Δεν είχε μέσα κανένα γράμμα. Μονάχα το κολλίε με τις μαύρες πέτρες. Ο Τόμπιν τις κούταξε μελαγχολικά, τις χάιδεψε...

Έμεινε τότε στο πατρικό του σπίτι. Καθώς κούταζε, λοιπόν, τις πέτρες, έτυχε να μπη στο δωμάτιο ή μητέρα του. Δίχως να μιλήσει, του πήρε το κολλίε, το αγύγισε κι' αυτή τρυφερά και το πέρασε γύρω στο λαιμό της.

— Σού πγαίνεις... της είπε μαλακά ο γιός της.

— Ναί, τρέφα... και περίμενα πάντα πώς θα μου τστέλνε μία μέρα εκείνος, μουρμούρισε η μητέρα.

Και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα...

ΛΕΛΙ ΤΟΜΑΣ

© ©

ΕΝΑ ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Αυτή η ιστορία έχει σφραγίδα εκατό τοις εκατό αμερικανική. Αργότερα, έωφελομένη από το Μία νεαρή σύζυγος, 21 χρόνων, από το Κάνσας, μάλασε με το σύζυγό της. Αργότερα, έωφελομένη από το μεσημεριώτικο ύπνακο, που έπαιρνε στην πολυθρόνα του, τον έδεσε και του έσφιξε το λαιμό μ' ένα σχοινί. Βέβαιη, ότι ο άντρας της ήταν νεκρός, η νεαρή σύζυγος ένωισε τώψεις και μετάνοια κι' έτρεξε κλαίγοντας στο γραφείο του σερίφη, για να παραδοθή. Έκει όμως, την πρόφτασε ο Ρού, ο σύζυγός της, που είχε σωθθί ως εκ θαύματος, από τις ευγενικές περιποιήσεις της σύζυγού του. Έτοιμος να τη συγχωρήσει. Μά... βλέποντάς τον νεκραναστημένο εκείνη, λησμονήσε τη μετανοιά της και την απελτίσια της και ώριψε απάνω του, έτοιμη να τον «γδάρει» με τα νύχια της. Τότε ο Ρού δε μπόρεσε να κρατηθί και της τις «έδωσε» για καλά. Ο σερίφης άνηγγάσθηκε να τους βάλει και τους δυο στο «εξέσκ» μέχρι να κούσουν κάπως οι ήφαιστειώδεις διαθέσεις τους.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ

Ένα... Δύο... Τρία...

Ναι!

3 ΚΕΡΔΗ ΜΑΖΙ
ΓΙΑ ΤΟΝ 1^{ΟΥ} ΤΥΧΕΡΟ
ΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ
ΣΕΙΡΩΝ 1-10

ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

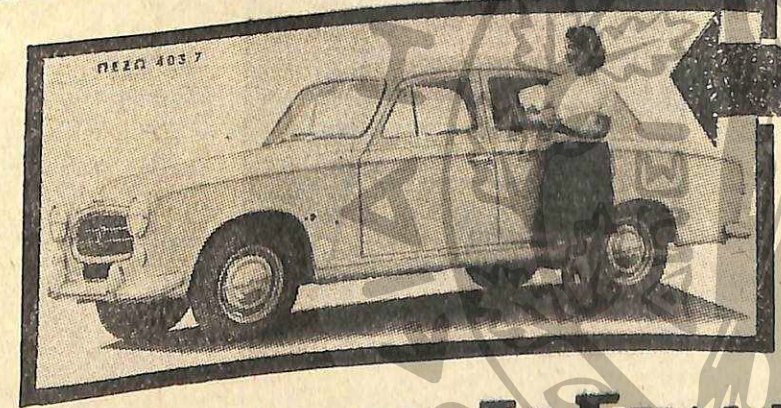
ΜΕ ΤΑ ΚΑΤΩΤΗ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ
ΣΚΕΥΗ

ΨΥΓΕΙΟΝ
ΠΥΣΙΣ
Princessa
ΚΟΥΖΙΝΑ
ΠΥΡΟΣ
4 ΤΕΤΡΑΚΤΗΡΗ
ΠΑΥΛΗΤΗΡΙΟΝ
ΤΣΟΛΑ
ΣΙΔΗΡΟΤΗΡΙΟΝ
ΣΚΟΥΠΑ
ΠΑΡΚΕΤΕΖΑ
ΑΝΑΜΙΚΤΗΡ
(ΜΙΣΕΡ)

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 77-79 - 2^{ος} ΟΡΟΦΟΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ
ΓΙΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 185

ΚΑΙ ΑΥΤΟ
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ
ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ

Η οδὸς τοῦ παιδιοῦ

10 ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΣΟΦΟΣ ΘΕΙΟΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε στα βάθη της 'Ανατολής μία μητέρα χήρα, που την ελεγαν Φατούμα, με τα δυο της παιδιά, τη Σαλίν και τον 'Ομάρ.

Μία μέρα, η Φατούμα έμπιστεύτηκε τη θυγατέρα της Σαλίν στον άρχηγό ενός καραβανιού, που ήταν άνθρωπος της φύλης της και τον παρακάλεσε να την αφήσει στον πρώτο σταθμό, όπου θα πήγαινε για μία δουλειά στο θείο της.

Με την εύχη, λοιπόν, της μητέρας της η Σαλίν έφυγε. Είχε πάρει μαζί της δυο σακκουλάκια. Το ένα είχε τροφή για το δρόμο και τ' άλλο ένα χαλί φτιαγμένο με τα χέρια της Φατούμας, που προωριόταν για δώρο στο θείο της.

Η Σαλίν φορούσε ένα μπαμπακερό φόρεμα, που άφηνε τα χέρια και τα πόδια της ελεύθερα. Στους αστραγάλους της είχε άσημένιους κρίκους και στο λαιμό της κρεμόταν τ' απαραίτητο ανατολίτικο φυλαχτό. Μέσα σ' αυτό η μητέρα της είχε διπλωμένα προσεκτικά έξι χάρτινα λεφτά.

Η Σαλίν, έχοντας όλο του της τα λόγια της μητέρας της που της είχε τονίσει να προσέχει αυτά τα λεφτά, ένοιωσε να χτυπήσει δυνατά, κάτω απ' αυτά, η καρδιά της. Είχε ακούσει πολλές φορές τους γονείς της να μιλούν γι' αυτά τα λεφτά.

Ήταν ένα ποσό, που τους είχε δανείσει ο θείος της, μόλις είχε γεννηθεί η Σαλίν, πριν δεκατρία χρόνια. Μ' αυτά τα λεφτά είχαν αγοράσει ένα χωράφι, που ζούσαν από την καλλιέργειά του.

Έτσι, σιγά-σιγά είχαν μαζέψει τα λεφτά, για να δώσουν στο θείο το χρέος τους. Επειδή όμως ο πατέρας της Σαλίν έπαθε κίτρινο πυρετό και πέθανε, η Φατούμα έστειλε τη θυγατέρα της.

Ο 'Ομάρ, που ήταν μικρότερος από την αδελφή του, δε μπορούσε να λείψει, γιατί βοηθούσε τη μητέρα του πωλώνοντας τα λαχανικά τους.

Κοντά τ' ο μισήμερο, το καραβάνι σταμάτησε κάτω από τη σκιά ενός αρχαίου τείχους. Η Σαλίν μοιράστηκε το φαγητό της με τα παιδιά του καραβανιού κι' αφού κοιμήθηκαν λίγο, σηκώθηκαν και ξαναπέρασαν το δρόμο τους.

Κατά το βράδυ, ο οδηγός τ' ο καραβανιού ε. δειξε στη Σαλίν το σταθμό, όπου θα κατέβαινε. Το κορίτσι τον ευχαρίστησε και γυρίζοντας κατά και το γαϊδουράκι της, έκοψε από το καραβάνι και σ' λίγο πλησίασε σ' ένα κατασκήνωσι. Εκεί είδε μία γυναίκα, που έψηνε ψωμί από καλαμπόκι στο φούρνο.

— Κυρά μου, τη ρώτησε η Σαλίν, μήπως ξέρεις πού είναι το σπίτι του Σααδούν;
— Και τί τον έχεις εσύ τον Σααδούν; άπορη-σε εκείνη.

— Είναι θείος μου και μ' έστειλε η μητέρα μου για δουλειά, της άποκρισε η μικρή. Είναι πρώ-τη φορά που έρχομαι στον τόπο σας και δεν ξέρω, πού μένει...

— Είσαι τυχερή, κόρη μου, που έχεις τέτοιο θείο! Ο Σααδούν είναι ο άγιος της χώρας μας κι' ο πιο σοφός άνθρωπος του κόσμου!...

Και πρόδωκε της έδειξε το σπίτι του, πού βρισκόταν πέρα από την κατασκήνωσι, ανάμεσα σ' ένα κρημνίσιο.

Η Σαλίν πήρε ξανά το δρόμο και σ' λίγο βρέθηκε κοντά σ' ένα ομορφό σπίτι, τριγυρισμένο από κήκελα.

Η Σαλίν κατέβηκε κι' έδεσε το γαϊδουράκι της σ' ένα δέντρο. Κι' αφού βεβαιώθηκε πως τα λεφτά βρίσκονταν στη θέση τους προχώρησε. Με-σα από τα κήκελα του κήπου καθόταν ένας άσπροπτερος γάτος και μετρούσε τις χάντρες του κομπολογιού του.

Μόλις τον είδε η Σαλίν, άπορησε. Ήταν ίδιος ο πατέρας της. Πήγε κοντά του και τον χαιρέτησε με σεβασμό.

— Καλώς όρισες, μικρή μου, της είπε ο Σαα-δούν. Πες μου, χωρίς φόβο, τί σε ανάγκασε να έρθης εδώ από την μητέρα σου;

— Συγχωρέστε με, είπε κοκκινίζοντας από ντροπή η Σαλίν. Μισούει να είμαι μικρή, άβυστη και φτωχή, μα δεν είμαι ξένη. Είμαι η θυγατέρα του άδελφού σας...

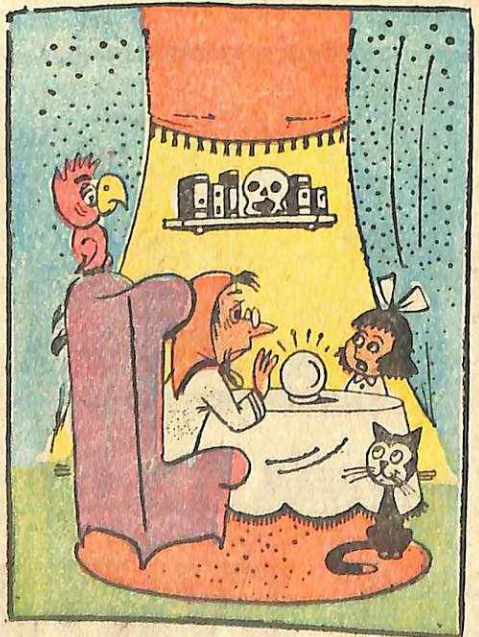
Κι' η Σαλίν μίλησε στο θείο της για τους γο-νείς της και για το σκοπό του ταξιδιού της. Ο Σααδούν είχε μάθει για τον θάνατο του άδελ-φού του, μα δεν ήξερε τα παιδιά του. Ρώτησε ό-μως να μάθει και για τον 'Ομάρ.

Ο 'Ομάρ, θείο μου, είπε η Σαλίν, καλλιε-ργώ το χωράφι, που αγόρασε ο πατέρας μου με τα δικά σας λεφτά. Αλλοιόκλητα θά είχαμε πεθάνει και την πείνα. Αλλοιόκλητα του άδελφού μου είναι να πάη στο σχολείο, να σπουδάσει και να

— Τί λες εσύ πουλί, πού μιλάς; Σε ποιόν ανήκει η επιτυχία;

γίνε μεγάλος άνθρωπος σαν και σας, όπως όνει-ρευόταν κι' ο πατέρας μας...
— Κι' εγώ, όταν ήμουν παιδί, μου άρεσε η με-λέτη. Της είπε ο Σααδούν. Ύστερα έκανα πολλά ταξίδια. Έκείνο όμως που με τράβηξε περισσό-τερο ήταν η επιστήμη της φύσεως. Ξέρω καλά όλα τα ζώα και τα φυτά. Στον τόπο αυτόν στην αρχή με έλεγαν μάγο. Ύστερα όμως με ώνόμα-σαν ο «Σοφός της κοιλάδας». Ξέρω να ώφελώ τους άλλους, με ό,τι έχω μάθει και με τη βοή-

— Θα είναι άσχημος ο σχολικός μου έ-λεγχος; Τί λέτε, θα προβιβασθώ;

θεια του 'Αλλαχ...

Τότε ο Σααδούν φώναξε την εκατόχρονη μητέ-ρα του, τη γιαγιά της Σαλίν, καθώς και τη γυ-ναίκα του για να γνωρίσουν τη μικρούλα. Η θεία της μάλιστα, βοήθησε τη Σαλίν να ξεφο-ρώσει το γαϊδουράκι της. Αυτή άνοιξε το σακ-κουλάκι, έδωσε το χαλί και το πρόσφερε στο θείο της, που την παρακάλεσε να ευχαριστήσει τη μητέρα της, τη Φατούμα και να της πη τις ευχές και τις ευλογίες του.

Σ' έ λίγο, μία μαύρη έτοιμασε το τραπέζι κι' έλαοι μαζί καθίσαν κι' έφαγαν χαρούμενοι. Ο Σααδούν ώδηγησε ύστερα τη Σαλίν στον ώπατο του κήπου, πίσω από το σπίτι, πού ήταν γεμάτος από σπάνια λουλούδια και πανύψηλα δέντρα, άγνωστα ως τότε στη μικρή.

Άξαφνα, ένα άσπρομαυρο πουλί πέταξε και κάθισε στον ώμο του Σααδούν. Σ' έ λίγο πήγαν να έπισκεφθούν και μία τεχνητή λίμνη μικρή, μα βαθειά. Η Σαλίν βρήκε τότε τον καιρό κι' έδωσε τα χάρτινα λεφτά, που είχε κρυμμένα στο φυλα-χτό της για να τα δώσει στο θείο της. Άμέσως όμως σηκώθηκε ένας δυνατός άνεμος, πήρε από τα χέρια του Σααδούν τα χαρτονομίσματα και τα έριξε στα νερά της λίμνης.

Η Σαλίν έμπηξε μία δυνατή φωνή κι' έβαλε τα κλάματα. Νόμισε πως χάθηκαν τα λεφτά. Ο θείος της όμως πήρε ένα μακρύ καλάμι, τα τράβηξε με προσοχή από τα ξερόφυλλα, όπου εί-χαν καθίσει τα χαρτονομίσματα και τα έδωσε στην άνηψιά του.

Η Σαλίν χαρούμενη, που σώθηκαν τα λεφτά, τα μέτρησε στο θείο της, όπως την είχε συμβου-λέψει η μητέρα της. Μά την ίδια εκείνη στιγμή, είδε πως τα ξερόφυλλα, που ήταν πάνω στα νερά της λίμνης, άρχισαν να βυθίζονται και να χά-νονται...

Η Σαλίν νόμισε πως το νερό και τα φυτά της λίμνης ήταν μαγεμένα κι' άρχισε να βάζει με το νου της πως ο θείος της ήταν ένας μάγος, που είχε τη δύναμη να διακρίνει το μέλλον. Και μ' έ-λη της την άφελεια τον ρώτησε:

— Θείο μου, εσύ που ξέρεις τόσα μυστήρια, πές μου αν θα εκπληρωθεί η έπιθυμία του άδε-λφού μου. Ο 'Ομάρ μας θά γίνει μία μέρα σπου-δαίος άνθρωπος σαν και σένα;

— Κόρη μου, της είπε κείνος, την άποκρισι-θά μάς τη δώσει το άσπρομαυρο πουλί. Και γυρίζοντας στο πουλί, που καθόταν άκόμη στον ώμο του, το ρώτησε:

— Τί λες, εσύ, πουλί που μιλάς; Σε ποιόν ά-νήκει η επιτυχία;
Και το πουλί κλείνοντας πονηρά το μάτι άπάν-τησε:

— Η επιτυχία ανήκει στους φρόνιμους και στους γενναίους!

Η Σαλίν νόμισε πως ώνειρευόταν. Ο Σααδούν τότε της έξηγησε:

— Μικρή μου, θά μπορούσα να σ' άφήσω να πιστεύεις ό,τι βάζει το μικρό σου μυαλούδάκι. Μα το ψέμα δε μ' άφίσει. Μάθε, λοιπόν, ότι τα φυτά έχουν ώριμαμένα χαρτονομίσματα. Κι' επειδή έχω μελετήσει τα ζώα και τα φυτά, μπορώ να σου δείξω αυτά τα πράγματα, που σε κάνουν ν' άπο-ρης. Μάθε, λοιπόν, ότι τα φύλλα, που πάνω τους έπεσαν τα χαρτονομίσματα, είναι στεγνά, παρ-όλο που βρίσκονται μέσα στο νερό. Κι' αυτό για-τί απ' έξω έχουν ένα στρώμα σαν βερνίκι που τα κάνει άδιάδροχα. Πριν νυχτώση, όμως, τα φύλλα αυτά βυθίζονται μέσα τους μέσα στο νε-ρό, γιατί τρέφονται απ' αυτό! Όσο για το που-λί, είναι έτσι καμωμένος ο λαϊμός του, που μπο-ρεί και λέει μερικές λέξεις. Κι' επειδή μ' άκούει πολλές φορές να λέω διάφορες παροιμίες, τις μα-θαίνει και τις λέει κι' αυτό. Έτσι τ' άκουσες να δίνω άποκρίσι στην έρώτησή μου. Τ' άρα όμως πέρασε μικρή μου. Πήγαινε τώρα να κοιμηθής.

Η Σαλίν καθώς ήταν κουρασμένη απ' το τα-ξίδι και τις συγκινήσεις κοιμήθηκε βαθειά.

Την άλλη μέρα, ο Σααδούν, αφού της έδωσε πίσω τα χαρτιά, την έμπιστεύθηκε σ' έ δικούς του ανθρώπους για να γυρίσει ξανά κοντά στη μητέρα της. Κι' η Σαλίν ευχαρίστησε τους συγ-γενείς της και γύρισε στο σπίτι της.

Η Φατούμα, άκούγοντας την ιστορία του τα-ξιδιού της, την άγκάλιασε και τη φίλησε.

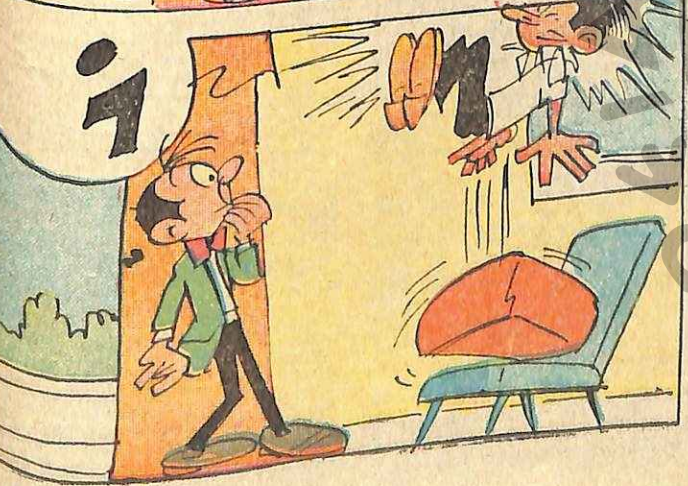
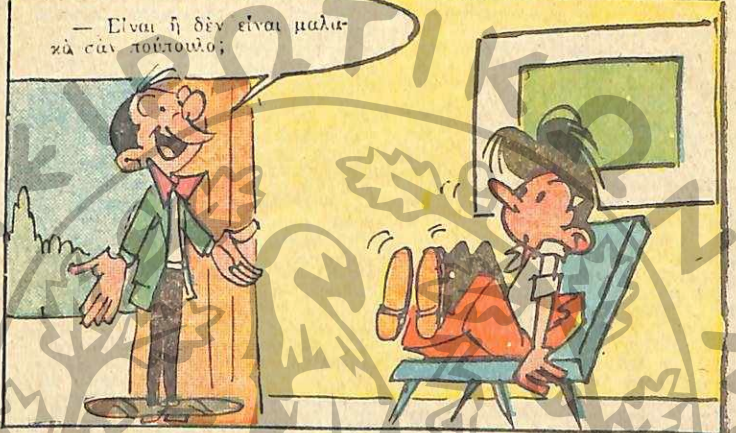
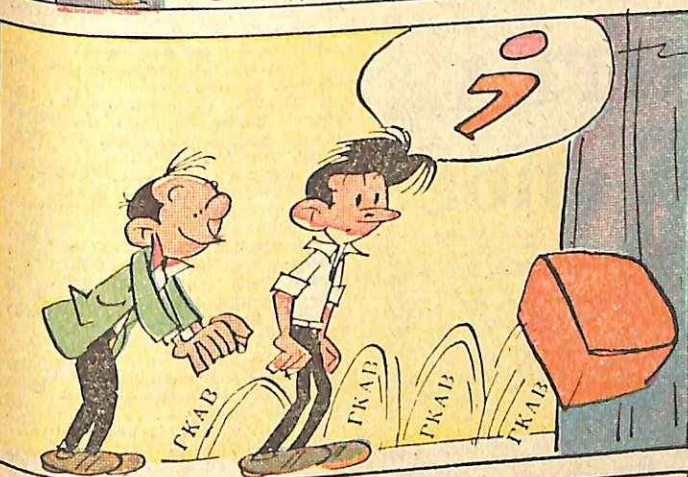
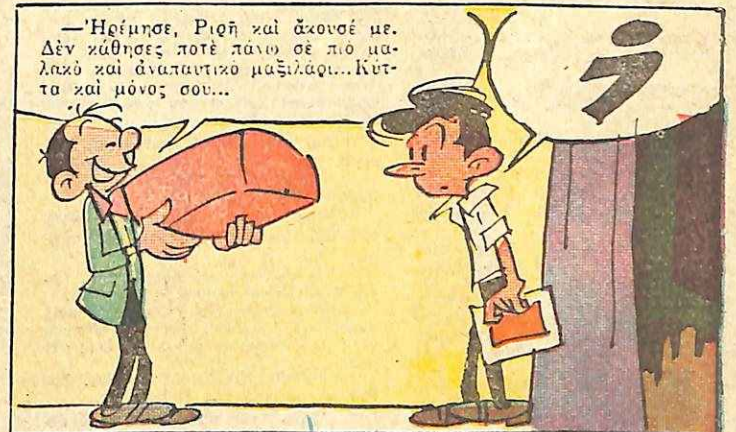
Τα λεφτά που έδωσε πίσω ο θείος Σααδούν, τα φυλάξαν για τα ρούχα και τις σπουδές του 'Ομάρ, που πήγε στην πολιτεία σ' ένα καλό scho-λείο. Κι' έτσι βγήκε με άλους τούς έπαινους των δασκάλων του και βρήκε μία καλή δουλειά κερ-δίζοντας πολλά λεφτά.

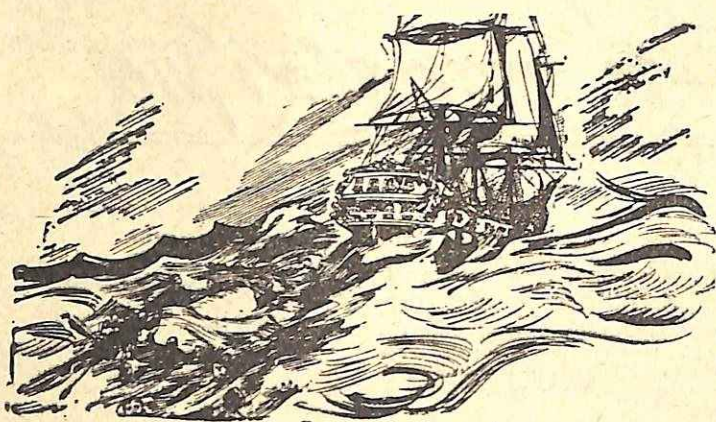
Η Σαλίν θυμάται άκόμη τα λόγια του θείου της, καθώς και τα λόγια του πουλιού και λέει:

— Άλήθεια, η επιτυχία άνήκει στους φρόνιμους και στους γενναίους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ένα μαξιλάρι για τ' Οριπ

Μία από τις τέσσερις βάρκες με τους ναυαγούς είχε ανατραπή...

Το πλοίο-φάντασμα

Το ιστορικό ναυάγιο του «Γκουάρντιαν»

ΜΕΣΑ στην κοσμοχαλασία της φουρτούνας και τα ούραλιά-σκατα του ανέμου, κι' ενώ γύρω του επιβάτες και πλήρωμα αγωνίζονταν για να ρίξουν τις βάρκες στη θάλασσα, ο νεαρός πλοίαρχος έγραφε ήσυχα μία επιστολή προς το Ναυαρχείο:

«Γιώνα, πού φαίνεται πως είναι μετρημένες οι ώρες μου σ' αυτό τον κόσμο, παρακαλώ ευσεβάστως να φροντίσετε για την αδελφή μου και για τη χήρα μητέρα μου...».

Ήταν η ημέρα των Χριστουγέννων του 1889. Το αγγλικό πολεμικό πλοίο «Γκουάρντιαν», με τα 44 κανόνια του, βρισκόταν σε απειλητική θέση, 1200 μίλια μακριά από την πλησιέστερη ξηρά.

Είχε ξεκινήσει από την Αγγλία για την Αυστραλία μεταφέροντας φυτά, σπόρους, βώδια, πολεμικά και άλλα είδη, αξίας 70.000 λιρών, προωριωμένα για την καινούργια αποικία του Μπόταν Μπέυ. Οι επιβάτες του ήταν 200, οι οποίοι κατάδικοι.

Κυβερνήτης ήταν ο υποπλοίαρχος «Εντουάρντ Ριού», ένας νέος 30 χρονών. Στο τελευταίο λιμάνι, πού είχαν «πιάσει», στο «Α-κρωτήριο της Καλής Έλπίδας», είχε συναντήσει ένα άτυχο συνάδελφό του: τον κυβερνήτη του πλοίου «Μπάουντ», που γύριζε πίσω ντροπισμένος, έπειτα από την αντίστροφη του πληρώματος του και το διώξιμό του από το σκάφος του. Και του είχε εκδηλώσει τη συμπάθειά του — δίχως να φαντάζεται τις προμερές περιπέτειες, που περίμεναν κι' αυτόν τον ίδιο...

Δώδεκα μέρες αργότερα, το «Γκουάρντιαν» συνάντησε στο δρόμο του ένα πελώριο παγόβουνο. Μετά τόσα ζώα και τους καταδικωμένους, που μετέφερε το πλοίο, ήταν φυσικό να δημιουργηθεί δέτατο πρόβλημα ποτίσμου νερού. Γι' αυτό, ο Ριού διέταξε να πλησιάσουν στο παγόβουνο κι' έστειλε μερικούς ναύτες με βάρκες να σπάζουν μεγάλα κομμάτια πάγου και να τα φέρουν στο πλοίο, για να ξαναγεμίσουν μ' αυτά τα τεπόζιτα του νερού. Η δουλειά αυτή τους απασχόλησε ως το βράδυ. «Έπειτα το «Γκουάρντιαν» συνεχίσε το ταξίδι του.

Σε λίγο, μία πικρή και παγωμένη δίνη σκέπασε τη θάλασσα. «Ενώ, λοιπόν, το πλοίο προχωρούσε σχεδόν στα τυφλά, ξεπρόβαλε ξαφνικά και πάλι μπροστά του το παγόβουνο! Όταν το είδε ο σκοπός, που βρισκόταν πάνω στο κατάρτι, κι' έβγαλε

τις φωνές, ήταν αργά πιά. Το «Γκουάρντιαν» είχε φτάσει πολύ κοντά του.

Ο Ριού διατήρησε ωστόσο την ψυχραιμία του κι' έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές στον τιμονιέρη. Το σκάφος άλλαξε κατεύθυνση και πέρασε δίπλα στο παγόβουνο. Άλλα δε μπόρεσε ν' αποφυγή την καταστροφή. Μία μισητή ακμή του παγόβουνου, που προεξείχε κάτω από το νερό, χτύπησε με όρμη το ξύλινο σκάφος και του άνοιξε μία μεγάλη τρύπα στα ύψηλα. Καθώς προσπαθούσε ν' απομακρυνθεί, ο άνεμος το έστρωσε και το έριξε πάνω σ' άλλες τέτοιες προεξοχές, που συμπλήρωσαν το έργο της ποτώντας.

Με τις κατάλληλες «μανούβρες», ο Ριού πέτυχε να ξεκολλήσει και ν' απομακρυνθεί αρκετά το σκάφος του από το παγόβουνο. Σε ποιά κατάσταση όμως! Το τιμόνι του είχε καταστραφεί και το νερό γέμιζε το κύτος του κι' ανέβαινε συνεχώς...

Απ' τη στιγμή εκείνη, οι επιβάτες και το πλήρωμά του άρχισαν ένα αγώνα ζωής και θανάτου με τη θάλασσα. Οι άντρες δε σταματούσαν καθόλου. Κι' όμως, ως τα μεσάνυχτα, το νερό είχε ανέβει περί τα 2 μέτρα.

Ύστερα έστειλε μία φοβερή φουρτούνα, που χειροτέρευε ακόμα περισσότερο την κατάσταση... Όλη τη νύχτα, το πληγμένο πλοίο κι' οι άνθρωποι, που βρισκόταν πάνω του, πάλεψαν απεγνωσμένα με τα στοιχεία της φύσεως.

Όταν εφμέρωσε, ήταν όλοι εξαντλημένοι... Για να σταματήσουν κάπως το νερό, που έμπαινε, κολλούσαν στις τρύπες του σκάφους καραβόπανα αλειμένα με πίσσα. Και, κάθε φορά, που σκίζονταν ή ξεκολλούσε ένα από αυτά, το αντικαθιστούσαν με καινούργιο. Οι άντρες λειτουργούσαν άσταμάτητα.

Το πρωί, ο Ριού διέταξε να πετάξουν στη θάλασσα τα κανόνια κι' όλο το φορτίο. «Έπρεπε να ελαφρύνει το πλοίο, με κάθε τρόπο... Θυσίαστηκαν ακόμα και τα βώδια και τα πουλερικά.

Η φουρτούνα συνεχίζονταν και δυνάμωνα μάλιστα. Το νερό μέσα στο σκάφος ανέβαινε σιγά-σιγά. Ο Ριού είχε χτυπήσει άσχημα το χέρι του, καθώς βοηθούσε κι' ο ίδιος να πετάξουν το φορτίο. «Έτσι πέρασε κι' η δεύτερη νύχτα. Την αυγή, φαινόταν πως πλησίαζε πιά το τραγικό και μοιραίο τέλος. Οι εξαντλημένοι ναύτες κι' οι πανικόβλητοι κατάδι-

κοι είχαν παρακαλέσει δυο φορές το Ριού να εγκαταλείψουν το καταδικασμένο σκάφος. Μά αυτός ήταν αποφασισμένος να πολέμη για να το σώσει, αν μπορούσε... Στο τέλος όμως, υποχώρησε και διέταξε να κατεβάσουν τις βάρκες και να φύγουν μ' αυτές όσοι θέλανε. Ο ίδιος θάμνε στο πλοίο.

Υπήρχαν μονάχα πέντε βάρκες για 300 ανθρώπους. Μία από αυτές αναποδογυρίστηκε από ένα πελώριο κύμα, μόλις είχε απομακρυνθεί λίγο από το σκάφος, κι' όλοι οι επιβάτες της πνίγηκαν.

Ο πλοίαρχος έγραψε τότε το γράμμα προς το Ναυαρχείο. Σημείωνε σ' αυτό την ακριβή θέση του πλοίου, περιέγραφε τις συνθήκες της τραγωδίας και έγκωμιάζε τη συμπεριφορά και τις ηρωικές προσπάθειες των αξιωματικών και του πληρώματος. Ύστερα αποχαιρέτησε με γνεψίματα τις βάρκες που απομακρύνονταν.

Μαζί μ' αυτόν, είχαν μείνει πάνω στο πλοίο 4 λαστρούς, ο ζυλουργός και 23 ναύτες. Έφ' όσον δεν υπήρχαν άλλες βάρκες, θάπρεπε να κρατήσουν στην επιφάνεια το σκάφος ή να βουλιάζουν μαζί του.

«Εμπνεόμενοι απ' το θάρρος τού καπετάνιου τους, ρίχθηκαν όλοι στη δουλειά...».

«Έπιασαν πάλι τις άντρες. Έφορμάσαν καινούργια καραβόπανα με πίσσα στις τρύπες του σκάφους...».

Κι' η πόλη αυτή κράτησε 9 ολόκληρες βδομάδες! Σ' όλο αυτό το διάστημα, το «Γκουάρντιαν» συνάντησε άνεμους και τρικυμίες. Το νερό έφτασε σε ύψος 5 μέτρων, μέσα στο κύτος του. Κι' όμως επέπλεε ακόμα κι' εξακολουθούσε το ταξίδι του...

Μία από τις τέσσερις βάρκες με τους ναυαγούς είχε ανατραπή. Άλλη παρασυρτήκε απ' τους άνεμους και τα ρεύματα και χάθηκε. Η τρίτη διασώθηκε από ένα γαλλικό πλοίο, 14 μέρες μετά το ναυάγιο. Το ίδιο τυχερό φάνηκαν κι' οι επιβάτες της τετάρτης βάρκας: «Ένα πλοίο τους περιμάζεψε, μισοπεθαμένους απ' την πείνα, τη δίψα και το κρύο.

Το «Γκουάρντιαν» έθεωρείτο πιά χαμένο, μαζί μ' όσους είχαν μείνει πάνω του.

Πέρασε λίγος καιρός ακόμη. Και, κατά τα τέλη Φεβρουαρίου, ένα πλοίο-φάντασμα μπήκε στο λιμάνι του Τέιμπλ Μπέυ της Νότιας Αφρικής.

Τα πανιά του κρέμονταν, κουρελιασμένα. Η θάλασσα έγλειφε σχεδόν το κάτω μέρος της κουπαστής. Το σκάφος έτριζε και βόγγουσε, καθώς γλιστρούσε άργα στο νερό.

Οι άνθρωποι, που βρίσκονταν πάνω στο μουσκεμένο κατάρτι, μα φαίνονταν σαν πλάσματα από μοί, αδύνατοι, κουρελιασμένοι, με γεμάτα χέρια.

Τα βαθυλωμένα όμως μάτια τους λάμπαν από δικαιοσύνη, περηφάνεια.

Ο αδάμαστος πλοίαρχος του «Γκουάρντιαν» κι' οι 25 άνδρες που είχαν μείνει μαζί του, είχαν κατορθώσει να οδηγήσουν το πλοίο τους σ' ένα ασφαλίσμενο λιμάνι.

Για το άπιστευτο αυτό κατορθώμα του, ο Ριού προδιόθηκε αμέσως και τοποθετήθηκε αργότερα ως κυβερνήτης ενός Βασιλικού πλοίου.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατριών και Στουρνάρα 28 (παρα την Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Φιλόδοξο

1) ΣΙ. 1-2) ΣΙΤΟΣ. 2-3) ΤΟ ΣΚΑ. 3-4) ΚΑΣΚΑ. 4-5) ΣΚΑΛΙΑ. 5-6) ΛΙΑΝΙΚΑ. 6-7) ΝΙΚΑΙΑ. 7-8) ΙΑΤΡΟΙ. 8-9) ΤΡΟΙ. 9-10) ΚΑΛΑΜΙ. 10-11) ΛΑΜΙΑ. 11-12) ΑΣΤΥ. 12-13) ΣΤΥ. 13-14) ΛΟΤΙ. 14-15) ΧΑΜΑΙ. 15-16) ΜΟΣΧΑ. 16-17) ΜΟΥ. 17-18) ΜΑΙ. 18-19) ΜΟΥ. 19-20) ΣΑ. 20-21) ΠΑΛΙ. 21-22) ΡΑΣΠΑ. 22-23) ΠΑΛΙ. 23-24) ΛΙΠΑΡΑ. 24-25) ΠΑΡΑΤΑ. 25-26) ΤΑΜΠΟΥ. 26-27) ΜΠΟΥΚΙΑ. 27-28) ΚΙΑΛΙΑ. 28-29) ΛΙΑΣΤΡΑ. 29-30) ΣΤΡΑ. 30-31) ΤΩΝ.

Μικρά προβλήματα

$$1) \frac{148}{296} + \frac{35}{70} = \frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 1$$

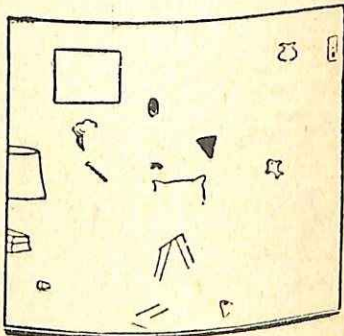
$$2) \begin{matrix} 7 + 1 = 8 = 0 \\ 3 \times 2 = 6 = 0 \\ 9 - 5 = 4 = 0 \end{matrix}$$

$$3) 693.124 : 875 = 792 \text{ και μένει υπόλοιπο } 124.$$

$$4) 11 \text{ και } 11/11$$

$$5) 623 \times 24 = 14.952$$

15 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά οι 15 μικροδιαφορές.

*

Η λύσις του υπ' αριθ. 982 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΑΜΑΣΙΣ — ΜΟΝΑΣ. 2) ΠΑΡΙΣ — ΜΑΚΑΡ. 3) ΟΜΟΡΟΝ — ΜΑ — ΕΝΤΙΜΟΝ. 4) ΠΙΣΙΝΑ — ΕΡΙΣ — ΟΡΑ. 5) ΟΝΤΑ — ΤΑ — ΓΛΑΟΣ — ΑΖΑΝ. 6) ΣΣ — ΑΜΑ — ΣΙΣ — ΑΡΩΜΑ. 7) ΣΣ — ΙΑΙΜΑ — ΙΝΑ — ΑΣ. 8) ΙΑΣΙΜΑ — ΡΑ. 9) ΑΣΑΤΑ — ΡΑ. 10) ΑΝΟΙΑ — ΒΑΝΑΝΑ. 11) ΣΤ — ΦΟΣ — ΓΡΙΒΑΣ — ΚΩΣ. 12) ΑΡΜΟΣ — ΑΡΙΑΙ — ΤΩΡΑ. 13) ΠΙΟΣ — ΛΑΙΚΙΑΙ — ΑΝΙΣΟΣ. 14) ΡΑΝ — ΡΑΝΑ — ΣΗΜΕΙΩ. 15) ΑΣΑΘΕΙΑ — ΟΙ — ΣΗΜΕΙΩ. 16) ΧΩΛΟΙ — ΚΩΜΑΙ. 17) ΡΗ. ΣΙΣ — ΔΑΝΑΪΣ.

Καθέτως:

1) ΚΟΠΟΣ — ΣΑΠΡΑΙ. 2) ΜΙΝΩΣ — ΤΡΙΑΣ. 3) ΜΑΡΙΑ — ΣΙΣ — ΜΟΝΑΧΗ. 4) ΑΡΟΝ — ΒΑΤΑΦΟΣ — ΦΩΣ. 5) ΑΡΟΝ — ΣΑΝΟΣ — ΜΕΛΙ. 6) ΣΣ — ΙΤΑΜΙΤΟΣ — ΙΟΣ. 7) ΣΣ — ΑΜΑ — ΛΑΡΑΙ. 8) ΜΕΓΑΛΑ — ΡΙΚΝΟΣ. 9) ΦΑΡΑΣΙ — ΜΕΓΑΛΑ. 10) ΙΑΙΣ — ΒΙΑΙΑΙ. 11) ΣΟΣ — ΑΡΑΒΙΑ — ΚΑ. 12) ΜΑΝ — ΙΚΑΝΑ — ΙΑΣΩΝ. 13) ΟΚΤΩ — ΑΝΑΜΑΣΩ — ΤΙΜΑΙ. 14) ΝΑΙ — ΑΡΑΙΟΝ — ΠΑΡΩΣΕΙΣ. 15) ΑΡΜΟΣΩ — ΜΑΡΚΩΣΕΙΣ. 16) ΟΡΑΜΑ — ΑΩΡΟΙ. 17) ΑΝΑΝΑΣ — ΣΑΣΩΝ.

Η ελληνογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός Κ. Α. Λ. απάντησε ταχυδρομικώς στους: Αποστολάκη Δημήτριον, Τρίπολιν, Σερραφειμίδην Νικόλαον, Έγναθον και Κίτσου Θεωνά, Θήβας.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός Κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Λεαν Πολυδώρου Ναυτακτον, Μαρίαν Κανελλάκη, Κοήτην, Μαρίαν Παράσχην, Αγρίνιον, Εύς Μακροπούλου, Πειραιά, Κατερίνα Μαυράκη, Πάτρας και Κική Γεωργιούλου, Πάτρας.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η ΓΙΟΛΙΑ Κωνσταντίνου, Ταχ. Κιβ. 1356, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η ΣΤΕΛΛΑ Γεωργίου, Πλαταιών 9, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η ΜΙΧΑΗΛΙΝΑ Μιχαήλ, Πατρών Λουμνίνα Νο 31, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, στη γαλλική ή ιταλική γλώσσα.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άνδρέας Θεοκλέους, Πηγή, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 17-21 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεωργίου, Πινδάρου Νο 28, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κ. Διάκος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κρήτη, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΣΩΤΗΡΙΟΣ Κολιανδρής, Κοραή Νο 19, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο ΝΙΚΟΣ Χρυσάνθου, (20 χρόνων), Ηλεκτράς Νο 7, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο ΧΡΗΣΤΗΣ Π. Βασιλείου, (18 χρόνων), Ζητιών, Βαρδάρη, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα και κατά προτίμηση από τη Θεσσαλονίκη, ηλικίας 15-18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

λίαν Νο 6, Κ. Βαρδάρη, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο Άνδριώτης Γεωργίου, Σταυρού Νο 1, Βαρδάρη, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Χρυστάκης Άνδρεόπου, Βυζακιά, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Γ. Επαμεινώνδης, Κάτω Περιβόλια, Κτήμα, Πάρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο Άνδρέας Νικόλαου, ο Πάμπος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Δ. Αθανασίου, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Κ. Κωνσταντίνου, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα ή την Κύπρο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κ. Κωνσταντίνου, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη την Ελλάδα ή την Κύπρο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Άνδρέας Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Άνδρέας Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Άνδρέας Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Άνδρέας Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Άνδρέας Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Άνδρέας Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Άνδρέας Κ. 1356, Γρίσταντινου, Τ.Κ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΜΕΛΙ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, (24 χρόνων) και η ΚΙΣΤΑΛΟ ΜΕΛΙΟΥ, (20 χρόνων), 15 ALFLECK ST. LONDON N. 1, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η STELLA GEORGIOU, 23 ALMA RD ST. KILDA VICTORIA MELBOURNE, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους μορφωμένους και ευκατάστατους ηλικίας 28-35 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η DOLI WOLIKAKI, WIEHER STR. 47, FEUERBACH STUTTGART, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η MARINA GEORGIOU, 3 MEDINA LONDON N. 17, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η TZENI και η DIANA, CHIHANGRI CAD. LEO AP. NO 23/2 ISTANBUL, TURKIYE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η BEBA KARA, TORNACI-BASI SOK. NO 54/3 BEYOGLU ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARY L. DUMEN SOK. SAFFET APT. 7/5 ATAZPASA ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο από το εξωτερικό, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έπαισα Δρχ. 300
Εξάμηνος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έπαισα Αλφες Αγγλίας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 100
» Φρ. Έλβ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Έμδασματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΕΛΛΑΣ» (Πατέσια Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής, Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νομόν

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

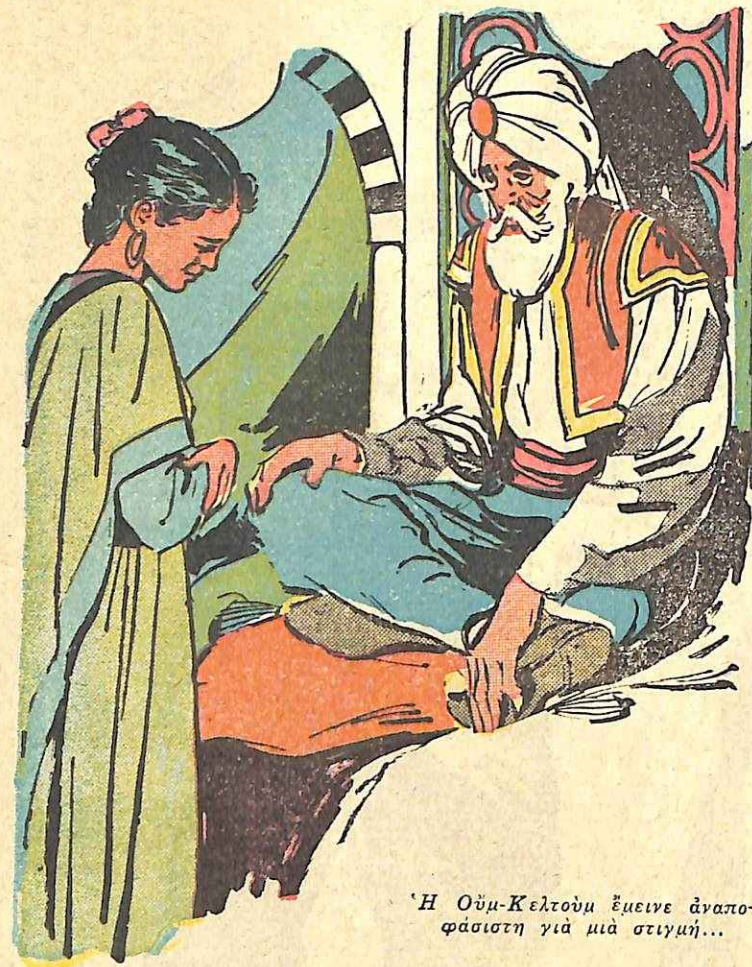
Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διευθυντής και υπεύθυνος για συνδρομές

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Νατάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

BUYUKADA, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΜΑΡΙΑ STELIARA, No 18 CANAKKALE BOZCAADA, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η Ούμ-Κελτούμ έμεινε άναποφάσιστη για μία στιγμή...

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΟΥΜ ΚΕΛΤΟΥΜ

ΣΤΟ ΑΝΖΙΖ, ένα μικρό χωριό του Μάρκου, ζούσε, πριν από πολλά χρόνια, μια νέα άσπυγκριτη ομορφιά. Ούμ-Κελτούμ την έλεγαν, με όλοι τη φώναζαν «Ρόδο της Ανατολής». Η φήμη της είχε απλωθεί παντού, όπου υπήρχαν πιστοί.

Μία μέρα, η Ούμ-Κελτούμ, ενώ έπλενε τα πόδια της στο ποτάμι του χωριού της, είδε ξαφνικά να περνά από μπροστά της ένα νεώτερο μεταλαμναγμένο παλληκάρι. Ο νέος κοιτούσε τα μάτια της, που σκόρπιζαν λάμψεις πιο δυνατόν από τις άστρες του ήλιου. Έπιασε κουβέντα μαζί της, κατάρωσε να κερδίσει από την πρώτη στιγμή τη συμπάθεια της, συναντήθηκε και πάλι μαζί της και της έδωσε λόγοι. Η Ούμ-Κελτούμ φανέρωσε τότε στο Γιάχια — έτσι λεγόταν το μεταλαμναγμένο παλληκάρι, που ήταν και καλός ποιητής — ότι τον άγατούσε κι εκείνη. Και ύστερα από λίγο καιρό, έγινε γυναίκα του.

Ο Γιάχια πετούσε στον ούρανό από τη χαρά του. Άγαπούσε τη γυναίκα του με πάθος. Κάθε επίθυμια της Ούμ-Κελτούμ ήταν γι' αυτόν προσταγή που έπρεπε με κάθε τρόπο να την εκτελέσει. Ο ποιητής είχε μια μικρή περιουσία, με τη σπατάλη σε λούσα, για τη γυναίκα του. Όταν, έφτανε ένα χαμόγελο, ένα

βλέμμα της Ούμ-Κελτούμ, για να τα ξεχάσει όλα, για να μεταφερθεί στον παράδεισο χαράς και άμεριμνίας.

Μία ποίε θα μπορούσε να πει ότι η ευτυχία βαστάει πολύ σ' αυτόν τον κόσμο.

Μία μέρα, ενώ η Ούμ-Κελτούμ περπατούσε στους δρόμους του Άνζιζ την είδε ο Άλ Ναχμάν, ο άρχοντας της περιφέρειας. Η ομορφιά της, η έκφραση των ματιών της, που έκαναν τέτοια εντύπωση, ώστε έβαλε έναν αξιωματικό του να την παρακολουθήσει και να μάθει πού κάθεται.

Και την άλλη νύχτα, δυο στρατιώτες μπήκαν με το ζόρι στο σπίτι του Γιάχια έδεσαν τον νοικοκύρη και πήρανε τη γυναίκα του για να την κλείσουν στο γαρέμι του αρχοντά.

Ο ποιητής κόνεψε να τρελλαθεί από τη λύπη του. Του κάκου δοκίμασε να μπει στο παλάτι του αρχοντά και να πάρει πίσω τη γυναίκα του ή τουλάχιστον να σκοτωθεί μπροστά της, αφού δε μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν... Οι φρουροί δεν τον άφισαν ούτε έξω από την πόρτα να περάσει.

Πέρασαν έτσι άρκετοι μήνες περιγράφτης αγωνίας για το Γιάχια. Μία μέρα ο δούτοχος, καταλαβαίνοντας πως δε θα μπορούσε να ζήσει πολύ καιρό ακόμη μ' αυτό τον καμμό στην καρδιά, αποφάσισε να πάει να κάνει τα παράπονα του στο χαλίφη Μεχαμπία τον άνωτατο δικαστή της περιοχής, έναν άνθρωπο που φημιζόταν για τη δικαιοσύνη και τη μεγάλη καλωσύνη της καρδιάς του.

Μόλις, λοιπόν, ο Γιάχια παρουσιάστηκε μπρος στον ακριβοδικό Μεχαμπία, γονάτισε με σεβασμό και τον παρακάλεσε να του επιτρέψει να απαγγείλει ένα τραγούδι του.

Ο χαλίφης, που αγαπούσε τους ποιητές, του έδωσε άμέσως την άδεια.

Κι' ο Γιάχια άρχισε τότε να λέει τις ακόλουθες στροφές:

«Στην άπέραντη, την ήλιοφρυσμένη έρημο, της ζωής μου, ένα τριαντάφυλλο άνθισε ξαφνικά μπροστά μου. Και το τριαντάφυλλο αυτό ήταν μία πεντάμορφη κοπέλλα. Τα μάτια της — τα ωραιότερα μάτια, που είδα ως τότε — έλαμπαν περισσότερο και από τ' άστρα. Η φωνή της ήταν πιο γλυκεία και από τη μουσική της λυρής και τα χείλη της έμοιαζαν με μισάνοιχτο ρόδο...».

«Και είπα τότε στο πεντάμορφο τριαντάφυλλο: «Λουλούδι, που μοιάζεις σαν να πέσες από τον κήπο του Παράδεισου, θέλεις να μου χαρίσεις τη μυρωδιά και τη δροσιά σου;» Και το τριαντάφυλλο μου άποκριθηκε:

«Πάρε με, καλέ μου, και ούτε πεί με στον κήπο της καρδιάς σου...» Κι' από τότε κρατούσα με στεργή αυτό το τριαντάφυλλο στην αγκαλιά μου. Δεν πέρασε ούτε μία νύχτα, που να μην ξεκουραστώ στο πλευρό της αγαπημένης μου.

Μία μέρα όμως, μία θλιβερή μέρα, ο άρχοντας, που κυβερνούσε το Άνζιζ, συνάντησε στο δρόμο του τη συντρόφισσά μου — και μου έκλεψε το τριαντάφυλλο του κήπου μου τον ήλιο των ματιών μου, βέβαιος πως έγω, ο φτωχός κι' άδύνατος, δε θα μπορούσα να τον εκδικηθώ. Κι' έχει τώρα το θησαυρό μου φυλακισμένο στο παλάτι του.

Από εκείνη τη μέρα, δεν υπάρχουν πια για μένα στον κόσμο ούτε λουλούδια, ούτε άστρα, ούτε φως!... Ζώ σε μία βαθεία, σκοτεινή νύχτα, χωρίς να προσμένω την ανατολή του ήλιου. Χτέες όμως, είπα με το νου μου:

«Ψηλότερα και από τον άρχοντα του Άνζιζ, σαν ήλιος αντίκριστη σελήνη, στέκεται ο παντοδύναμος και μεγαλόψυχος χαλίφης μας, ο άνθρωπος που τιμωρεί κάθε αδικία. Πήγαίνε σ' αυτόν, κι' αυτός θα σου δώσει το δικό σου. Δε θα βελήσει να πεθάνει από τον κρημό σου. Θα προσταγή να σου δώσουν πίσω τη γυναίκα σου...»

Και νά, γιατί, πολυγρονέμενός μου χαλίφη, βρίσκεισαι τώρα μπροστά σου, χωρίς να τολμή να σε παρακαλώ να προσταγή τον άρχοντα του Άνζιζ να μου δώσει πίσω την αγαπημένη μου γυναίκα...

Ο Μεχαμπία συγκινήθηκε από το τραγούδι, μα κι' από το βαθύ πόνο του Γιάχια.

Και αφού σκέφτηκε λίγο, είπε στον ποιητή:

«Θα στείλω έναν αξιωματικό μου στον Άλ Ναχμάν, με την έντολη να μου φέρει εδώ τη γυναίκα σου. Θέλω να τη δω κι' έγω. Και αν μου πει ότι είναι και δική της επίθυμια να γυρίσει κοντά σου, θα την, ξαναπαράς έσύ, και αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμήσει άλλη φορά να την πειράξει!...»

Τα μάτια του ποιητού δάκρυσαν από χαρά.

Ο Γιάχια ήταν τόσο βέβαιος για την αγάπη της Ούμ-Κελτούμ, που δεν του έμενε καμμία αμφιβολία ότι σε λίγο θα σφιγγε και πάλι τη γυναίκα του στην αγκαλιά του.

«Ύστερα, λοιπόν, από λίγες μέρες, ο αξιωματικός γύρισε στο παλάτι του χαλίφη μαζί με την Ούμ-Κελτούμ. Με το πρώτο βλέμμα, που της έριξε ο Μεχαμπία, κατάλαβε ότι ο ποιητής είχε δίκιο. Η γυναίκα, που έδλεπε μπροστά του, ήταν μία από τις πιο σπάνιες καλλολογές του κόσμου. Τα μάτια της, μαύιστα, μπορούσαν να τρελλάνουν κάθε άνθρωπο.

Όστόσο, ο σοφός χαλίφης θέλησε να δοκιμάσει την καρδιά της: «Είναι αλήθεια, τη ρώτησε, ότι ο άρχοντας του Άνζιζ σε πήρε με το ζορί στο χαρέμι του;»

«Ναι, χαλίφη μου, άποκριθηκε η ομορφιά Ούμ-Κελτούμ, τρέμοντας ακόμη από το φόβο της.

«Έζησες όμως, άκετο της μήνης κοντά στον Άλ Ναχμάν, μέσα στα πλούτη του κι' ίσως να θέλεις τώρα να μείνεις παντοτεινά μαζί του. Δεν έπιθυμώ να σε πείσω να πάρεις

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

μια απόφαση. Πές μου, χωρίς να διατάξεις διάλογο, τί προτιμάς: Να ξαναγυρίσεις στο παλάτι του άρχοντα του Άνζιζ, όπου θα έχεις όλα τ' αγαθά σου, ή στο φτωχικό σπιτάκι, όπου σε περιμένει ο άντρας σου; «Οποια κι' αν είναι η επιθυμία σου, θα έκτελεσθαι άμέσως...»

Η Ούμ-Κελτούμ έμεινε άναποφάσιστη για μία στιγμή.

Ήταν γυναίκα και η σκέψη ότι στο παλάτι του Άλ Ναχμάν θα εύρισκε άθρονα χρυσάφι, πολύτιμα πετράδια και μεταξωτά, δε μπορούσε παρά να τη συγκινήσει. Ξαναθυμήθηκε, όμως και τις εξωτικές ώρες, που πέρασε κοντά στον άντρα της, με ατέλειωτα γάδια και φιλιές, ξαναθυμήθηκε τα τραγούδια που της έλεγε ο Γιάχια στο αυτί, με λαχανιασμένη φωνή από τον έρωτα, ενώ την έσφιγγε με δύναμη στην αγκαλιά του και άποκρίθηκε χωρίς να διατάξει:

«Αφού με προσταγείς, χαλίφη μου, να σου πω ποιά είναι η επιθυμία μου, μάθε ότι όλα τα πλούτη και τ' αγαθά του κόσμου δεν έχουν για μένα καμμία αξία, χωρίς τον άντρα μου. Δε θέλω να είμαι φτωχός. Μου φάνε πώς μ' αγαπάει... Θέλω, λοιπόν, να γυρίσω κοντά στο Γιάχια...»

★

Ο Μεχαμπία χάρηκε, έπειδή βρήκε μία γυναίκα, που προτιμούσε να φτωχό σύζυγο, απ' όσα τα πλούτη και τις τιμές, και προσταγή να της αποδοθεί ο άντρας της στην Ούμ-Κελτούμ ένα πονηγί γεμάτο χρυσά νομίσματα.

Ύστερα φώναξε το Γιάχια, που περίμενε στην πλαγή αίθουσα και του είπε:

«Μόλις αντίκρισα τη γυναίκα σου, θαμπώθηκα από την ομορφιά της και κατάλαβα γιατί την αγαπάς τόσο πολύ. Κι' όταν κουβέντιασα λίγο μαζί της, θαμπώθηκα και από το μεγαλείο της ψυχής της. Και σου λέω: «Άγαπητη την περισσότερο, γιατί...»

Κι' έπειτα, κρατώντας από το χέρι το Γιάχια, πρόσθεσε:

«Θα σου δώσω τώρα και μία συμβουλή: Σου υποσχέθηκα να τιμωρήσω εκείνον, που θα τολμήσει να πειράξει στο έθος τη γυναίκα σου. Για καλό και για κακό όμως, μην την αφήνεις κι' έσύ να βγαίνει έξω με έσοκέσαστο... Τι τα δε θα μπορούσε να...»

ΔΕ ΑΣΟΥΡΙ

○○

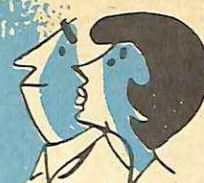
ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΣΕΜΝΟΥΤΥΦΙΑ

Η Μόνικα Πικκάρντι, μία καμαριέρα τριαντατριών χρόνων, παρουσιάστηκε στο νοσοκομείο «Σάντα Μαρία», στη Νεάπολη, και ζήτησε να νοσηλευθεί γιατί αισθανόταν διάφορες έντολες. Ο γιατρός, που τη δέχτηκε στο ιατρείο του νοσοκομείου, της ζήτησε να γυρίσει για να την εξετάσει. Τότε, όμως, η Ρικκάρντι έγινε έξω φρενών, φώναξε πως αυτό, που της ζητούσε ήταν άηκόηστο κι' έβρισε το γιατρό με τα χερίτερα έπιθετα. Στο τέλος, μία νοσοκόμος, έτρεξε να φωνάξει έναν αστυνομικό. Μα η επέμβαση αυτού του τελευταίου έκανε τη Ρικκάρντι να αγριέψει περισσότερο και, ορμώντας απάνω, άσυγκράτητη, του καταέσχεσε το πρόσωπο με τα νύχια της. Στο τέλος, η σεμνόντυφη Μόνικα κλείστηκε στη φυλακή, όπου την εξέτασε μία γυναίκα ιατρός.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 5 — 11 Δεκεμβρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Διακόψετε εγκαίρως μία προσπάθεια, που στοιχίζει πολλά χρήματα και δεν πρόκειται να εξασφαλίζει κανένα κέρδος. * Η ζημία σας χρήμα και σε χρόνος προέβλεπε περισσότερες λύπες παρά χαρές... * Το μέλλον πιο ρόδινο.	* Ένας νέος μεγάλος έρωτας θα σας κάνει σύντομα να ξεχάσετε τους εχθρούς, όσο και τις δυσάρεστες, τις εχθρικές παλαιάς αγάπης, που σας πύχυνε μιάς παλαιάς αγάπης, που σας προέβλεπε περισσότερες λύπες παρά χαρές... * Το μέλλον πιο ρόδινο.	* Συστηματική γυμναστική, έπίδοση στα σπορ και συχνές εκδρομές θα ωφελούσαν πολύ την υγεία σας και θα συνέβαλλαν στην άποψή σας, που είναι, κατά καιρούς απαραίτητη στον οργανισμό σας. * Προσέξτε τα δόντια σας.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Τα άστρα δυσχεραίνουν την πραγματοποίηση πολλών επιδιώξεων. * Αποφύγετε συνεπώς τις αλλαγές, για να μη δοκιμάσετε απογοητεύσεις και στενοχώριες. * Απαιτείται προσοχή, γιατί διανύετε μία δύσκολη περίοδο.	* Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν μία δυσάρεστη έκπληξη. * Συμβάλετε, με όλες τις δυνάμεις σας, στη διάλυση της παρεξηγήσεως, για να μη βρεθούν σε άδικο οι αίσθηματικές σας σχέσεις. * Σημαντικές μεταβολές.	* Οι άνω των 40 να παρακολουθούν την πίεσή τους. * Πολλοί κινδυνεύουν να περουν την υγεία κατά την περίοδο αυτή. Πρέπει, λοιπόν, ν' αυξηθούν οι προφυλάξεις. * Οι γυναίκες ν' αποφυγουν μία πολύ ασυμμετρική διαίτα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Η ευπιστία θα σας ζημιώσει επαγγελματικά. Μη έμπιστεύετε τα μυστικά σας σε πρόσωπο, που δε γνωρίζετε ακόμη καλά. * Τα άστρα σας ώθούν στη σπατάλη. * Αν δεν αντιδράσετε, θα βρεθείτε σύντομα σε δύσκολη θέση.	* Η γενναιοδωρία και τα ευγενικά σας αισθήματα, σας βοηθούν να κερδίσετε νέες συμπάθειες. * Κατά βάθος έστε έσείς ο κερδισμένος, γιατί σας ανταποδίδουν στο πολλαπλάσιο, ότι κι' αν δώσετε. * Ευχάριστη έκπληξη.	* Αν το αίσθημα κοπώσεως συνεχίζεται, συμβουλευθείτε ένα γιατρό ή ακολουθήστε τις οδηγίες του. * Περίπατο στον καθαρό αέρα της έξοχης θα σας άνοιγαν την όρεξη και θα εξασφάλιζαν πολλές άνωμαλίες. * Τυχρό το 3.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Φυλαχτείτε από μερικά πρόσωπα, που προσποιούνται μέν φιλικές διαθέσεις, αλλά κατά βάθος αναζητούν μία σκηνή, κατά βάθος. * Αποφύγετε ευκαιρία να σας βάψουν, γιατί σύντομα θα σας χρειαστούν χρήματα.	* Ευνόικη περίοδος, τόσο για τους έρωταμένους όσο και για τους παντρεμένους. * Αφροδίτη και Ζεύς ύπνευσαν, για τους άντρες, για να μη βρεθούν στην έρημωση των κύκλων των επιτηρέων να ευρύνουν τον κύκλο των φίλων σας. * Νέο ευχάριστο φλέρτ.	* Προσέξτε πολύ κατά τις μετακινήσεις, γιατί μία πτώση θα είχε δυσάρεστες και άδυσπηρεστες συνέπειες, για τα κάτω άκρα σας. * Η καρδιά απαιτεί ν' αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις. * Το μπλέ σας κολακεύει.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Τα οικονομικά θα βελτιωθούν πολύ σύντομα και θα σας επιτρέψουν να περάσετε έξαιρετικά ευχάριστη την περίοδο των έορτών. * Τα έπιδομα και οι δυσχέρειες, που σας φοβίζουν, θα εξαλειφθούν ως εκ θαύματος.	* Η περίοδος θα είναι πολύ πιο ευχάριστη, για τους παντρεμένους παρά για τους άνηκτους. Οι δεύτεροι θα γίνουν πιο χρησιμοποιοί και καλούς φίλους, για ν' αποφύγουν και διπλωμάτια.	* Κανέναν σοβαρό κίνδυνο δεν απειλεί την υγεία. Η θέσι της Σελήνης μένει όμως, την αντίδραση του οργανισμού και γι' αυτό απαιτείται αυξημένη προφύλαξη. * Το ούροποιογεννητικό σύστημα έπιβάλλει προφύλαξης.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Ευνόικες άστροφες συνθήκες σας έξασφαλίζουν διάφορες επιτυχίες, που σας κάνουν να ξαναβρείτε την έμπιστοσύνη στον έαυτό σας. * Ενεργεία σας σπύη στον έαυτό σας, να υπερβείτε τον έαυτό σας και να γίνετε πιο δυνατοί.	* Δε μπορείτε να όποφείτε τη μοναζία. Κάνετε, λοιπόν, ότι είναι δυνατόν, για να την αποφύγετε. * Ο Άλ-Ναχμάν, σας κάνει να χάσετε, προσωρινά, την ευθυμία σας και αυξάνει τον έγωισμό. * Ευχάριστο Σαββατοκύριακο.	* Τα άστρα βοηθούν τους άρρώστους ν' ανακτήσουν γρήγορα τις χαμένες δυνάμεις και την υγεία τους. * Οι υγιείς, που μένουν στις πόλεις, άδυνατούν, όσο το δυνατόν πιο συχνά, να έξοχουν τους όφελει πολύ. * Τυχρό το 9.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Άγορές, που θα γίνουν υπό έξαιρετικά ευνόικες όρους, θα έφερουν ρετικά ευνόικα κέρδη, που θα έξασφαλίσουν στους έμπροσθεν προδοκίες. * Και τις πιο αλυσίδες προδοκίες. * Πρόσωπο, που έπιδεωκε να σας βάλει, άρχίζει τώρα να σας συμπαθεί.	* Αποφύγετε τις άγορές, που απαιτούν πολλά χρήματα και δεν είναι τόσο απαραίτητες. * Παρουσιάζονται άνωμαλίες ή δυσχέρειες, που θα υπερπηδήσετε ευκολότερα, αν ακολουθήσετε τις συμβουλές ήλικιωμένων προσώπων.	* Δε σας απειλεί κανένας σοβαρός κίνδυνος, όπο τον έρω όμως ν' αποφύγετε την υπερκόπωση. Έργασθείτε συστηματικά, χωρίς να έπίδε έστε, κατά τις ήμέρες αυτές, υπερβάλλοντα ζήλο. * Φροντίστε να καθαρίσετε το αίμα σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Ευνόικη περίοδος για το έμποριο, δι' όμους και για τις επιχειρήσεις, που βασίζονται κατά κάποιο τρόπο, στην άσπιδότητα της έλπίσης στις σχέσεις τύχη. * Αίσθητη βελτίωση στις σχέσεις με τους προϊστάμενους, τους συνεργάτες και τους συναδέλφους.	* Τα προαισθήματα σας καθοδηγούν σωστά, γι' αυτό μη κάνετε τίποτα, που σας φοβίζει ή σας κάνει να διατάξετε. * Ζητήστε τη βοήθεια φίλων, οι όποιοι θα προσπορίσουν, να σας δώσουν πολύτιμες συμβουλές.	* Περίοδος κατάλληλη, για να αναπαυθείτε και να αναποθεύσετε δυνάμεις, που θα σας χρειαστούν κατά το δεκαπενθήμερο των έορτών. * Ο καθαρός αέρας της έξοχης ωφείλει πολύ την υγεία. * Προσέξτε τα μάτια σας.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Αρχίζει μία ευνόικη για την έργασία περίοδος. Οι άποφάσεις, που θα πάρετε θα έξυπηρετήσουν τα συμφέροντά σας και θα σας έξασφαλίσουν, στο προσέχον μέλλον, βελτίωση της επαγγελματικής σας θέσεως. * Νέες προσφορές.	* Προσπεριδές με ήλικιωμένους συγγενείς, τις όποιες θα έπίδειξη μεγάλη ευνοκότης. Αυτό θα έχη δυσάρεστο άνηκτο και στον αίσθηματικό τομέα. * Γενικά οι σχέσεις με το περιβάλλον έπηρεάζονται δυσμενώς από τα άστρα.	* Προσέξτε πολύ τα έντερα, γιατί απειλούνται αυτές τις ήμέρες από κάποια μύλωση, που θα την προκαλέσουν άκατάλληλα τρώσιμα. * Μία άπροσεξία θα σας έκθεσε έπίσης σε κίνδυνο κατά τις μετακινήσεις. * Τυχρό το 6.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 21 Ιανουαρίου	* Τα άστρα προκαλούν σοβαρές διαταραχές στον επαγγελματικό τομέα. * Υπάρχει κίνδυνος ρήξεως με στεγνό σύγγα. * Αίσθητη βελτίωση στις σχέσεις με τους προϊστάμενους, τους συνεργάτες και τους συναδέλφους.	* Ένα γράμμα θα παίξει τις ήμέρες αυτές σημαντικό ρόλο, ίσως μάλιστα να γίνι άφορη μεγάλων αλλαγών στον αίσθηματικό τομέα. * Παλαιός καλός φίλος σας δίνει μία συγκινητική απόδειξη της άφοσίωσής του.	* Κανέναν σοβαρό κίνδυνο, για την υγεία, δε διαφαίνεται. * Αποφύγετε να τρώτε πολύ λίδια και βράδια. Κάνετε κάθε πρωί λίγη γυμναστική και ακολουθήστε περιπατήσεις στον καθαρό αέρα της έξοχης. * Θα σας ωφελίσουν.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Παρουσιάζονται ευκαιρίες, που θα σας κάνουν να κερδίσετε την έμπιστοσύνη προϊσταμένων και συνεργατών. * Σας γίνεται μία πρόταση, που πρέπει να τη μελετήσετε, πριν την άποδεχθείτε. * Θα έπηρεάσει σημαντικά το μέλλον.	* Η οικονομική ζωή σας επιφυλάσσει πολλές ευχάριστες έκπληξεις και χαρές. * Οι άντρες, που κάνουν ευχάριστες συναντήσεις, οι όποιες όμως δε θα τους έξασφαλίσουν παρά έπιφανειακές χαρές και άργότερα απογοητεύσεις.	* Άκοη και όραση παρουσιάζουν κατά τη διάρκεια του Δεκεμβρίου μεγάλη ευαίσθηση. Προσταγείτε τα μάτια σας από τον ήλιο και από τα ρινίσματα με μετάλλων ή έξλων. * Έπικίνδυνη, κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. * Αποφύγετε την όρδοσταςία.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Δύσκολα θα διατηρήσετε, τις ήμέρες αυτές άρμονικές σχέσεις με τους συναδέλφους σας. * Υπάρχει έπίσης κίνδυνος να χάσετε τη συμπάθεια προσώπων των όποιων έχετε την άνάγκη. * Τα οικονομικά θα βελτιωθούν αίσθητα.	* Υπάρχει κίνδυνος να κάνουν κατάρχη της έμπιστοσύνης, που δείχνετε. Γενικά η περίοδος αυτή σας επιφυλάσσει έξοχον άποψή σας, που θα σας άναμνησει. * Μία έπίβλεψη θα σας άναμνησει, σοβαρά έπιδομα. * Κίνδυνος ρήξεως.	* Κάποιος κίνδυνος απειλεί τις ήμέρες αυτές τη σπονδυλική σας στήλη. * Τα άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς τον οργανισμό σας και μείωνουν την αντίδραση κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. * Αποφύγετε την όρδοσταςία.

Χείλη για φίλημα, χείλη βελουδένια, απαλά, υγρά, με κραγιόν FLAME-GLO.
Πρόσωπο για φίλημα, δέρμα καθαρό, ζωντανό, δροσερό, με το καινούργιο
επαναστατικό προϊόν το ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ FLAME-GLO.
Χέρια για φίλημα με το βερνίκι δονύχων FLAME-GLO σε νέα συ-
σκευασία, στο διπλάσιο μέγεθος και σε 24 καταπληκτικούς χρωματισμούς,
ίδιους με τα κραγιόν. Πάντα σε χαμηλές τιμές.

Οι γυναίκες που χρησιμοποιούν και γνωρίζουν την ποιότητα του κραγιόν και βερ-
νικιού ΦΛΕΪΜ ΓΚΛΟ, μπορούν πλέον να εμπιστευθούν και την επιδερμίδα τους
στο καινούργιο Άμερικανικό επαναστατικό Γαλάκτωμα ΦΛΕΪΜ ΓΚΛΟ.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΥΡΩΠΗΣ ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22. ΤΗΛ. 228.033

...για
φίλημα

